

உரையாசிரியர்கள்

II MBE2 கற்பித்தல் : 6 தரப்புள்ளி : 4 பாடக்குறியீட்டு எண் : 18KP2TELT2

கம்: இலக்கண, இலக்கிய உரைகள் மற்றும் உரையாசிரியர்களை அறிதல்

கள்: இலக்கண, இலக்கிய வளர்ச்சியில் உரையாசிரியர்களின் பங்களிப்பை உணர்தல்.

கு 1 :

உரையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் - உரையாசிரியர்கள் - உரையின் வகைகள்.

கு 2 :

இலக்கண உரையாசிரியர்கள் - இறையனார் அகப் பொருள் உரை - இளம்பூரணர்,

சேனாவரையர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர்

கு 3 :

சிவஞான முனிவர் மயிலை நாதர், சங்கர நமச்சிவாயர், ஆறுமுக நாவலர் - யாப்பு -
காரிகை - தண்டியலங்காரம் - நம்பியகப் பொருள் உரைகள் - சாமுண்டி தேவ நாயகர்,
பாவலர் உரை.

கு 4 :

இலக்கிய உரையாசிரியர்கள் - பத்துப்பாட்டு - எட்டுத் தொகை உரைகள் -
பதினெண்கீழ்க்கணக்கு உரைகள்.

கு 5 :

பதிப்பாசிரியர்கள் - இடைச்செருகல்கள் - உரையில்லாத நூல்கள் - மறைந்து போன
உரை நூல்கள்

நூல்:

ம.வை. அரவிந்தன்- உரையாசிரியர்கள் மணிவாசகர் பதிப்பு, 817, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை - 600 018.

நூல்கள்:

1. பேரா. இரா. மோகன் - உரை மரபு நெல்லை. ந. சொக்கலிங்கம்
2. வ. சுப. மாணிக்கம் - தொல்காப்பியத்திறன்
3. வ. சுப. மாணிக்கம் - தொல்காப்பியக்கடல்

(அனைத்து அலகுகளிலும் வினாக்கள் சமமாக அமைதல் வேண்டும்)

உரையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

தமிழ் மொழி இலக்கிய வளம் மிகுந்தது; இலக்கண வரம்புடன் வளர்ந்து வரும் இயல்புடையது. சங்கம் வைத்து மொழி வளர்த்த வேந்தர்களும், காலவெள்ளத்தை எதிர்த்து நீந்தி என்றும் வாழும் இலக்கியச் செல்வங்களைப் படைத்து வழங்கிய புலவர்களும் காலந்தோறும் தோன்றி, தமிழ் மொழியைக் காத்து வளர்த்தனர். இத்தகைய சிறப்பியல்புகளை உடைய தமிழ் மொழியை,

பொருப்பிலே பிறந்து, தென்னன்
புகழிலே வளர்ந்து, சங்கத்து)
இருப்பிலே இருந்து வையை
ஏட்டிலே தவழ்ந்த பேதை
நெருப்பிலே நின்று, கற்றோர்
நினைவிலே நடந்து)ஓர் ஏன
மருப்பிலே பயின்ற பாவை
மருங்கிலே வளரு கின்றாள்

என்று புலவர் பெருமக்கள் வாயாரப் போற்றிப் புகழ்ந்தனர்; இலக்கண வரம்புடன் வளர்ந்து வரும் தமிழ் மொழியின் செம்மையை,

கண்ணு தற்பெருங் கடவுளும்
கழகமோ(டு) அமர்ந்து,
பண்ணு றத்தெரிந்து) ஆய்ந்தஇப்
பசுந்தமிழ் ஏனை
மண்ணி டைச்சில இலக்கண
வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணி டப்படக் கிடந்ததா
எண்ணவும் படுமோ என்று போற்றினர்.

நூல் அரங்கேற்றம்

தமிழகத்தில் தோன்றிய சான்றோர்கள் உலகத்தை வாழவைக்கும் உயர்ந்த நோக்கத்துடன், மக்களினம் இன்புற்று வாழ வழிகாட்டும் கொள்கையுடன் இலக்கியம் படைத்தனர்; இலக்கணம் வகுத்தனர்; சமய நூல்கள் இயற்றினர். தம் படைப்பினை நாடறிந்த பேரவையின் முன்வைத்து, நன்மைதீமைகளை-குற்றம் குறைகளை அங்குள்ள சான்றோர்கள் ஆய்ந்து, நல்ல நூல் என்று ஏற்ற பின்னரே மக்களிடம் அதனைப் பரப்பினர். அதன்பின்னரே அந் நூலை ஆசிரியர்கள் தம் மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தனர்; கற்றோரும் மற்றோரும் பயின்றனர். இவ்வாறு உயர்ந்த நெறியில் சீரிய நோக்குடன், தமிழ் இலக்கிய இலக்கண சமய நூல்கள் நாட்டில் உலவி அறிவொளி பரப்பின.

உரை இல்லாத காலம்

நூல்கள் தோன்றிய காலத்தில் அவை எல்லோருக்கும் விளங்கும் நிலையில் இருந்தன. உரையும் விளக்கமும் இல்லாத மூல நூல்களே அனைவரும் கற்று மகிழும் இயல்பினவாய் இருந்தன. பேராசிரியர் தொல்காப்பிய உரையில், “உரையின்றிச் சூத்திரத்தானே பொருள் நிகழ்ந்த காலமும் உண்டு” (மரபியல்-98) என்றும், “உதாரணங்காட்டல் வேண்டாமையை உணர்ந்து உரைநடந்த காலமும் உடையவாகும் முற்காலத்து நூல்கள்” (மரபியல்-101) என்றும் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் சிந்திக்கத்தக்கன.

‘கற்றலின் கேட்டலே நன்று’ என்பது அக் காலத்தவர் கொள்கை. கேள்வி என்று தனியாக ஓர் அதிகாரம் வகுத்துக் கொண்டு ‘கற்றலின் ஆயினும் கேட்க’ என்று திருவள்ளுவர் அறிவுரை கூறுகின்றார். ‘செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்’ என்று ஒளவையார் பாடியுள்ளார். இவை எல்லாம் உரை எழுதி நூல்களைப் படிப்பதைவிட, ஒருவர் சொல்லக் கேட்டுக் கல்வி பயின்ற வழக்கம் மிகுதியாய் இருந்ததை உணர்த்தும் சான்றுகள்.

ஒருவர் படிக்க மற்றவர்கள் காதால் கேட்டு அறிந்தனர். மிகுதியாக எழுதி விளக்க வேண்டியவற்றை எழுதாமல் வாயால் கூறியே விளக்கி வந்தனர். “விரிப்பின் பெருகும். விரிவஞ்சி விடுத்தாம். வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க. வந்தவழிக் காண்க” என்று உரையாசிரியர்கள் இடையிடையே எழுதிச் செல்லும் வழக்கம், அவர்கள் காலத்தில் எழுதுவதில் இருந்த இடர்பாடுகளை உணர்த்தும். நூல்களுக்கு உரை எழுதாமல், வாயால் விளக்கிச் செவியால் அறிந்து கல்வி கற்றுப் புலமை பெறும் வழக்கம் அக் காலத்தில் நாடெங்கும் பரவியிருந்தது. நாலடியாரில் (அவையறிதல் என்ற அதிகாரத்தில்) சில பாடல்களில் உள்ள,

நாப்பாடம் சொல்லி நயம் உணர்வார் -312

பாடமே ஓதிப் பயன் தெரிதல் தேற்றாத
மூடர் -316

கற்றதூஉம் இன்றிக் கணக்காயர் பாடத்தால்
பெற்றதாம் பேதை ஓர் சூத்திரம் -34

என்ற வரிகளும், பழமொழி நானூற்றுப் பாடலில் உள்ள,

பல்காலும்
நாடுக தான் கண்ட நுட்பத்தை -195

என்ற வரியும் பழங் காலத்து மக்கள் கல்வி பயின்ற முறையை நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

நன்னூற்பாயிரம், பாடம் சொல்லும் முறையைப் பின் வருமாறு கூறுகின்றது:

ஈதல் இயல்பே இயம்பும் காலை,
காலமும் இடமும் வாலிதின் நோக்கி,
சிறந்துழி இருந்து, தன் தெய்வம் வாழ்த்தி,
உரைக்கப் படும்பொருள் உள்ளத்து அமைத்து,
விரையான் வெகுளான் விரும்பி முகமலர்ந்து,
கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து, அவள் உளங்கொளக்,
கோட்டமில் மனத்தின்நூல் கொடுத்தல் என்ப.

பாடம் கேட்டும் முறை பின்வருமாறு உரைக்கப்படுகின்றது:

நூல்பயில் இயல்பே நுவலின் வழக்கு அறிதல்,
பாடம் போற்றல், கேட்டவை நினைத்தல்,
ஆசாற் சார்ந்து அவை அமைவரக் கேட்டல்,
அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல்,
வினாதல் வினாயவை விடுத்தல் என்று இவை
கடனாக் கொளினே மடம்நனி இகக்கும்.

இவை, கேள்விச் செல்வத்திற்கு இருந்த முதன்மையை உணர்த்துகின்றன.

செவிச் செல்வம்

பழைய நூலைக் கற்றறிந்தவர் வழி வழியாகப் பிறருக்கு அந்நூலின் நுட்பங்களை எடுத்துக் கூறி வந்தனர். ஆசிரியர் தம் மாணவர்களுக்கு வாய்மொழியாகப் பழைய நூலுக்கு உரையும் விளக்கமும் கூறிவந்தார். இவ்வாறு ஒருநூல், பல தலைமுறைகளைக் கடந்து வரும்போது, ஒவ்வொரு பரம்பரைக்கும் உரிய விளக்க வேண்டியவற்றை எழுதாமல் வாயால் கூறியே விளக்கி வந்தனர். “விரிப்பின் பெருகும். விரிவஞ்சி விடுத்தாம். வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க. வந்தவழிக் காண்க” என்று உரையாசிரியர்கள் இடையிடையே எழுதிச் செல்லும் வழக்கம், அவர்கள் காலத்தில் எழுதுவதில் இருந்த இடர்பாடுகளை உணர்த்தும். நூல்களுக்கு

உரை எழுதாமல், வாயால் விளக்கிச் செவியால் அறிந்து கல்வி கற்றுப் புலமை பெறும் வழக்கம் அக்காலத்தில் நாடெங்கும் பரவியிருந்தது. பின்வந்தோர், முன்னோர் கருத்துடன் சிலவற்றைக் கூட்டினர்; பொருந்தாதவற்றை மறுத்தனர். ஆசிரியர்கள், பாடங் கூறியபோது தம்மாணவர்கள் எழுப்பிய ஐயங்களைப் போக்கினர்; மாணவர்கள் கேட்ட வினாக்களுக்குத் தக்க விடை கூறினர். இந்த நிலையில், ஆசிரியர்-மாணவர் என்ற சார்பும், தந்தை-மகன் என்ற பிணைப்பும் பெற்று, கற்ற பரம்பரையிடையே செல்வாக்கு அடைந்து உரைகள் வளர்ந்து வந்தன. ஆசிரியர் தம் மாணவர்களுக்கும், தந்தை தம் மக்களுக்கும் தாம் வழிவழியாகக் கேட்டுவந்த உரைகளை மரபு பிறழாமல் எடுத்துக் கூறி விளக்கினர். மாணவன், ஆசிரியர் ஆனான். மகன், தந்தை ஆனான். ஆனபோது முன்னோர் மொழிந்தவற்றைப் பின்னோர்க்கு அவர்கள் எடுத்துரைத்தனர். இவ்வாறு வாழையடி வாழையாக உரைகள் பரவிவந்தன. கேட்போர் நெஞ்சத்தில் நிலை பெற்று, வாய்மொழியாகப் பரவிவந்த உரைகள் பல உண்டு. புலவர்களின் நினைவாற்றலை நம்பி, செவியும் வாயும் செய்த துணையால் வாழ்ந்துவந்த உரைகள் காலப்போக்கில் ஓலைகளில் எழுதப்பட்டன. இறையனார் களவியலுரை இவ்வாறு பல தலைமுறைகள் வாய்மொழியாக வழங்கிவந்தது என்பதை அவ்வரையே கூறுகின்றது.

“மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளால் செய்யப்பட்ட நூற்கு நக்கீரனாரால் உரைகண்டு, குமார சுவாமியால் கேட்கப்பட்டது என்க. “இனி உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுதும்:

“மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் தம் மகனார் கீரங் கொற்றனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் தேனூர் கிழார்க்கு உரைத்தார்; அவர் படியங் கொற்றனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் மணலூர் ஆசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ் சேந்தனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் செல்லூர் ஆசிரியர் ஆண்டைப் பெருங் குமாரனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் திருக்குன்றத்து ஆசிரியர்க்கு உரைத்தார்; அவர் மாதவனார் இள நாகனார்க்கு உரைத்தார்; அவர் முசிறி ஆசிரியர் நீலகண்டனார்க்கு உரைத்தார். இப்பகுதி, உரை வளர்ந்த வரலாற்றை விளக்கும் சிறந்த சான்றாக உள்ளது.

வாய்மொழியின் செல்வாக்கு

வாய்மொழி வாயிலாக வளர்ந்து வந்த உரை, ஏட்டில் எழுதப்பட்ட பின்னரும் உரையாடுவது போன்ற நிலையிலேயே அமைந்தது. ஆசிரியர் பாடம் கூற, அதைக் கேட்கும் மாணவன் ஐயங்களை எழுப்ப அவற்றிற்கு விடை கூறி ஆசிரியர் விளக்கும் முறையிலேயே உரைகள் அமைந்தன. நேரே ஏட்டில் உரை எழுதியவர்களும் பழைய மரபைத் தம்மை அறியாமல் மேற்கொண்டனர். வாய்மொழி தன் செல்வாக்கை எழுத்திலும் நிலை நாட்டியது.

இறையனார் அகப்பொருள் உரையும், சேனாவரையர் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்திற்கு எழுதிய உரையும், பேராசிரியர் திருக்கோவையாருக்கு எழுதிய உரையும், காலிங்கர் திருக்குறளுக்கு எழுதிய உரையும் ஆசிரியர் மாணவர்களுக்குப் பாடம் கூறும் வகையில் வினா விடையாக உள்ளன. மற்ற உரையாசிரியர்களின் உரையிலும் ஆங்காங்கே பல இடங்கள் இவ்வாறு அமைந்துள்ளன. பேராசிரியர், திருக்கோவையாருக்கு (285) எழுதிய உரையிலிருந்து ஓர் எடுத்துக்காட்டு

“கட்டுவித்தியை வினவ, அவள் அறியாதாள் போலக் இக்கருமம் முடித்தற் பொருட்டு இவ்வகை சொன்னாள். என்னை? வரை பொருட்டுத் தலைமகன் போக அவன் வரவு நீட்டித்தலான், இவளது ஆற்றாமையான் உண்டாகிய நோயை முருகனால் வந்தது என்று இவள் கூறலாமே? இஃது அங்ஙனம் ஆயின், குறி என்பது அனைத்தும் பொய்யேயாம் என்பது கடா.அதற்கு விடை: குறியும் பொய்யன்று; இவளும் பொய் கூறினாள் அல்லள்; அஃது எங்ஙனம் எனின், குறிபார்க்கச் சென்றிருக்கும் பொழுதே தெய்வ முன்னிலையாகக் கொண்டு இருத்தலான், அத் தெய்வத்தின் வெளிப்பாட்டானே தலைமகனுடன் புணர்ச்சி உண்மையை அறிந்தாள். இங்ஙனம் அறிந்தாள் என்பதனை நாம் அறிந்தவாறு யாதினால் எனின், இக் களவொழுக்கம் தெய்வம் இடை நிற்ப, பான்மை வழியோடி நடக்கும் ஒழுக்கம் ஆதலானும், சிற்றம்பலத்தான் இயல்பு தெரிந்திராதே என்று இவள் சொல்லுதலானும் அறிந்தாம்.”

விடை முறையில் - ஆசிரியர் தம் மாணவர்களுக்குப் பாடங்கூறும் வகையில் .

ஆசிரியர்: கட்டுவித்தியை வினவ, அவள் அறியாதாள் போல இக்கருமம் முடித்தற் பொருட்டு இவ்வகை சொன்னாள்.

மாணவர்: என்னை? வரை பொருட்குத் தலைமகன் போக அவன் வரவு
நீட்டித்தலான் இவளது ஆற்றாமையான் உண்டாகிய நோயை
முருகனால் வந்தது என்று இவள் கூறலாமோ? இஃது அங்ஙனம் ஆயின், குறி
என்பது அனைத்தும் பொய்யேயாம்.

ஆசிரியர்: குறியும் பொய்யன்று; இவளும் பொய் கூறினாள் அல்லள்.

மாணவர்: அஃது எங்ஙனம்?

ஆசிரியர்: குறிபார்க்கச் சென்றிருக்கும் பொழுதே, தெய்வ முன்னிலையாகக்
கொண்டு இருத்தலான், அத் தெய்வத்தின் வெளிப்பாட்டானே
தலைமகனுடன் புணர்ச்சி உண்மையை அறிந்தாள்.

மாணவர்: இங்ஙனம் அறிந்தாள் என்பதனை நாம் அறிந்தவாறு யாதினால்?

ஆசிரியர்: இக் களவொழுக்கம், தெய்வம் இடை நிற்பப் பான்மை வழியோடி
நடக்கும் ஒழுக்கம் ஆதலானும், சிற்றம்பலத்தான் இயல்பு
தெரிந்திராதே என்று இவள் சொல்லுதலானும் அறிந்தாம்.

இவ்வாறு, உரையாடலாய் அமையத்தகுந்த பல பகுதிகள் இறையானர்
களவியல் உரையிலும், மற்ற உரைகளிலும் உள்ளன.

உரையின் வளர்ச்சி

வழிவழியாக நூல்களுக்கு உரைகேட்டுப் பழகியவர்களும் தொடக்கத்தில் விரிவான
உரையோ விளக்கமோ எழுதவில்லை. முதன்முதலில் அருஞ்சொற்களுக்குப் பொருளும்,
சொற்களைக் கொண்டுகூட்டி முடிக்கும் வகையும், சில வரலாற்றுக் குறிப்பும் மிகச்
சுருக்கமாய் எழுதி வைத்தனர். சிலப்பதிகாரத்திற்கு முதலில் அரும்பதவுரை தோன்றியது.
ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப் பத்துப் போன்ற பழந்தமிழ் நூல்களுக்கு முற்காலத்தில் தோன்றிய
பழைய உரைகள் மிகச் சுருக்கமாக-குறிப்புரையாக உள்ளன. புறநானூற்றின் பழையவுரை
பொழிப்புரையாக உள்ளது. பரிபாடலுக்குப்பரிமேலழகர் எழுதிய உரை, சுருக்கமாகவே
உள்ளது. அக நானூற்றிற்குப் பழைய வுரை (90 பாடல்களுக்கு மட்டும்) குறிப்பு உரையாகவே
உள்ளது. குறிப்புரை எழுதியவர்களின் ஊர் பேர் தெரியவில்லை. அவர்களைப் பற்றிய
வரலாறு எதுவும் தெரியவில்லை. குறிப்புரைக்குத் தந்த முதன்மையை அவற்றை
இயற்றியவர் பெயருக்கும் வரலாற்றுக்கும் தரவில்லை. புகழை விரும்பாத, பெயரையும்
துறந்த பெரியவர்கள் அவர்கள்!

காலம் செல்லச் செல்லக் கருத்துகள் வளர்ந்தன. குறிப்புரையுடன் முன்னோர்
சொல்லிவந்த விளக்கம், மேற்கோள் ஆகியவை விரிவடைந்தன. அவற்றையும் ஏட்டில்
எழுதும் நோக்கம் ஏற்பட்டது. விரிவுரையும் விளக்க வுரையும் தோன்றின. எடுத்துக்காட்டும்
மேற்கோள் விளக்கமும் பெருகின. இவற்றைத் திறம்படக் கூறுவோர் இரண்டொருவரே
இருந்தனர். அவர்களே அவற்றை ஏட்டில் எழுதிவைத்தனர். மயிலைநாதர், உரையின்
பல்வேறு வகைகளை விளக்கியுள்ளார்.

“நூலுரை, உரைவிரி எனும் இவை, ஆறு தொடர்ச்சிப் பொருள் மயங்கிய ஒரு தொடர்த்
தொகை மொழி. இவை,

நூலை ஒக்கம் உரை
நூற்கு உரை
நூலது உரை
நூற்கண் உரை
நூலன்ன உரை
நூலும் உரையும்

என்றும்,

உரையை விரி
உரைக்கு விரி
உரையது விரி
உரைக்கண் விரி
உரைக்கும் விரி
உரை விரியுடையது

என்றும் வரும்” (நன்-372) என்னும் பகுதி உரைகளை விளக்குகின்றது.

வலியவை வாழ்வுபெறல்

முன்னோர் எழுதிய குறிப்பை மேற்கொண்டு புதிய கருத்துகளை அவற்றுடன் சேர்த்துப் பின் வந்தோர் தர, வாய்ப்பு ஏற்படுவது இயற்கையே. பின் தோன்றியவர்களுக்குப் பல வேறுஉரைகளைக் காணும் வாய்ப்பு ஏற்படவே, பலரிடம் இருந்த நல்ல கருத்தைத் தொகுத்துக் காணும் ஆற்றலைப் பெற்றனர். எல்லா உரைகளிலிருந்தும் நல்லனவற்றை மேற்கொண்டு மாறுபட்டவற்றையும் தேவையில்லாதவற்றையும் விலக்கித் தாமும் பல நல்ல கருத்தை எழுதும் வாய்ப்பு, பின் வந்தவர்க்கே கிடைத்தது. இதனால் அவர்கள் எழுதிய விளக்கவுரைகள் செல்வாக்கு எய்தின; காலங்கடந்து நின்றன; நிலைத்த வாழ்வு பெற்றன. இக்காரணங்களால் இளம்பூரணருக்குப்பின் தோன்றிய தொல்காப்பிய உரைகள் வாழ்வு பெற்றன; திருவாய்மொழிக்கு 6000 படி, 9000 படி, 24000 படி ஆகிய வியாக்கியானங்களுக்குப் பின் தோன்றிய 36000 படி ஈடு என்ற சிறப்புப் பெற்றது.

ஒன்பது உரைகளுக்குப்பின் தோன்றிய பரிமேலழகர் உரை நிலைபெற்றது. மயிலை நாதருக்கும், சங்கர நமசிவாயருக்கும் பின் தோன்றிய சிவஞான முனிவரின் நன்னூல் உரை செல்வாக்குப் பெற்றது. பல உரைகள் சிவஞான போதத்திற்குத் தோன்றியபின் எழுந்த சிவஞான பாடியம் சிறப்பும் பெற்றது.

உரைக்கு உரை

உரையாசிரியர்கள் எழுதிய உரைவிளக்கங்கள் காலப் போக்கில் விளங்காத நிலையை அடைந்தன. அதனால் உரைக்கு உரை எழுதவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாய் உரைக்கு உரை பல தோன்றின. நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்த வியாக்கியானங்களுக்குப் பல அரும்பதவுரைகள் தோன்றியுள்ளன.

பரிமேலழகர் உரையை விளக்கப் பிற்காலத்தில் பல உரைவிளக்கங்கள் தோன்றின. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருமேனி இரத்தின கவிராயர், பரிமேலழகர் உரைக்கு விளக்கமாக 'நுண்பொருள் மாலை' என்ற பெயருடன் ஒரு நூலை இயற்றினார். 1869-ஆம் ஆண்டில் பரிமேலழகர் உரையை, பல விளக்கங்கள் எழுதிச் சரவணப் பெருமாள் ஐயர் பதிப்பித்தார். 1885-இல் முருகேச முதலியார் பரிமேலழகர் உரைக்கு விளக்கம் எழுதி வெளியிட்டார். பின்னர், இராமாநுசுக் கவிராயர், வை. மு. சடகோப ராமாநுசாச்சாரியார், கோ. வடிவேல் செட்டியார் (1919), அரசஞ் சண்முகனார், வை. மு. கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியார் ஆகியோர் பரிமேலழகர் உரைக்கு விரிவுரை எழுதியுள்ளனர்.

தொல்காப்பிய உரைகளுக்கும் இத்தகைய உரை விளக்கங்கள் தோன்றியுள்ளன. தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகிய மூன்று பகுதிகளையும் பழைய உரைகளுடன் வெளியிட்ட ஈழத்து அறிஞர் கணேச ஐயர், பலவகைவிளக்கங்களை அடிக்குறிப்பிலும் பிற்சேர்க்கையிலும் தந்துள்ளார். தேவநேய பாவாணர், கு. சுந்தர மூர்த்தி, பூவராகம் பிள்ளை ஆகியோர் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார் வெளியிட்டுள்ள தொல்காப்பிய உரைகளுக்கு விளக்கவுரைகளை எழுதியுள்ளனர். மயிலம் சிவலிங்கனார், அடிகள் ஆசிரியர்ஆகியோர் இளம்பூரணம் எழுத்ததிகாரத்திற்கு விளக்கவுரை எழுதியுள்ளனர்.

செய்யுள் வடிவ உரைகள்

உரைநடையில் மட்டுமன்றி, செய்யுள் வடிவிலும் சில உரைநூல்கள்தோன்றின. எல்லாவற்றையும் உரைநடையில் எழுதிக் கற்றுவரும் நமக்கு இது வியப்பூட்டும் செய்தியாக இருக்கலாம். ஆனால், எல்லாவற்றையும் பாடமாகக் கொண்டு கல்வி கற்றுத் தெளிந்த பழங்காலத்தவர்க்கு, செய்யுள் வடிவில் தோன்றிய உரைநூல் வியப்பினைத் தந்திராது.

டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர், செய்யுள் வடிவில் தோன்றிய உரைகளைப் பற்றிப் பின்வருமாறு

“ஒரு செய்யுள் நூலுக்கு வசனத்தில் உரை இயற்றுவதோடு செய்யுள் உருவத்திலேயே உரை இயற்றுவதும் உண்டு. இது வட மொழியில் பெருவழக்கு. தமிழ் நூல்களிலும் சிவஞான போதத்துக்குரிய உதாரண வெண்பாக்களும், சித்தியார் முதலியனவும் உரைநிலையிலேயே உள்ளன. தேவாரப் பதிகங்களில் பாசரம் முதலிய சிலவற்றிக்குப் பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழார் உரை விரித்துச் சொல்கின்றார். இவற்றைப் போலவே திருக்குறளுக்கும் செய்யுள் உருவத்தில் உரையுண்டு, தனியே குறளுரை என்னும் பெயர் பெறாவிட்டாலும், அவை உரைகளின் தன்மையை உடையனவே”

அகநானூற்றுக்குப் பழங்காலத்தில், அகவற்பாக்களால் ஆன உரை ஒன்று இருந்தது. இச்செய்தியினை உரைச் சிறப்புப்பாயிரம், “இத்தொகைக்குக் கருத்து அகவலாற் பாடினான், இடையள நாட்டு மணக்குடியான் பால்வண்ண தேவனான வில்லவ தரையன்” என்று கூறுவதால் உணரலாம்.

திருக்குறளுக்குப் பல உரைகள், செய்யுள் உருவில் தோன்றின. குறட்பா ஒன்றைக்கூறி, அதன் கருத்தை விளக்க, ஏதேனும் ஒரு கதையோ வரலாறோ உதாரணம் காட்டி, பாடல் இயற்றும் வழக்கம் இலக்கிய உலகில் தோன்றியது. இத்தகைய நூல்களை ‘உரை நூல்கள்’ என்றே கருதவேண்டும் என்பது டாக்டர் உ.வே. சா. கொள்கையாகும்

“இரங்கேச வெண்பா, சிவசிவ வெண்பா, தினகர வெண்பா, வடமலை வெண்பா, சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா முதலியன திருக்குறளுக்கு உதாரணம் கூறும் நூல்கள். உரை வகைகளிலே உதாரணம் கூறுதலும் ஒன்று ஆதலின், முற்கூறிய நூல்கள் திருக்குறளின் உரை நூல்கள் என்றே கூறல் தகும்” என்று அவர் கூறுகின்றார்.

மேலும் சினேந்திர வெண்பா, திருமலை வெண்பா, முதுமொழி மேல்வைப்பு, திருப்புல்லாணி மாலை, திருத்தொண்டர் மாலை, வள்ளுவர் நேரிசை, முருகேசர் முதுநெறி வெண்பா, திருக்குறட் குமரேச வெண்பா ஆகிய நூல்கள் திருக்குறளுக்கு உதாரணம் கூறும் வகையில் எழுந்துள்ளன. குமர குருபரரின் நீதி நெறி விளக்கமும் திருக்குறள் கருத்தைச் சுருங்கிய வடிவில் தரும் நூல் ஆகும்.

, திருக்குறள் அகவல் குட்டிக்குறள் திருக்குறள் இசைமாலை ஆகியவையும் செய்யுள் உருவில் திருக்குறளுக்கு உரை நூல்களாகத் தோன்றியுள்ளன.

15-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில், ஆண்டிப் புலவர் நன்னூலுக்கு விருத்தப்பாவில் ஓர் உரை இயற்றினார். இவர் ‘ஆசிரிய நிகண்டு’ இயற்றியுள்ளார்.

சிவஞான சித்தியாருக்கு, குருஞான சம்பந்தர் செய்யுள் வடிவில் ‘ஞானாவரண விளக்கம்’ என்ற பெயரில் சூத்திரக் கருத்துகளை விளக்கி எழுதினார்.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன், குறுந்தொகைப் பாடல்கள் சிலவற்றை, இக்காலத்தவர் எளிதில் பொருள் உணர்ந்து கற்கும் வகையில் அகவற்பாக்களில் தந்துள்ளார். அவற்றைப் பாரதிதாசன் கவிதைகள் இரண்டாம் தொகுதியில் காணலாம்.

கவிஞர் கண்ணதாசன் முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்கள் சிலவற்றிற்குச் செய்யுள் வடிவில் விளக்கம் தந்துள்ளார். பெருமாள் முதலியார் நற்றிணை குறுந்தொகை அகநானூறு ஆகியவற்றிற்கு அகவற்பாவில் உரை எழுதியுள்ளார். இவையாவும் பழஞ்செய்யுட்களுக்கு இக்காலத்தவர் செய்யுள் வடிவில் எழுதிய உரைகள் ஆகும்.

நூலாசிரியரே எழுதிய உரைகள்.

ஒருவர் எழுதிய நூலுக்கு பிறர் உரை எழுதிய மரபு போய், நூலாசிரியரே உரை எழுதும் வழக்கமும் ஏற்பட்டது. பல உரைகள் தோன்றியும், ஒரு நூல் நன்கு விளங்காமல் இருந்த நிலையைக் கண்ட நூலாசிரியர்கள் சிலர் தம் நூலுக்குத் தாமே உரை எழுதி இருக்கலாம்.

நூலாசிரியர் காலத்திலேயே அவர் நூல், பிறழ் உணரப்பட்டதைக் கண்டு நூலாசிரியரே உரையையும் எழுதியிருக்கலாம்.

நூலாசிரியரே உரை எழுதும் வழக்கம் வடமொழியாளரிடம் உண்டு. இதனை, “வடநூலார் தாமே பதிகமும் உரையும் செய்வார்” என்று பிரயோக விவேகம் கூறுகின்றது.

தமிழ் மொழியில், நூலாசிரியரே உரை எழுதும் வழக்கத்திற்குக் கால்கோள் செய்தவர் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இயற்றிய ஐயனாரிதனார் என்னலாம். அவர், புறப்பொருள் இலக்கணத்தைக் கூறும் சூத்திரங்கள் எழுதி, அவற்றின் கீழே துறைகளை விளக்கும் கொளுக்களை அமைத்து, ஒவ்வொரு துறையினையும் விளக்கும் வெண்பா ஒன்றையும் (மருட்பாவும் உண்டு) இயற்றியுள்ளார்; தாம் வகுத்த புறப்பொருள் இலக்கணத்திற்குத் தாமே இலக்கிய மேற்கோளையும் அமைத்துள்ளார்.

கி.பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய தண்டியலங்கார ஆசிரியர், அணியிலக்கணத்திற்கு ஏற்ற உதாரணச் செய்யுள்களை இயற்றித் தம் நூலில் சேர்ந்துள்ளார். இதனை, தண்டியாசிரியர் மூலோதாரணம் காட்டினாற்போல, யாமும் உரை எழுதியது அல்லது மூலோதாரணமும் காட்டினாம்” என்று பிரயோக விவேகம் கூறுகின்றது (பிரயோக-காரக படலம் 3).

கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நாற்கவிராசநம்பி ‘அகப்பொருள் விளக்கம்’ என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றித் தாமே உரையும் எழுதினார். இச்செய்தியை அந்நூலின் சிறப்புப் பாயிரம்,

அகப்பொருள் விளக்கம் என்று அதற்கொரு நாமம்
புலப்படுத்து இருளறப் பொருள்விரித்து எழுதினன்

என்று கூறுவதால் அறியலாம்.

17-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த சுப்பிரமணிய தீட்சிதர், பிரயோக விவேகம் என்னும் இலக்கண நூலை இயற்றி, தாமே அதற்கு உரையும் எழுதினார். இவ்வாறே, இலக்கண விளக்கம் இயற்றிய வைத்திய நாததேசிகரும், இலக்கணக் கொத்து இயற்றிய சாமிநாத தேசிகரும் தம் நூல்களுக்குத் தாமே உரை எழுதியுள்ளனர்.

இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியரான சாமிநாத தேசிகர்,

நூல்செய் தவன்அந் நூற்குஉரை எழுதுதல்
முறையோ எனிலே அறையக் கேள்நீ

என்று வினாவும் விடையுமாகத் தொடங்கித் தம் கருத்துகளை விரித்துரைக்கின்றார்:

முன்பின் பலரே ! என்கண் காணத்
திருவா ஞரில் திருக்கூட் டத்தில்
தமிழுக்கு இலக்கு ஆகிய வயித்திய நாதன்
இலக்கண விளக்கம் வகுத்துஉரை எழுதினன்;
அன்றியும் தென்திசை ஆழ்வார் திருநகர்
அப்பதி வாழும் சுப்பிர மணிய
வேதியன் தமிழ்ப்பிர யோக விவேகம்
உய்த்துஉரை எழுதினன்; ஒன்றே பலவே !

என்று நூலாசிரியரே உரை எழுதியுள்ளதைக் கூறித் தாமும் அவ்வாறே செய்ததாகக் கூறுகின்றார்.

தமிழறிஞர் ரா. இராகவ ஐயங்கார், பாரி காதை என்னும் இனிய இலக்கியத்தை வெண்பாக்களால் படைத்து, அதற்குச் சிறந்ததொரு உரையும் இயற்றியுள்ளார்.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன், புதிய ஆத்திசூடி ஒன்றை எழுதி அவரே அதற்கு உரையும் விளக்கமும் எழுதியுள்ளார். செகவீரபாண்டியனார் 'குமரேச வெண்பா' என்னும் நூல் இயற்றி, அதற்குத் தாமே உரையும் செய்துள்ளார்.

மறுப்புரை

உரையாசிரியர்கள், தமக்கு முன் உரை எழுதியவர் கூறியுள்ள வேறுபட்ட கருத்திற்கு மறுப்புரை கூறி, தம்கருத்தை நிலைநாட்டுவது வழக்கம். ஆனால், ஒரு நூலை எதிர்த்து - அதன் கொள்கையை மறுத்து - அந்நூல் இயற்றிய ஆசிரியர் கருத்தைத் தாக்கி, தமிழில் ஓர் மறுப்புரை நூல் தோன்றியது.

திருவாரூர் வைத்தியநாத தேசிகர் எழுதிய 'இலக்கண விளக்கம்' என்னும் நூலை மறுத்து, சிவஞான முனிவர் (18ஆம் நூற். இறுதி) 'இலக்கணளக்கச் சூறாவளி' என்னும் பெயருடன் மறுப்புரை எழுதினார். விளக்கம் என்பதற்கு. விளக்கு (விளக்கு + அம்) என்பது பொருள். சூறாவளி என்பது சுழன்று வீசும் கடுங்காற்று. வைத்தியநாத தேசிகர் ஏற்றிவைத்த இலக்கண விளக்கை அணைக்க, சிவஞான முனிவர் சூறைக்காற்றை - சூறாவளியைக் கிளப்பினார். இந்த மறுப்புரை நூலை, தமிழறிஞர் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை 'அநியாய கண்டனம்' என்று கூறியுள்ளார். தமிழில், ஒரு நூலை எதிர்த்து எழுதிய மறுப்புரை நூல் இஃது ஒன்றேயாகும்.

வசனம்

இராமாயணம் பாரதம் கந்தபுராணம் முதலிய புராண இதிகாசக் கதைகளைப் பொது மக்களிடையே பரப்பும் முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்கள், பழங்கதை கூறும் வசனநூல்களை இயற்றினர். சிறிதளவு பழஞ்செய்யுள்களைக்கற்று இன்புற இயலாதவர்களும் பயனடையும் பொருட்டு, காப்பியங்களில் உள்ள செய்யுள்களின் கருத்தைத் தொகுத்து வழங்கினர் சிலர். இத்தகைய முயற்சி 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலேயே தொடங்கி இன்றும் பயனளித்து வருகின்றது.

சங்க நூல்களாகிய எட்டுத் தொகையும் பத்துப் பாட்டும் ஒவ்வொன்றாக வெளியான போது, யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழறிஞர் ந. சி. கந்தையா பிள்ளை அந்நூல்களுக்கு வசனம் எழுதி, தமிழ் கற்கும் மாணவர்களுக்கு உதவி செய்துள்ளார்.

உரை எழுதாக்கொள்கை

பக்தி நூல்களுக்கு உரை எழுதுதல் கூடாது என்ற கொள்கை தமிழகத்தில் பல ஆண்டுகளாக இருந்து வந்தது. ஆழ்வார்கள் அருளிய பக்திப் பாடல்களுக்கு உரை எழுதும் முயற்சி தோன்றியபோது, அக்காலத்தில் இருந்த வைணவப் பெரியோர்கள் அம்முயற்சியைக் கண்டித்தனர்; தடுத்தனர். இருப்பினும், மக்களிடையே வைணவச் சான்றோர்கள் பக்திப் பாடல்களுக்குக் கூறி வந்த விளக்கங்களைத் தாம் கேட்டவாறே வைணவ நூல்களுக்கு உரையும் விளக்கமும் எழுதியுள்ளனர்.

சைவ சமய நூல்களுக்கு இத்தகைய முயற்சி பழங்காலத்தில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. கற்றறிந்த சைவப் பெரியோர்களும், "அருட்பாடல்களுக்கு நாமா உரை எழுதுவது?" என்று தயங்கி ஒதுங்கி விட்டனர். இதனால், சைவ சமயப் பக்திப் பாடல்கள் உரையின்றியே ஒதப்பட்டு வந்தன. இருபதாம் நூற்றாண்டில், எல்லோரும் அருட்பாடல்களைப் படித்துப் பயன்பெற வேண்டும் என்று அறிஞர் சிலர் முயன்று உரை கண்டுள்ளனர்.

தொகுத்துக் காணுதல்

ஒரு நூலுக்கு வழங்கிய பலவேறு உரைகளையும் தொகுத்துக் காண வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இக் காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ளது; பலருடைய கருத்துக்களையும் ஒரே இடத்தில் காணும் வேட்கை பிறந்துள்ளது. உரை வேற்றுமைகளைக் கண்டு நல்லனவற்றையும் அல்லனவற்றையும் சீர்தூக்கும் நோக்கம் வளர்ந்து வருகிறது. செல்வாக்கு உடையவர்களின் சொல்லை அப்படியே ஏற்கும் நிலை மாறி நல்லது எது, சிறந்தது எது, பொருத்தமானது எது என்று ஆராயும் திறன் பெருகி வருகின்றது. புகழ்பெற்ற உரையாசிரியர்களின் பொருந்தாத கருத்துக்களை மறுக்கும் துணிவு தலைதூக்கியுள்ளது. யார் சொல்லுகிறார்கள் என்று

பார்க்கும் நிலைமை மாறி,என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்று நுணுகி நோக்கும் நிலை ஏற்பட்டு வருகிறது.

புதிய முயற்சிகள்

இக்காலத்தில் பழம்பெரும் நூல்களுக்கு மிக எளிய உரைகள் எழுதி அவற்றை மக்களிடம் பரப்பும் முயற்சி நடைபெறுகிறது. இம் முயற்சி செயலாக மலர்ந்து பெரிதும் வெற்றி பெற்றுவிட்டது.

பழைய உரைகளைத் திருத்தமாக வெளியிடுதல், உரையில் வழுவள்ள இடங்களை ஆராய்ந்து உண்மை உரைகாணுதல், சிறந்த பாடம் கண்டுபோற்றுதல், உரைக்கு விளக்கம் தரல், கடினமான உரைப் பகுதிக்கு எளிய நடையில் விளக்கம் எழுதுதல் போன்ற நல்ல முயற்சிகள்நடைபெறுகின்றன. அடிக்குறிப்பும், வினாவிடைகளும் அமைத்துத் தரல்; உரையில் வந்துள்ள நயமான பகுதி, உவமைகள், மேற்கோள், பழமொழி ஆகியவற்றைத் திரட்டித் தருதல் போன்ற பயனுள்ள பணிகளும் நடைபெற்று வருகின்றன.

எதையும் எளிதாக விரைவில்பெற நினைக்கும் மக்களின் மனநிலை, பரபரப்பான வாழ்க்கை முறை, ஆழ்ந்து சிந்தித்துத் தெளிய வாய்ப்பில்லாத சுற்றுச் சூழல், பலவேறு செய்திகளையும் அறிந்திருக்க வேண்டிய நெருக்கடி ஆகியவற்றை நோக்கும்போது, இக் காலத்துப் புதிய முயற்சிகள் பெரிதும்பயனுள்ளவை என்பது விளங்கும்.

உரையாசிரியர்கள்.

காலந்தோறும் மிகப்பலர், இலக்கிய இலக்கண நூல்களைக் கற்பதில்மிகுந்த ஆர்வமுடையோராய் இருந்திருக்கின்றனர்; புலமை விருந்து நாடிப்புதுப்புது நூல்களைத் தேடி நுகர்ந்திருக்கின்றனர்; அறிதோறும் அறியாமைகண்டும் நவில்தொறும் நூல் நயத்தில் திளைத்தும் தம்மை மறந்திருக்கின்றனர்;கருத்துகளைச் சமன் செய்து சீர்தூக்கி ஆராய்ந்திருக்கின்றனர்.ஆனால்அவர்களில் பலர், தம் அனுபவங்களை எழுதி வைக்கவில்லை; இலக்கியச்சுவையை வெளிப்படுத்தி நூலியற்றவில்லை; ஆராய்ச்சிக்கு வடிவம்தரவில்லை. சிலர் மட்டுமே புலமை உலகில் தமக்கு ஏற்பட்ட இன்ப அனுபவங்களை எழுதி வைத்தனர்; இலக்கியச் சுவையை வெளிப்படுத்திநூலியற்றினர்; தம் ஆராய்ச்சிக்கு வடிவம் தந்தனர்

உரையாசிரியர்கள், 'யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்'என்று உலக மக்களை அறைகூவி அழைத்துப் புலமை விருந்தளித்தநல்லவர்கள்; அறிவுச் செல்வத்தை அள்ளிச் சொரிந்த வள்ளல்கள்; கல்விக் கோயிலின் பெருவாயிலைத் திறந்துவிட்ட மேலோர்கள்வாழ்க்கை விளக்கு - பக். 67, 68, டாக்டர் கு. தாமோதரன்.

பொலியக் கோத்த புலமை

இளங்கோவடிகள் (அரங்கேற்று காதையில் - 94) யாழாசிரியனை,

பொலியக் கோத்த புலமையோன் என்று குறிப்பிடுகின்றார். 'பொலியக்கோத்த புலமை' என்னும் அழகிய தொடர், சிந்தனைக்கு விருந்தாய்அமைகின்றது.

உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் பொலியக்கோத்த புலமையாளர்கள்.அவர்கள் தம் வாழ்நாளின் முற்பகுதியை நல்ல நூல்கள் பலவற்றைத்தேடிக்கற்பதிலும் அவற்றின் பொருளைத் தெளிவாக உணர்வதிலும்செலவிட்டுப் பெரும் புலமை பெற்ற பின், தம் வாழ்நாளின் பிற்பகுதியில்,சிறந்த நூல் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டு அதற்கு ஒப்பற்ற உரைகாண்பதில் ஈடுபட்டுத் தொண்டு புரிந்து தம் வாழ்நாளைப் பயனுள்ளமுறையில் கழித்தனர்.

வானவில்

பலவகையான வண்ணங்கள் வானவில்லில் அமைந்து, காணும்தோறும் களிப்பூட்டுவது போல், உரையாசிரியர்களிடம் உள்ள பலவகையான புலமைத்திறன்கள் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. உரையாசிரியர்களில் சிலர் நூலாசிரியராய் இருந்தனர்; கற்பிக்கும் நல்லாசிரியராய் விளங்கினர்; அறிவுக்.தடாகத்தில் படிந்து பூப்பந்தர்தோறும் நுழைந்து தேனும்

மணமும் நுகர்ந்துகுளிர்ந்து மெல்லென்று வீசுவதாய்ப் பரஞ்சோதியார் பாடுகின்றார். ஒவ்வோர் உரையாசிரியரும் அங்கங்கே கலைகள் தேரும் அறிவனாய் விளங்குகின்றார்.

கொடை வழங்கிய ஞான ஆசிரியராய்த் திகழ்ந்தனர். மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை சேக்கிழாரை,

நாடிய விரிநூல் சொற்றிடு திறனால்
நன் நூலா சிரியன்;
நகுபாசுர முதல் உரை செய்தலினால்
நவில் உரை யாசிரியன்;
நீடிய பரசம யக்குழி வீழ்ந்தவர்
நீப்பப் போதனைசெய்
நிலையாற் போத காசிரியன்; இவை
நிகழ்தொறும் நிகழ்தொறும்
ஆடிய ஞானத் திறன் உறலான்
ஞானா சிரியனும் நீ!

என்று போற்றுகின்றார். சிவஞான முனிவரும் இத்தகைய பாராட்டுதலுக்கு உரியவர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டு உரையாசிரியர்களில் பலர், பதிப்பாசிரியராய் - கற்பிக்கும் நல்லாசிரியராய் - திறனாய்வாளராய் விளங்கினர். பட்டை தீட்டிய வைரம் போல், அவர்கள் பல வேறு திறன்களை வெளிப்படுத்தி ஒளிவீசுகின்றனர்; ஐந்து உலோகத்தால் ஆன கலைத்திறன் வாய்ந்த சிலைகளைப் போல் அவர்கள் பளிச்சிடுகின்றனர். ஒவ்வோர் உரையாசிரியரும்,

தமிழே, நீ ஓர்
பூக்காடு ! நான் ஓர் தும்பி !

என்று வியந்து பாடிக் கொண்டே, தமிழ்ச் சோலைக்குள் புகுந்து இலக்கியத்தேன் நுகர்ந்து, தேனைத் திரட்டித் தந்துள்ளார். பரஞ்சோதியார், தென்றலுக்கு அறிஞரை உவமைகூறுகின்றார்;

பொங்கரின் நுழைந்து, வாவி
புகுந்து, பங்கயம் துழாவி,
பைங்கடி மயிலை முல்லை
மல்லிகைப் பந்தர் தாவி,
கொங்கலர் மணம்கூட் டுண்டு,
குளிர்ந்து மெல்லென்று தென்றல்
அங்கங்கே கலைகள் தேரும்
அறிவன்போல் இயங்கும் அன்றே.

எங்கெங்கே சென்றாலும், அங்கங்கே கலைகளை ஆராய்கின்ற அறிஞரைப்போல் தென்றல், சோலைக்குள் புகுந்து தாமரைத்தடாகத்தில் படிந்து பூப்பந்தர்தோறும் நுழைந்து தேனும் மணமும் நுகர்ந்துகுளிர்ந்து மெல்லென்று வீசுவதாய்ப் பரஞ்சோதியார் பாடுகின்றார். ஒவ்வோர் உரையாசிரியரும் அங்கங்கே கலைகள் தேரும் அறிவனாய் விளங்குகின்றார்.

தமிழ்மீட்சி இயக்கம்

உரையாசிரியர்கள் தோன்றிய இடைக்காலத்தின் நிலைமையைத்தமிழறிஞர் எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“சங்க காலத் தமிழ் வழக்கு நின்றுபோய் வெகுகாலமாகி விட்டது. அதன் சிறப்பியல்புகளான இனிமை தெளிவு சுருக்கம் நேர்மை முதலியபண்புகள் யாவும் பெரும்பான்மை இலக்கியங்களின்றும் நீங்கிப் பல நூற்றாண்டுகள் கழிந்து விட்டன. இடைக் காலத் தமிழ் பிறந்து வடமொழிச்சொற்களும் வடமொழிக் காவிய மரபுகளும் தமிழிற் குடிபுகுந்தன. பலவேறு நல்லியல்புகளும் தமிழில் வந்து அமைந்தன. ஆனால் அவற்றோடு சில தீய தன்மைகளும் புகுந்துவிட்டன. சுருக்கம் நேர்மை என்ற இயல்புகள் இரண்டும் ஒழிந்து

போயின; அலங்காரங்களும் ஆடம்பரங்களும் தலையோங்கிவிட்டன. வடசொற்கள் பெரும்பான்மை விரவித் தமிழ்ச் சொற்கள் சிறுகிவரத்தொடங்கின. இதனால் தமிழுக்கு இயற்கையாய் அமைந்திருந்த ஆற்றல் சிறுகலாயிற்று. நூற்பொருள் பெரும்பாலும் வடமொழிக்கு உரியனவாய்முடிந்தன. இதனால் தமிழ்க் கவிஞர்களின் புதுவது இயற்றும் ஆற்றல் தடைபட்டுப்போயிற்று.”*

இத்தகைய நெருக்கடியான நிலையை-தெளிவில்லாத காலத்தை உரையாசிரியர்கள் மாற்றிப் பழந்தமிழை மீட்டனர் என்பதைப்பிள்ளையவர்கள் கீழே உள்ளவாறு விளக்குகின்றார்கள்:

“அக்காலத்துக் கல்வியாளர் சிலர், இந் நிலைமைக்கு வருந்தினர். தமிழின் பண்டை நிலையை உன்னியுன்னி அந்நிலையைத் திரும்ப எய்துதல்கூடுமா என்று கருதலாயினர். சங்கத் தமிழின்மீதும், அதன் நன்முறையைக்கைப்பற்றிய பெருநூல்களின்மீதும் பொதுமக்கள் பற்றுக்கொண்டு கற்கும் படிசெய்யவேண்டுமென்று எண்ணினர். அவற்றின் நல்லியல்புகள் தமிழில்மீண்டும் தழைக்க வேண்டுமென்று கருதினர். இந் நோக்கங்களைக்கொண்டு கல்வியில் தலைசிறந்தோர் சிலர் உழைத்து வந்தனர். சங்கத் தமிழுக்குமீட்சியியக்கம் நிகழ்வதாயிற்று. இம் மீட்சி யியக்கத்திற்கு ஓர் அறிகுறியாகச் சங்கஇலக்கியங்களுக்கும் அவற்றோடொத்த பெருமையுடைய குறள் போன்றபெருநூல்களுக்கும் செவ்விய உரைகள் எழுதப்பட்டன.”*

கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்கும் 12-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதிக்கும் இடைப்பட்ட காலமே உரையாசிரியர்கள் காலம். இந்தமுந்நூறு ஆண்டுக் காலத்தில், குறிப்பிடத்தக்க புதிய இலக்கண நூலோ அரிய இலக்கியப் படைப்போ எதுவும் தோன்றவில்லை. இக் காலத்தில்தோன்றியவை எல்லாம் உரைகளே. தொல்காப்பியம் சங்க இலக்கியம்திருக்குறள் சிலப்பதிகாரம் திருவாய்மொழி ஆகியவற்றிற்குத் குறிப்புரை எழுதினர் சிலர்; பொழிப்புரை எழுதினர் சிலர்; விளக்கவுரை எழுதினர் சிலர்; பேருரை கண்டனர் சிலர். இதனால் பழமை புதுமை பெற்றது; மறைந்த பழந்தமிழ் மீட்சி பெற்றது.

தொண்டர் திருக்கூட்டம்

உரையாசிரியர்கள், தமிழ்மொழிக்குச் செய்துள்ள தொண்டு மலையினும்மாணப் பெரிது. தமிழகம், வேற்று இனத்தவர் படையெடுப்பால் தாக்குண்டுஅதிர்ந்து, நிலைகுலைந்து, தமிழ்மக்கள் தம் பண்பாட்டை மறந்தபோதெல்லாம் பழம்பெரும் இலக்கியச் செல்வங்களை எடுத்துக்காட்டிவிளக்கி, தமிழ்மரபை வாழச் செய்த பெருமை உரையாசிரியர்களுக்கு உண்டு. வேற்றுமொழியும் நாகரிகமும் தமிழ்மண்ணில் புகுந்து, கால் கொண்டு தமிழ்ப்பண்பை மறக்கச் செய்த போதெல்லாம் உரையாசிரியர்கள், தமிழ்ப்பண்பை நினைவூட்டி, தமிழ் மக்களைத்தடுத்து ஆட்கொண்டனர். தமிழ்மொழியின் காலங் கடந்த வாழ்விற்கும் வெற்றிக்கும் காரணமாய் இருப்பவர்கள் உரையாசிரியர்களே. இலக்கணக் கொள்கைகளை விளக்கி மொழியை வரம்புகட்டிக் காத்தும், இலக்கியக் கருத்துக்களை விளக்கிக்காலந்தோறும் பண்பாட்டை வளர்த்தும் தமிழினத்திற்குத் தொண்டு செய்த பெருமை உரையாசிரியர்களையே சாரும். டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம், “உரைவகை ஒரு முயற்சி, சார்பிலக்கண நூல்வகை ஒருமுயற்சி, இலக்கிய வகை ஒரு முயற்சி. இம் மூவகை முயற்சியாலும் தொன்னூல்கள் இடைக் காலத்துப்பரவின; படிக்கப்பெற்றன” என்று உரையாசிரியர்களின் தமிழ்த் தொண்டை நினைவுபடுத்தியுள்ளார்.*

எழுத்தறியத் தீரும் இழிதகைமை; தீர்ந்தான்

மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பான் ஆகும் - மொழித்திறத்தின்

முட்டறுத்த நல்லோன் முதல்நூற் பொருள்உணர்ந்து

கட்டறுத்து வீடு பெறும்

என்று மக்களுக்கு அறிவுரை கூறி உரையாசிரியர்கள் இடை விடாது பழந்தமிழ் நூல்களைப் பரப்பி வந்தனர்.

குமரகுருபரர், பாட்டும் பாட்டின் பொருளும், பொருளால் பெறும் பயனும் தமக்கு நல்கும்படி கலைமகளை வேண்டுகின்றார்:

பாட்டும் பொருளும் பொருளால்
பொருந்தும் பயனும்என்பால்
கூட்டும் படிநின் கடைக்கண்நல்
காய்,உளம் கொண்டுதொண்டர்
தீட்டும் கலைத்தமிழ்த் தீம்பால்
அமுதம் தெளிக்கும்வண்ணம்
காட்டும்வெள் ளோதிமப் பேடே !
சகல கலாவல்லியே (சகலகலாவல்லி மாலை - 7)

என்ற பாட்டில், பாட்டிற்குரிய பெருமையை அதன் பொருள் உணர்ச்சிக்கும், பொருளால் பெறும் பயனுக்கும் அவர் அளித்துள்ளார். ஆதலின், ஒருவர்பாட்டை அறிவதோடு நில்லாமல், அதன்பொருளை அறிந்து மகிழவேண்டும்;பொருளின் பயனைப்பெற வேண்டும் என்பது விளங்குகின்றது.

இருட்டறையில் உள்ள எழில்மிக்க ஒவியத்தைக் காணக் கண்கள்மட்டும் இருந்தால் பயனில்லை. இருளைப் போக்கும் ஒளி வேண்டும். பழம்பொருட்காட்சிச் சாலையில் உள்ள பலவகையான கலைச் செல்வங்களைக்கண்டுகளிக்க அவற்றைப் பற்றிய விளக்கவுரை வேண்டும். இனிய பலாப்பழத்தைச் சுவைத்து மகிழ, அதனை முறையாக அறுத்துச் சுவை எடுத்துத்தருபவரின் உதவி வேண்டும். இவ்வாறே பழம்பெரும் இலக்கண இலக்கியச் செல்வங்களைக் கற்று மகிழ்வதற்குத் தக்கஉரையாசிரியர்கள் வேண்டும். காட்டுவித்தால் அன்றி அவற்றைக் காணஇயலாது.

பழம்பெரும் நூல்கள், உரையாசிரியர்களின் உதவி இன்றேல் நமக்குவிளங்காமல் போய்இருக்கும்; இலக்கியச் சுவை வெளிப்படாமல் போய்இருக்கும்; ஆழ்ந்த விழுமிய பொருள் தோன்றாமல் போய்இருக்கும்.இவ்வுண்மையை நன்கு அறிந்த பண்டிதமணி மு. கதிரேசன்செட்டியார் “நூலாசிரியரின் அரிய கருத்துக்களை எல்லாம் உரையாளர் உதவியாலேயே உலகம் உணர்ந்து இன்புகின்றது. பேருபகாரிகளாகிய உரையாசிரியர்களின் உதவி இல்லையாயின் பண்டை உயர் நூல்களாம் கருவூலங்களில் தொகுத்து வைத்த விலை வரம்பில்லாப் பொருள் மணிக் குவியல்களை யாம் எங்ஙனம்பெறுதல் கூடும்?” என்று வினவுகின்றார்.*

புலமைச் செல்வர்

உரையாசிரியர்களை,மதிநுட்பம் நூலோடு உடையவர் என்றும்,

பல்கேள்வித் துறைபோகிய

தொல்லாணை நல்லாசிரியர் (பட்டின-169, 70)

என்றும் பாராட்டுதல் தகும். அவர்கள் நுண்மாண் நுழை புலம் உடையவர்கள்;ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளம் காண வல்லவர்கள். அவர்களின் பண்பட்ட உள்ளம், அறிவுத் திறன், கல்வி மாண்பு, விருப்புவெறுப்பு அற்ற தன்மை ஆகியவற்றை நோக்கும்போது,

.... இகலோடு

செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர்; யாவதும்

கற்றோர் அறியா அறிவினர்; கற்றோர்க்குத்

தாம்வரம்பு ஆகிய தலைமையர்; காமமொடு

கடுஞ்சினம் கடிந்த காட்சியர் (திருமுருகு 131-35)

என்று அவர்களைப் போற்றத் தோன்றுகிறது.

நூலாசிரியரை ஒத்த புலமை, உரையாசிரியர்களுக்கும் உண்டு.

புலம்மிக் கவரைப் புலமை தெரிதல்,

புலம்மிக் கவர்க்கே புலனாம் (பழமொழி 8)

என்ற மணிமொழி, உரையாசிரியர்களின் இயல்பை அறிந்து மதிப்பவர் நினைவுக்கு வரும்.

நூலாசிரியரின் உள்ளக் கருத்தினை நுணுகி ஆராய்ந்து, தெளிவு பெற எடுத்து எழுதும் வன்மையாளராய் உரையாசிரியர்கள் விளங்கினர்; யார் யார் எவ்வெத் துறை நூல்களில் மிகுதியான பயிற்சி பெற்றிருந்தனரோ அவரவர் அவ்வத் துறை நூல்களுக்கு உரை எழுதினர். கல்லாத மேற்கொண்டு ஒழுக்காமல், கசடற வல்லதையே உலகிற்கு உணர்த்தி நின்றனர். திருக்கோவையார்,

உள்ளப் படுவன உள்ளி

உரைத்தக்க வாக்கு உரைத்து

மெல்லப் படிந்து துணி (திருக்-87)

என்று கூறுவது போல, உரையாசிரியர்கள் நன்கு சிந்தித்து, பிறர்க்கு உரைத்து, தவறுகளை ஆராய்ந்து நீக்கி உரை எழுதினர். நூலாசிரியரின் உள்ளக் கருத்தை நன்கு அறிந்து கொள்ளப் பல நூல்களைப் பல நாட்கள் இடைவிடாது கற்றுத் தெளிந்து உரை கண்டனர்; நூலறிவோடு உலகறிவும் பெற்றனர்; நூல் வழக்கோடு பேச்சு வழக்கையும் அறிந்தனர்; பல வேறு சமயங்களையும் கலைகளையும் கற்றுத் தெளிந்தனர்.

இடைக்காலத்தில் தோன்றிப் பேயாட்டம் ஆடிய சமயப் பூசல்களுக்கும், வேற்றுமொழி மரபுக்கும் இடந்தராமல் நடுநிலைமையோடு உரையாசிரியர்கள் உரை கண்டனர்; நூலாசிரியர் சமயம், தம் சமயத்திற்கு மாறானது எனினும் சமயக் காழ்ப்பு இன்றி, நூலாசிரியரின் சமயக் கருத்துகளை நன்கு விளக்கினர்; பிற சமயக் கருத்துக்கள் தம் கொள்கைக்கு முரணாக இருந்தபோதும், அச்சமயக் கருத்துகளைக் கூறும் நூல்களைச் சலிப்பின்றி முயன்று அறிந்து உரை எழுதியுள்ளனர்..

தமிழ்க்காவலர்

உரையாசிரியர்களின் பணி, பழைய நூல்களுக்கு உரை கண்டதோடு நின்றுவிடவில்லை. பழைய நூல்களில் பிற்காலத்தவர் எழுதிச் சேர்த்த இடைச் செருகல்களை ஆராய்ந்து அவர்கள் நீக்கினர். எழுதியவரால் நேர்ந்த பிழைகளைக் களைந்தனர். படித்தவர் திருத்திய ஒவ்வாப் பாடங்களை ஆராய்ந்து போக்கினர்.

உரையாசிரியர்கள் அரிய நூல்கள் அழிந்து போகாமல் காத்து வந்தனர். பொருந்தாத உரைகள் தோன்றிப் பழைய நூலின் கருத்துக்களைப் பிழையாக விளக்கியபோது உண்மையான பொருளை விளக்கினர். ஒரு நூலுக்குப் போலி உரைகள் பல தோன்றித் தடுமாற்றத்தை உண்டாக்கிய போது பொருத்தமான உரை கூறினர்.

பரிபாடலுக்கு உரை எழுதிய பரிமேலழகர், அந்நூலில் இடைக்காலத்தில் வந்து சேர்ந்த பலவகை மாசுகளைப் போக்கி உரை கண்டதாய், உரைச் சிறப்புப்பாயிரம் கூறுகின்றது:

மிகைபடு பொருளை நகைபடு புன்சொலின்

தந்திடை மடுத்த கந்திதன் பிழைப்பும்,

எழுதினர் பிழைப்பும், எழுத்துரு ஒக்கும்

பகுதியின் வந்த பாடகர் பிழைப்பும்

ஒருங்குடன் கிடந்த ஒவ்வாப் பாடம்

திருந்திய காட்சியோர் செவிமுதல் வெதுப்பலின்,

பரிமேலழகர் அவற்றைப் போக்கி நல்லதோர் உரை இயற்றிய தாய்க் கூறுகின்றது உரை சிறப்புப் பாயிரம்.

திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர்,

ஓர்உரை இன்றி ஒன்பது சென்றும்

ஐயுற வாக நையு று காலை

உரை இயற்றியதாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரிப்பெருமாள்,

அரியவும் பெரியவும் அறிந்தோர் போல

வசையில் வள்ளுவன் வாய்மொழிப் பொருளை

இசைபட நுவல்வோர் இறந்த பின்னர்

திருக்குறளுக்கு உரை இயற்றியதாய் உரைச் சிறப்புப் பாயிரம் மொழிகின்றது.

நச்சினார்க்கினியர்,

பண்டைப் பனுவல்பல இறவாது நிலவ

உரை எழுதி ஈந்தோன்

என்று பாராட்டப் பெற்றுள்ளார்.

ஓத்தமதிப்பு

நூலாசிரியர்களுக்கு உரிய சிறப்புக்கள் யாவும் உரையாசிரியர்களுக்கும் உரியவையாகும். மூலநூலைப் போலவே உரையும் சிறந்தது. உரைநூலின் சிறப்பைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் அடிக்கடி நினைவூட்டி, மூலநூலைப் போலவே மதிக்குமாற அறிவுரை கூறியுள்ளனர்.

இலக்கணக் கொத்தின் ஆசிரியரான சாமிநாத தேசிகர்,

இவ்வுரை பெருகிற்று; சுருங்கிற்று;

உரையால் அறிவித்தான்;

இவ்வுரையது பெருமைக்கு ஒப்பில்லை; (இலக்-66)

என்றும்,

உரையை எழுதினான்(இலக்-80)

என்றும் உதாரணங்கள் கூறி, உரையின் பெருமையை நினைவூட்டியுள்ளார்.

வள்ளுவர்சீர் அன்பர்மொழி வாசகம்தொல் காப்பியமே

தெள்ளுபரி மேலழகர் செய்தவுரை-ஒல்லியசீர்த்

தொண்டர் புராணம் தொகுசித்தி ஓராறும்

தண்டமிழின் மேலாம் தரம்

என்று மூலநூல்களோடு ஒத்த வரிசையில் பரிமேலழகர் உரையையும் வைத்து உமாபதி சிவாசாரியர் போற்றுகின்றார்.

சிவப்பிரகாசர் வெங்கைக் கோவையுள் (107).

சிந்தா மணியும் திருக்கோ வையும்எழு திக்கொளினும்

நந்தா வுரையை எழுதல்எவ் வாறு நவின்றருளே

என்று உரைகளைப் போற்றுகின்றார்.

உரைகள் - மூல நூல்கள்

தமிழலக்கிய வரலாற்றில், இடைக்காலத்தை உரையாசிரியர்களின் காலம் என்று கூறுவதுண்டு. டாக்டர். வ. சுப. மாணிக்கம் இக் காலத்தின் சிறப்பை, "இடைக்காலம் என்பது உரைக்காலம் அன்று; தொன்னூல்களை உரைஎன்னும் கயிற்றால் பிணித்த உயிர்க்காலம்" என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

உரையாசிரியர்கள் பழைய நூல்களின் கருத்தோடு, தம் காலத்து ஆராய்ச்சி இலக்கிய வழக்கு கொள்கை மரபு ஆகியவற்றையும் இணைத்துத்தந்தனர். புதிய இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் தோன்றாக்குறையை உரையாசிரியர்களின் பணி நிறைவு செய்தது. உரைகள், பின்தோன்றிய நூலாசிரியர்களுக்குக் கருத்தும் வடிவமும் தந்த மூல நூல்கள் ஆயின. உரையாசிரியர்களைப் போற்றி உரைநயங்களில் திளைத்து புலவர்கள், உரையாசிரியர்களின் கருத்துகளைத் தாம் இயற்றிய நூல்களில் எடுத்தாண்டனர். மூலநூல்களைப் போலவே உரை நூல்களையும் மேற்கோளாகக் கொண்டனர். தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணர் கூறிய பல கருத்துகளை நேமிநாதம், நன்னூல், நம்பியகப் பொருள் ஆகிய நூல்களின் ஆசிரியர்கள் தம் நூல்களில் எடுத்தாண்டுள்ளனர். பரிமேலழகர் கருத்துக்கள் சிலவற்றைச் சிவப்பிரகாசர் தம் நூல்களில் மேற்கொண்டுள்ளார்.

நூல்களை அரங்கேற்றிக் குற்றம் குறைகளை ஆராய்ந்து மதிப்பிட்டது போலவே, உரைகளையும் அரங்கேற்றிக் குற்றம் குறைகளை ஆராய்ந்து மதிப்பிடும் வழக்கம் முற்காலத்தில் இருந்தது. நச்சினார்க்கினியர் சீவகசிந்தாமணிக்கு முதன் முறை உரை எழுதிச் சமணச் சான்றோர்களிடம் காட்டியபோது அதில் குறை பல கூறி மறுத்தனர். இரண்டாம் முறையாக அவர் சமண சமய நூல்களை மிக நன்றாகப் பயின்ற பின் புதிய உரை எழுதி அச்சான்றோர்களிடம் காட்டி அவர்களின் போற்றுதலைப் பெற்றார் என்ற வரலாறு இங்கே நினைக்கத்தக்கதாகும்.

நிலையான பெயர்

ஆக்கியோர் பெயரை நூல்கள் பெற்றத போலவே, உரையாசிரியர்களின் பெயரால் உரைநூல்கள் பெயர்பெற்று வழங்குகின்றன. இளம்பூரணர் உரையை இளம்பூரணம் என்றும், நச்சினார்க்கினியர் உரையை நச்சினார்க்கினியம் என்றும், சேனாவரையர் பேராசிரியம் என்றும் வழங்கும் வழக்கம் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே ஏற்பட்டுள்ளது. இலக்கணக் கொத்தின் பாயிரம்,

உளங்கூர் உரையாம் இளம்பூ ரணமும்

ஆனா இயல்பின் சேனா வரையமும்

உச்சிமேற் புலவர்கொள் நச்சினார்க் கினியமும்

என்று உரைகளை உரையாசிரியர்களின் பெயராலேயே குறிப்பிடுகின்றது.

நீலகேசி என்னும் சைன நூலுக்கு உரை எழுதியவர் சமய திவாகர வாமன முனிவர் என்பவர். நீலகேசி உரை, உரையாசிரியரின் பெயரோடு, 'நீலகேசி விருத்தி சமய திவாகரம்' என்று வழங்குகின்றது நூலாசிரியருக்கு உள்ள சிறப்புகள் யாவும் உரையாசிரியருக்கும் உண்டு என்பதற்கு இவை தக்க சான்றுகளாகும். நக்கீரர் கபிலர் புகழேந்தி முதலிய புலவர்களின் பெயரைத் தமிழ்ப்பற்றுடையோர், தம் மக்களுக்கு இட்டு வழங்கியதைப் போலவே, உரையாசிரியர்களின் பெயரை மக்களுக்கு இட்டு மகிழ்ந்தவர் உண்டு. திருமணம்

செல்வக் கேசவராய முதலியார் (1864-1921) தம் மக்கள் மூவர்க்கும்முறையே பரிமேலழகன் நச்சினார்க்கினியன் சேனாவரையன் என்று உரையாசிரியர்களின் பெயரை இட்டார். இன்றும் பலர், இவ்வழக்கத்தை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

வான்புகழ்

சேக்கிழார் தம் நூலை, 'உலகெலாம்' என்று தொடங்கி 'உலகெலாம்' என்று முடித்தவர். நூலின் இறுதிப் பாடலில், "கற்பவர்க்கு என்றும் இன்பம் பெருகவும், கற்பவர் உள்ளம் ஒரு பொருளையே காதலித்து ஓங்கிடவும் சிவனடியார்களின் புகழ் (மிக்க வரலாறு), உலகெலாம் பரவி எங்கும் நிலைபெற்றது" என்று பாடியுள்ளார்:

என்றும் இன்பம் பெருகும் இயல்பினால்

ஒன்று காதலித்து உள்ளமும் ஓங்கிட

மன்று ளார்அடி யாரவர் வான்புகழ்

நின்றது எங்கும் நிலவி உலகெலாம்.

இலக்கிய உலகில் மிகச் சிறந்து விளங்குகின்ற இப்பாடலின் கருத்து, உரையாசிரியர்களுக்கும் பொருந்தும், இதில் உள்ள,

மன்று ளார்அடி யாரவர் வான்புகழ்

என்ற அடிக்கு ஈடாக,

இந்த மிழ்உரை யாசிரி யர்புகழ்

என்று, ஓர் அடியை இயற்றிச் சேர்த்துப் பாடலை அமைத்தால், அது உரையாசிரியர்கள் புகழை விளக்குகின்ற இனிய பாடலாக இருக்கும்.

உரையின் வகைகள்

இலக்கியம் பல தோன்றியபின், அவற்றின் இயல்புகளை ஆராய்ந்து கூறும் இலக்கணம் தோன்றுகிறது.

எள்ளினுள் எண்ணெய் எடுப்பது போல

இலக்கியத் தினின்றும் எடுபடும் இலக்கணம்

என்பது ஆராய்ந்து கூறிய உண்மையாகும். அடி மரத்திலிருந்து கிளையும், கிளையிலிருந்து கவையும், கவையிலிருந்து கொம்பும் பிரிந்து வளர்ந்து நிற்பதுபோல நூலுக்குத் தோன்றிய உரை, விளக்கம், விரிவு ஆகியவை ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிந்து காலப்போக்கில் பெருகி வளர்ந்து வந்தன. உரைகளின் பல்வேறு வகைகளையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் ஆராய்ந்து அறிந்த புலவர்கள், அவற்றிற்கு இலக்கணம் வகுத்தனர். உரையின் இலக்கணத்தை உரையாசிரியர்களே கூறினர். உரைத்திறம் உணர்த்துதலும் உரையின் இயல்புகளுள் ஒன்றானது.

வயிர ஊசியும், மயன்வினை இரும்பும்

செயிரறு பொன்னைச் செம்மைசெய் ஆணியும்

தமக்கமை கருவியும் தாம்ஆம்; அவைபோல்

உரைத்திறம் உணர்த்தலும் உரையது தொழிலே.

என்ற பாடல் இங்கே நினைக்கத்தக்கதாகும்.

பாயிரம்

நூலுக்கு உரை எழுதத் தொடங்குமுன், உரையாசிரியர்கள் நூலைப் பற்றிய பொதுவான செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறினர். நூல் உரைக்கும் ஆசிரியன் இயல்பு, நூல்கேட்கும் மாணாக்கன் தகுதி, பாடம் சொல்லும்முறை, பாடம் கேட்கும் முறை ஆகியவற்றையும், நூலின் வரலாறு, ஆசிரியர் வரலாறு ஆகியவற்றையும் விளக்கமாகக் கூறியபின் நூலுக்கு உரை எழுதத்தொடங்கினர். இவற்றோடு உலையின் வகைகளையும் அவற்றின் இயல்புகளையும் விளக்கினர். தம் கருத்துகளைச் சூத்திரங்களாக இயற்றி உரையின் இடையில் தாமே சேர்த்து வழங்கினர். உரையாசிரியர்கள் இயற்றியவை உரைச் சூத்திரங்கள் எனப்பட்டன. நூலுக்கு உரை எழுதத்தொடங்குமுன், உரையாசிரியர்கள் எழுதிய பொதுவிளக்கம் பாயிரம் என்று பெயர் பெற்றது. பின்னர் பாயிரம் பலவகையாய் விரிவடைந்தது. இறையனார் களவியல் உரையே, பாயிரம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்று பிற்காலத்தவர்க்கு வழி காட்டியது.

பாயிர வகை

பாயிரம் பொது, சிறப்பு என இரண்டாய்த் தொடக்கத்தில் இருந்தது. பின் சிறப்புப் பாயிரம், தற்சிறப்புப் பாயிரம் நூற்சிறப்புப் பாயிரம் என இரண்டாயிற்று. உரையாசிரியர்கள் நூலுக்குமுன், எழுதிய முகவுரை உரைப்பாயிரம் என்றும், உரையாசிரியர்களையும் உரைகளையும் சிறப்பிக்கும் பாயிரம் உரைச் சிறப்புப் பாயிரம் என்றும் வழங்கின. நூல் கூறும்பொருளைத் திரட்டிக் கூறுவது நூற்பாயிரம் அல்லது பதிகம் என்றும் வழங்கலாயிற்று.¹

இவற்றின் விளக்கத்தை இறையனார் களவியல் உரை, தொல்காப்பிய இளம்பூரணா உரை, யாப்பருங்கல விருத்தியுரை ஆகியவற்றின் பாயிரப் பகுதிகளில் கண்டு மகிழலாம்.

உரையாசிரியர்கள், பாயிரத்தில் இயற்றிச் சேர்த்த உரைச் சூத்திரங்கள் பலவாகும். அவை நாளடைவில் இயற்றியவர் பெயர் அறியாத வகையில் ஒன்று தொகுக்கப்பட்டு நன்னூலில் பொதுப்பாயிரமாக உருவெடுத்தன. நன்னூல் பொதுப்பாயிரச் செய்யுள்களில் பல, பிற உரையாசிரியர்கள் இயற்றியவை; மேற்கோளாக எடுத்தாளப் பட்டவை; நன்னூலின் பொதுப்பாயிரம் பவணந்தி முனிவர் இயற்றியது அன்று என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் கூறி அறிஞர்கள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளனர். ²

பிற்கால உரையாசிரியர்கள், தாம் இயற்றிய பொதுப்பாயிரத்தில் கூறிய செய்திகள், தொல்காப்பிய மரபியலில் கூறப்பட்டுள்ளன. மரபியல் தொல்காப்பியத்தின் இறுதியியல். இதனுள் தொல்காப்பியர், சொற்கள் தொன்று தொட்டு வழங்கிவரும் மரபினைக் கூறுகின்றார். இளமைப் பெயர், ஆண்பாற் பெயர், பெண்பாற் பெயர் இவற்றிற்குரிய மரபுகளைக் கூறிய பின், மரம் புல் ஆகியவற்றின் உறுப்புகளுக்குரிய பெயர்களின் மரபைக் கூறி விளக்குகின்றார். மரபியல் என்பதற்குப் பொருத்தமாக இவற்றின் மரபுகளைக் கூறுகின்றார் எனலாம். ஆனால் நூலின் வகைகள், உரையின் வகைகள் ஆகியவற்றைக் கூறும் சூத்திரங்கள் மரபியலின் இறுதியில் இடம் பெறுவது பொருந்தாது என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருதுகின்றனர். அவை, பிற்காலத்தில் எழுந்த இடைச் செருகல்களோ என்று ஐயுறுகின்றனர். அவர்கள் அவ்வாறு எண்ணுதற்குரிய காரணங்களைக் கூறியுள்ளனர்.

1. “செய்யுளியலுள் நூலைப்பற்றியும் அதன் பகுதிகளாகிய சூத்திரம், ஒத்து, படலம் என்பவற்றைப் பற்றியும் உரைவகை நடையைப் பற்றியும் விளக்கிய ஆசிரியர், மீண்டும் அவற்றின் இயல்பினை ஈண்டுக் கூறுதல்”, கூறியது கூறலாம்.

2. இப்பொருள்பற்றிச் செய்யுளியலில் அமைத்த சூத்திரங்களையும் இவ்வியலில் உள்ள சூத்திரங்களையும் ஒப்பவைத்து நோக்குங்கால், இவ்விருவகைச் சூத்திரங்களும் 93 அறிமுகம் சொல் நடையாலும் பொருள் அமைப்பாலும் தம்முள் வேறுபாடு உடையவாதல் நன்கு புலனாகும்.

3. நூன்மரபு பற்றிய இச்சூத்திரங்கள், தொல்காப்பியனார் காலத்திற்குப் பின்பு இயற்றப் பெற்று வழங்கியவை, பிற்காலத்தவரால் எல்லா நூற்கும் உரிய பொதுப்பாயிர மரபாக இந்நூலின் இறுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

4. பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் இச்சூத்திரங்களையும் தொல்காப்பியனார் வாய்மொழி எனவே கொண்டு எழுத நேர்ந்ததையும் எண்ணுதற்கு இடமுளது.”¹

உரை வகை

தொல்காப்பியர் செய்யுளியலில்,

நூல்எனப் படுவது நுவலும் காலை
முதலும் முடிவும் மாறுகோள் இன்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
உள்நின்று அகன்ற உரையொடு புணர்ந்து
நுண்ணிதின் விளக்கல் அதுவதன் பண்பே, (செய். 159)

என்று கூறுகின்றார். “உள் நின்று அகன்ற உரை” என்று கூறி இருப்பது உற்று நோக்கத் தக்கது. செய்யுளியலில் ‘அகன்ற உரை’ என்று கூறினரே அன்றி உரையின் வகைகளைக் கூறவில்லை. ஆனால் மரபியலில் உள்ள சூத்திரங்கள் உரையினைக் காண்டிகை, உரை என இரண்டாகக் கூறி விளக்குகின்றன. உரை என்ற சொல், விருத்தி என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது.

பழிப்பில் சூத்திரம் பட்ட பண்பிற்
கரப்பின்றி முடிவது காண்டிகை யாகும் (மர. 102)
விட்டகல் வின்றி விரிவொடு பொருந்திச்
சுட்டின சூத்திரம் முடித்தற் பொருட்டா
ஏது நடையினும் எடுத்துக் காட்டினும்
மேவாங்கு அமைந்த மெய்ந்நெறித் ததுவே (மர 104)

என்ற சூத்திரங்கள் இரண்டும் காண்டிகை உரையின் இயல்பினைக் கூறுகின்றன

சூத்திரத்து உட்பொருள் அன்றியும் யாப்புற
இன்றி யமையாது இயைபவை எல்லாம்
ஒன்ற உரைப்பது உரைஎனப் படுமே. (மர. 105)

மறுதலைக் கடாஅ மாற்றமும் உடைத்தாய்த்
தன்னூ லானும் முடிந்தநூ லானும்
ஐயமும் மருட்கையும் செவ்விதின் நீக்கித்
தெற்றென ஒருபொருள் ஒற்றுமை கொளீஇத்
துணிவோடு நிறறல் என்மனார் புலவர். (மர. 106)

- இவை (விருத்தி) உரை பற்றியவை.

இச்சூத்திரங்கள் நான்கிற்கும் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள விளக்கம் படித்து இன்புறத் தக்கதாகும்.

இறையனார் களவியலுரை, உரை நான்கு வகைப்படும் என்று கூறுகின்றது:

“சூத்திரம் உரைக்கின் அது நான்கு வகையான் உரைக்கப்படும்: கருத்துரைத்து, கண்ணழித்து, பொழிப்புத் திரட்டி அகலம் கூறல் என”.

நம்பியகப்பொருள் உரை நான்கு வகை உரைகளின் தன்மையையும் பின்வருமாறு விளக்குகின்றது:

“பொருளுரை நான்கு வகைப்படும்: கருத்து உரைத்தலும், கண்ணழித்து உரைத்தலும், பொழிப்புத் திரட்டலும், அகலங் கூறலும் என.

“அவற்றுள் கருத்து உரைத்தலாவது, சூத்திரத்தின் உட்கோள் உரைத்தல்.

“கண்ணழித்தலாவது, சூத்திரத்துள் சொற்றோறும் பொருள் உரைத்தல்.

“பொழிப்புத் திரட்டலாவது, சூத்திரப் பொருளை எல்லாம் தொகுத்து உரைத்தல்.

“அகலங் கூறலாவது, சூத்திரப் பொருளைத் தூய்மை செய்தற்குக் கடாவும் விடையும் உள்ளுறுத்து விரித்து உரைத்தல்”.

நாலடியார், ஒரு நூலுக்குச் சிறந்தவுரை எவ்வாறு அமைந்திருக்க வேண்டும் என்பதை,

பொழிப்புஅகலம் நுட்பம்நூல் எச்சம்என்று ஆற்றக்

கொழித்துஅகலம் காட்டாதார் சொற்கள் - பழிப்பில்

நிரைஆமா சேக்கும் நெடுங்குன்ற நாட!

உரைஆமோ நூலிற்கு நன்று (நாலடி . 319)

என்று கூறுகின்றது. இச் செய்யுளுக்குப் பழையவுரையாசிரியராகிய பதுமனார், “திரண்ட பொருளைச் சொல்லலும் விரித்து உரைத்தலும், கடாவும் விடையுமாகச் சொல்லுதலும், இலேசானே பொருளை உரைத்தலும், எச்சவும்மைகளால் எஞ்சிய பொருளை உரைத்தலும் ஆகிய இந் நான்கு வகையானும் ஆராய்ந்து, விரிவான பொருளைக் காட்ட மாட்டாதார் சொற்கள், காட்டுப் பசுக்கள் நிரை நிரையாகத் தங்கும் உயர்ந்த மலை நாடனே! நூலிற்குப் பழிப்பில்லாத நல்ல உரையாமோ என்றவாறு” என்று பொருள் கூறுகின்றார்.

நீதி நூலாகிய நாலடியார், ஒரு நூலிற்கு அமைய வேண்டிய உரையின் சிறப்பியல்புகளைக் கூறுவது வியப்பாக உள்ளது. உரையின் பல்வேறு இயல்புகளைப் பொதுவாக எல்லோரும் அறிந்திருந்தினர்; சிந்தித்து வந்தனர் என்று கருத நாலடியார் இடந்தருகின்றது.

நன்னூலின் பொதுப்பாயிரம் உரையின் பொது இலக்கணத்தைப் பின் வருமாறு கூறுகின்றது:

பாடம் கருத்தே சொல்வகை சொற்பொருள்

தொகுத்துரை உதாரணம் வினாவிடை விசேடம்

விரிவு அதிகாரம் துணிவு பயனோடு

ஆசிரிய வசனம்என்று ஈரேழ் உரையே. (பொதுப்-20)

இச் சூத்திரத்திற்கு மயிலைநாதர் பின்வருமாறு பொருள் கூறுகின்றார்: “பாடம் சொல்லலும், கருத்துரைத்தலும், சொல்வகுத்தலும், சொற்பொருள் உரைத்தலும், பொழிப்புரைத்தலும், உதாரணம் காட்டலும், வினாத் தோற்றலும், விடை கொடுத்தலும், விசேடம் காட்டலும், விரிவு காட்டலும், அதிகாரவரவு காட்டலும், துணிவு கூறலும், பயனோடு படுத்தலும், ஆசிரிய வசனம் காட்டலும் என்னும் இப்பதினான்கு பகுதியானும் உரைக்கப்படும் சூத்திரப்பொருள்”

இவற்றுள் சிலவற்றைச் சங்கர நமசிவாயர் விளக்குகின்றார். அவர் விளக்கம் பின்வருமாறு:

“இவற்றுள், விசேடமாவது - சூத்திரத்து உட்பொருளன்றி ஆண்டைக்குவேண்டுவன தந்து உரைத்தல். விரிவாவது - வேற்றுமை முதலிய தொக்கு நிற்பனவற்றை விரிக்க வேண்டுமி விரித்து உரைத்தல்.

அதிகாரமாவது-எடுத்துக்கொண்ட அதிகாரம் இதுவாதலின், இச்சூத்திரத்து அதிகரித்த பொருள் இது என அவ்வதிகாரத்தோடு பொருந்த உரைக்க வேண்டுமி உரைத்தல்.

துணிவானது - ஐயறக் கிடந்துழி இதற்கு இதுவே பொருள் என உரைத்தல்.

ஏனை, பொருள் விளங்கிக் கிடந்தன”

மேலே காட்டிய ‘பாடம் கருத்தே’ என்ற சூத்திரவுரையின் கீழ் மயிலைநாதர் உரையின் வேறு வகைகளைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றார். அவர் உரை பின்வருமாறு:

1. “தொகுத்துக் கண்ணழித்தல், விரித்துக் கொணர்ந்து உரைத்தல் என்றும் இரு கூறும்;
2. பொழிப்பு, அகலம், நுட்பம் என்னும் மூவகையும்;
3. எடுத்துக் கோடல், பதங் காட்டல், பதம் விரித்தல், பதப்பொருள் உரைத்தல், வினாதல், விடுத்தல் என்னும் அறுகூறும்;
4. பொழிப்பு, அகலம், நுட்பம், நூல்எச்சம், பதப் பொருள், உரைத்தல், ஏற்புழிக் கோடல், எண்ணல் என்னும் ஏழும்;
5. சொல்லே, சொல்வகை, சொற்பொருள், சோதனை, மறை நிலை, இலேசு, எச்சம், நோக்கே, துணிவே, கருத்தே செலுத்தல் என்று ஈரைந்து கிளவியும் நெறிப்பட வருவது பனுவல் உரையே என்னும் இப்பத்தும்;
6. சூத்திரம் தோற்றல், சொல் வகுத்தல், சொற்பொருள் உரைத்தல், வினாதல், விடுத்தல், விசேடங் காட்டல், உதாரணங்காட்டல், ஆசிரிய வசனங் காட்டல், அதிகார வரவு காட்டல், தொகுத்து முடித்தல், விரித்துக்காட்டல், துணிவு கூறல், பயனோடு புணர்த்தல் என்னும் இப்பதின்முப்பகுதியுமான - இம்மத விகற்பம் எல்லாம் இப் பதினான்கினுள்ளே (‘பாடம் கருத்தே’ என்னும் சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டவை) அடங்கும் எனக்கொள்க.”

மயிலைநாதர் மேலே ஆறாவதாகக் கூறிய சூத்திரம் தோற்றல், சொல்வகுத்தல் முதலிய பதின்மூன்றினோடு கருத்துரைத்தல் என்ற ஒன்றைக்கூட்டி உரை பதினான்கு வகைப்படும் என்று வீரசோழியம் கூறுகின்றது (வீர-178). யாப்பருங்கல விருத்தியுரை உரையின் வகைகளை,

முத்திறத் தானும், மூவிரு விகற்பினும்,
பத்து விதத்தானும், பதின்மூன்று திறத்தானும்,
எழுவகை யானும், இரண்டு கூற்றானும்,
வழுவுநனி நீங்க, மாண்பொடும், மதத்தொடும்
யாப்புறுத்து உரைப்பது சூத்திர வுரையே

என்று உரைக்கின்றது. பின்னர், முத்திரம் மூவிரு விகற்பம் முதலியவற்றை மயிலைநாதர் விளக்கியது போல, விளக்கிச் செல்லுகின்றது. வழு என்பது குன்றக் கூறல் முதலியபத்துக் குற்றம் என்றும், மாண்பு என்பது சுருங்கச் சொல்லல் முதலிய பத்து அழகு என்றும், மதம் என்பது உடன்படல் மறுத்தல் முதலிய ஏழுவகை என்றும் யாப்பருங்கல விருத்தியுரை விளக்குகின்றது.

நன்னூலில் பாயிரத்தில் உள்ள இரு சூத்திரங்கள், காண்டிகையுரை விருத்தியுரை என்பனவற்றை விளக்குகின்றன.

கருத்துப் பதப்பொருள் காட்டு மூன்றினும்

அவற்றொடு வினாவிடை ஆக்க லானும்

சூத்திரத்து உட்பொருள் தோற்றுவ காண்டிகை (பொதுப்பாயிரம்-21)

என்பது காண்டிகை யுரையை விளக்கும் சூத்திரம்.

சூத்திரத்து உட்பொருள் அன்றியும் ஆண்டைக்கு

இன்றி யமையா யாவையும் விளங்கத்

தன்னுரை யானும் பிறநூ லானும்

ஐயம் அகலஐங் காண்டிகை உறுப்பொடு

மெய்யினை எஞ்சாது இசைப்பது விருத்தி (பொதுப்பாயிரம்-22)

என்பது விருத்தியுரையின் இலக்கணம் கூறும் சூத்திரம்.

பலவேறு நூலாசிரியர்களும் உரையாசிரியர்களும் உரையின் வகைகளைப் பற்றிக் கூறியுள்ள விளக்கங்கள் நமக்கு மலைப்பைத் தரலாம்; மிகுதியானவை என்று எண்ணத் தூண்டலாம். ஆனால் உரை செய்யும் முயற்சியில் மிகுதியாக ஈடுபட்டுப் பெரிதும் உழைத்தவர்கள், நுணுகி நுணுகிச் செய்த ஒப்பற்ற கலைக் கருவூலமே உரை நூல்கள் என்ற எண்ணத்தையும் அவை உண்டாக்காமல் இல்லை.

இறையனார் அகப்பொருளுரை

உரைகளில் காலத்தால் முற்பட்டது 'இறையனார் அகப் பொருளுரை' யாகும். இதுவே தமிழில் தோன்றிய முதல் உரைநூல். பின்னர்த் தோன்றிய மற்ற எல்லா உரைகளுக்கும் இது வழிகாட்டியாய் விளங்குகின்றது. இந்த உரையிலிருந்து, உரைகளைப் பற்றிய பல பொதுவான செய்திகளை அறிந்து கொள்ளலாம். இது மிகச் சிறந்த இலக்கியமாய் அமைந்து, கற்போர்க்குப் பேரின்பம் தருகின்றது.

'இறையனார் அகப்பொருள்' சிறந்த அகப் பொருள் இலக்கண நூல். இதனை இறையனார் களவியல் என்றும் வழங்குவதுண்டு. களவியல் என்பது சிறப்பினாற் பெற்ற பெயர் என்றும், 'களவு கற்பு என்னும் கைகோள் இரண்டனுள் களவினைச் சிறப்புடைத்தென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன்' என்றும் இந்நூலின் உரையாசிரியர் கூறுகின்றார். இந்நூல் களவு கற்பு என்ற இரு பிரிவுகளை உடையது. களவினுள் 33 நூற்பாக்களும், கற்பினுள் 27 நூற்பாக்களுமாக 60 நூற்பாக்கள் உள்ளன. ஒட்டக்கூத்தர், இதனை 'அமுத சூத்திரம் அறுபதாய்ச் சமை நூல்' என்று போற்றியுள்ளார்.*

இந்நூலை இயற்றியவர் இறையனார். இறையனாரை இந் நூலின் உரை, மதுரை ஆலவாய்ச் சோமசுந்தரக் கடவுள் என்று குறிப்பிடுகின்றது. நூல் தோன்றிய வரலாற்றை, "அக்காலத்துப் பாண்டியனும் சங்கத்தாரும் பொருளிலக்கணம் பெறாது, இடர்ப்படுவாரைக் கண்டு ஆலவாயிற் பெருமான் அடிகளால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது" என்று சுருக்கமாகக் கூறுகின்றது. இந்நூலினை இறையனார் என்னும் பெயருடைய புலவர் இயற்றி இருக்கக்கூடும். இறையனார் என்ற பெயர், நூல் தோன்றிய கதை பிறப்பதற்குக் காரணமாய் இருந்தது எனலாம். குறுந்தொகையுள் (பாடல் 2) இறையனார் என்னும் புலவர் இயற்றிய 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை' என்ற அகப்பாட்டு, நக்கீரரையும் விரிசடைக் கடவுளரையும் பாண்டியனையும் இணைத்துக் கதை புனைய இடந்தந்தது. அவ்வாறே இந்நூலாசிரியர் பெயரும் கதை தோன்ற இடந்தந்தது. இக்கதை தெய்வத்தோடு தொடர்புபடுத்தி நூலின் பெருமையை மிகுதிப் படுத்த எண்ணிய காலத்தில் உருவாகி இருக்கலாம். நூல் தோன்றிய கதையை விரிவாகப் பின்வருமாறு உரை கூறுகின்றது:

"அக்காலத்துப் பாண்டியனாடு பன்னீரியாண்டு வற்கடஞ் சென்றது. செல்லவே பசிகடுகுதலும், அரசன் சிட்டரையெல்லாங் கூவி, "வம்மின், யான் உங்களைப் புறந்தரகில்லேன்; என் தேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது. நீயிர் நுமக்கு அறிந்தவாறு புக்கு, நாடு நாடாயின ஞான்று என்னை யுள்ளி வம்மின்" என்றான். என, அரசனை விடுத்து எல்லாரும் போயின பின்றைக் கணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தது. கழிந்த பின்னர், நாடு மலிய மழை பெய்தது. பெய்தபின்னர் அரசன், "இனி நாடு நாடாயிற்றாகலின், நூல் வல்லாரைக் கொணர்க" என்று எல்லாப்பக்கமும் ஆட்போக்க,

எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைக் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்கும் தலைப்பட்டிலேம்" என்று வந்தார். வர அரசனும் புடைபடக்கவன்று, "என்னை, எழுத்தும் சொல்லும் யாப்பும ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே; பொருளதிகாரம் பெறேமெயெனின், இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்" எனச் சொல்லா நிற்ப, மதுரை ஆலவாயில் அழல்நிறக் கடவுள்

சிந்திப்பான்: "என்னை பாவம்! அரசர்க்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று; அது தானும் ஞானத்திடைய தாகலான், யாம் அதனைத் தீர்க்கற் பாலம்" என்று இவ்வறுபது சூத்திரத்தையும் செய்து மூன்று செப்பிதழகத்து எழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்டான்."

இவ்வாறு சோமசுந்தரக் கடவுள் அருளியதாகக் கூறி இந்நூலை, 'முதல்நூல்' என்றே உரை குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால், இவ் அகப்பொருள் இலக்கணம், தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றி அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியம் கூறும் அகப்பொருள் இலக்கணத்தைச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் எளிமையாகவும் இந்நூல் கூறுகின்றது. எனவே, இதனைத் தொல்காப்பியத்தின் வழி நூல் என்பது பொருந்தும். உரையின் இயல்புகள்

இறையனார் அகப்பொருளுரை சிறப்பியல்புகள் பல வாய்ந்ததாகும். இவ்வுரையை நக்கீரர் இயற்றியதாக உரை தோன்றிய வரலாறு குறிப்பிடுகின்றது.

இவ்வுரையைப் படிக்கும் போது, இலக்கண உரையைப் படிக்கின்றோம் என்ற நினைவே எழுவதில்லை. இனிய இலக்கியம் போல், தொட்ட இடமெங்கும் இவ்வுரையில் இலக்கியச்சுவை தேங்கிக் கிடக்கின்றது. எண்ணுந்தோறும் இனிக்கின்ற உவமை, எளிதில் பொருளுணர்ந்து மகிழ்த்தக்க வகையில் அமைந்த தெளிவான போக்கு, அறிவிற்கு விருந்தாய் உள்ள சிறந்த மேற்கோள், வாகை கூடி வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் நடந்து செல்லும் வீரனின் பீடு நடை ஆகியவை யாவும் இவ்வுரையில் கடினமான மறுப்பு, தடை விடை பல எழுப்பி ஆராய்ந்து வலியுறுத்தும் கருத்து, முன்னும் பின்னும் உள்ள கருத்துக்களை நினைவில் கொண்டு பலமுறை ஆழ்ந்து கற்றுத் தெளியும் பகுதி ஆகியவை இவ்வுரையில் இல்லை.

தென்றல் தவழும் இனிய மலர்ச்சோலையுள் புகுந்து வண்ண வண்ண மலர்களையும் செடி கொடிகளையும் கண்டு மகிழும்போது ஏற்படும் இன்ப உணர்வே, இவ்வுரையைக் கற்கும்போது ஏற்படுகின்றது. இந்நூலைப் படித்துவிட்டு மூடும் போது நம் நெஞ்சத்தில் செந்தமிழ் தந்த இன்பம் மண்டிக் கிடக்கின்றது. நூல் முழுவதும் நூலாசிரியரின் குரலைவிட, உரையாசிரியரின் குரலே மேலோங்கி நிற்கின்றது; உரையாசிரியர் கூறும் கருத்தும் விளக்கமுமே கற்போர் நெஞ்சத்தில் ஆழப்பதிகின்றன. உரையாசிரியர் நம் எதிரே நின்று உரையாடுவது போன்ற மன நிலையை உரையின் வாயிலாக உண்டாக்கிவிடுகின்றார்.

இவ்வுரையின் நடையழகும், இலக்கியச் சுவையும் காலந்தோறும் புலவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்திருக்கின்றன. செந்தமிழ் உரைநடை எழுதுவதில் வல்லவராய்-பிறர்க்கு வழிகாட்டியாய் விளங்கிய மறைமலையடிகள் இவ்வுரையைப் பின் வருமாறு போற்றிப் புகழ்கின்றார்:

“பளபளப்பான பல நிறச் சலவைக் கற்கள் அழுத்திப் பொன் மினுக்குப் பூசிப் பல பல அடுக்கு மாடங்கள் உடைத்தாய் வான்முகடு அளாய், காண்பார் கண்ணுங் கருத்தும் கவரும் நீர்மைத்தாய் உயர்ந்தோங்கி நிற்கும் எழுநிலை மாடம்போல், ஆசிரியர் நக்கீரனாரது உரை நிவந்து நின்றலும், அம்மாடத்தின் அருகே புல் வேய்ந்த குடிலும், ஓடு மூடியதொரு சிற்றிலும் ஏழைமைத் தோற்றமும் உடையவாய்த் தாழ்ந்து நின்றல்போல், இளம்பூரணர் பேராசிரியர் உரைகள் பீடு குறைந்து நின்றலும், பிரிந்து இனிது விளங்கா நிற்கும்.”¹

தமிழறிஞர் க. வெள்ளை வாரணனார், இவ்வுரையைச் சிறந்த உரை நடை இலக்கியம் என்று பாராட்டுகின்றார்:²

“நூலின் பொருளை வினாவிடைகளால் விளக்கும் தருக்க நூல் மரபும், இயற்கைக் காட்சிகளையும் ஆடவர் மகளிராகிய இருபாலாரின் உள்ளத் துணர்வுகளையும் சொல்லோவியமாகப் புனைந்துரைக்கும் கற்பனைத் திறமும், பாடல்களின் பொருள்களை நயம்பெற விளக்கும் இலக்கியச்சுவை நலமும், உலக வாழ்க்கையின் நுட்பங்களைச் சிறந்த உவமைகளாலும் முமொழிகளாலும் புலப்படுத்தும் நுட்பமும், தமிழ்மொழியின் இலக்கணங்களைத் தெளிய விளக்கும் திட்டமும் ஒருங்கே பெற்றுத் திகழும் சீரிய உரைநடை இலக்கியம் இறையனார் களவியலுரை யாகும்.”

இவ்வுரையாசிரியர், பின்வந்த உரையாசிரியர்களுக்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாக விளங்குகின்றார். பெரும்பாலும் எல்லா உரையாசிரியர்களும் பாயிரம் பற்றி இவர் கூறிய கருத்துக்களையே, இவர் கூறிய முறையிலேயே கூறுகின்றனர். இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், அடியார்க்கு நல்லார், மயிலை நாதர் ஆகியோர், தாம் எழுதிய உரையின் தொடக்கத்தில் எழுதும், பொதுப் பாயிர விளக்கங்களில் இவ்வுரையாசிரியர் குரலின் எதிரொலியே கேட்கின்றது. இவர் கூறிய பல உவமைகளும் சொற்பொருள் விளக்கமும் பிற்கால உரைகளில் சென்று பரவிச் செல்வாக்குடன் பொலிகின்றன. இவ்வுரையாசிரியரின் உரை நடையைப் பின்பற்றி எழுத முயன்றவர் பலர். ஆனால், அம்முயற்சியில் அவர்கள் வெற்றிபெற முடியவில்லை. பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும், இறையனார் அகப் பொருளுரை தலைமையும் பெருமையும் பெற்று, ஈடு இணையற்று விளங்குகின்றது.

‘என்மனார்’ என்னும் சொல்லுக்கு இவர் கூறிய இலக்கணக் குறிப்பை, இளம்பூரணர் அப்படியே மேற் கொள்ளுகின்றார். முதன் முதலில் அகப்பொருளைக் கற்பனை வளம் செறிந்த இன்ப நாடகமாக ஆக்கி மகிழ்ந்தவர் இவ்வுரையாசிரியரே. கோவை நூல்களுக்கு வித்திட்டவர் இவரே. காலமும் இடமும் அமைத்து நாடக உறுப்பினரைப்படைத்து ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பல நிகழ்ச்சிகளைக் கதைப் போக்கில் உருவாக்கி இவ்வுரையாசிரியர் காட்டும் திறன் மகிழ்தற்குரியது.

நம்பி அகப்பொருளும், அதற்குப்பின் தோன்றிய பல அகப்பொருள் இலக்கணங்களும் இவ்வுரையின் ஒளியால் விளக்கம் அடைந்தன.

உரை தோன்றிய கதை

நூல் தோன்றியதற்குக் கதை உள்ளதுபோலவே உரை தோன்றியதற்கும் கதை உள்ளது.

சோமசுந்தரக் கடவுள் வழங்கிய அகப்பொருள் இலக்கணத்தைப் பாண்டிய மன்னன் பெற்றபின், சங்கப் புலவர்களை அழைத்து, அதற்குச் சிறந்த உரை ஒன்று எழுதுமாறு வேண்டினான். சங்கத்தில் இருந்த புலவர்கள் எல்லாரும் உரை எழுதி, தாம் உரைத்த உரையே நல்லதென்று கூறினர். அதனால் நல்ல உரையினைத் தேர்ந்தெடுக்கக் காரணிகள் ஒருவனைத் தரவேண்டும் என்று புலவர்கள் பாண்டிய மன்னனை வேண்டினர். மன்னன், அப்புலவர்களுக்கு நிகராவரர் யாரும் இல்லை என்று கூறிக் காரணிகளை நியமிக்க இயலாமல் வருந்தினான். பின்னர் அப் புலவர்கள், எவ்வாறு சிறந்த உரையைத் தேர்ந்தெடுத்தனர் என்பதைப் பின்வருமாறு களவியலுரை கூறுகின்றது:

“அரசனும் இது சொல்லினான்; யாம் காரணிகளைப் பெறுமாறு என்னை கொல்? என்று சிந்திப்பழி, சூத்திரஞ் செய்தான் ஆலவாயில் அவிர்சடைக் கடவுளன்றே, அவனையே காரணிகளையும் தரல் வேண்டும் எனச் சென்று வரங்கிடத்தும் என்று வரங்கிடப்ப, இடையாமத்து, இவ்வூர் உப்புரி குடிகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மன் என்பான் பைங்கண்ணன், புன்மயிரன், ஐயாட்டைப் பிராயத்தான், ஒரு மூங்கைப் பிள்ளை உளன்; அவனை அன்னன் என்று இகழாது கொண்டு போந்து, ஆசனத்தின் மேல் இரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருள் உரைத்தாற் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்மயிர் சிலிர்க்கும், மெய்யாயின உரை கேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா உரை கேட்டவிடத்து வாளா இருக்கும். அவன் குமார தெய்வம்; அங்கோர் சாபத்தினால் தோன்றினான் என முக்கால் இசைத்த குரல் எல்லார்க்கும் உடன் பாடாயிற்று. ஆக எழுந்திருந்து, தேவர் குலத்தை வலங்கொண்டுபோந்து, உப்புரி குடி கிழாருழைச் சங்கமெல்லாம் சென்று, இவ்வார்த்தை எல்லாம் சொல்லி, ‘ஐயனாவான் உருத்திர சன்மனைத் தரல் வேண்டும்’ என்று வேண்டிக் கொடு போந்து, வெளியது உடீஇ, வெண்பூச் சூட்டி, வெண்சாந்து அணிந்து கல்மாப்பலகை யேற்றிக் கீழிழுந்து சூத்திரப் பொருள் உரைப்ப எல்லாரும் முறையே பொருளுரைப்பக் கேட்டு வாளா இருந்து, மதுரை மருதனிளநாகனார் உரைத்தவிடத்து ஒரோவிடத்துக் கண்ணீர் வார்ந்து, மெய்மயிர் நிறுத்தி, பின்னர்க் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்தவிடத்துப் பதந்தொறுந் கண்ணீர் வார்ந்து, மெய்மயிர் சிலிர்ப்ப இருந்தான்.* இருப்ப, ஆர்ப்பெடுத்து, ‘மெய்யுரை பெற்றாம் இந்நூற்கு!’ என்றார்.”

இவ்வாறு உரையும் தெய்வத்தோடு தொடர்புபடுத்திச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றது.

முச்சங்க வரலாறு

இவ்வுரைதான் முதன்முதலில், பாண்டிய மன்னர்கள் தமிழ் வளர்க்க நிறுவிய மூன்று சங்கங்களைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுகின்றது. ஒவ்வொரு சங்கத்திலும் இருந்த புலவர் பெருமக்கள், அவர்கள் இயற்றிய நூல்கள், சங்கத்தை நிறுவி நடத்திய பாண்டிய மன்னர்கள், சங்கம் இருந்த இடம் போன்ற செய்திகளை விரிவாகக் காணலாம். அப்பகுதி படித்து இன்புறத் தக்கதாகும்.

முச்சங்கங்களின் வரலாற்றினைக் கூறி, இறையனார் அகப் பொருளும் அதன் உரையும், கடைச் சங்க காலத்தை அடுத்துத் தோன்றியவை என்று கூறுகின்றது இவ்வுரை.

அடியார்க்கு நல்லார், இவ்வுரை கூறும் முச்சங்க வரலாற்றினை மேற்கொண்டு மேலும் சில செய்திகளைச் சேர்த்துக் கூறுகின்றார்.

சில ஐயங்கள்

புலவர் உலகம், இறையனார் அகப்பொருளுரை பற்றிக் காலந்தோறும் பல ஐயங்களை எழுப்பி, ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளது; உரை கூறும் பல செய்திகளை மறுக்கும் வகையில் வினாக்களை எழுப்பியுள்ளது.

1. இறையனார் அகப்பொருள் நூலை, முதல் நூல் என்று அதன் உரை கூறுகின்றது. ஆனால் தொல்காப்பியம் கூறும் அகப் பொருள் கருத்துகள், பலஇடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. எனவே, இதனை வழிநூல் என்று கொள்ளாமல் முதல் நூல் என்று கூறுவது எங்ஙனம் பொருந்தும்?

2. இந்நூல், என்மனார் புலவர் (1,54), என்ப (6,12,25,30,52), மொழிப (18) என்று பல சூத்திரங்களில் முன்னோர் கருத்தையும் மரபையும் (3) சுட்டுகின்றது. இவற்றால், இந்நூலுக்குமுன் வேறு சில அகப்பொருள் நூல்கள் இருந்திருக்கக் கூடும் என்று கருத இடமுண்டு. மேலும் இவ்வுரை, பல தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை எடுத்து மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றது. அதனால் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் இவ்வுரை தோன்றிய காலத்தில் வழங்கி வந்தது என்று உறுதியாகக் கூறலாம். ஆனால், பாண்டிய மன்னன் பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்கும் தேடிக் காணாது வருந்தினான் என்று உரை கூறுகிறது. இவ்வுரை தோன்றிய காலத்திலும் அதற்குப் பல நூற்றாண்டுகள் கழிந்து நமக்கு இக்காலத்திலும் கிடைக்கின்ற தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் இந்நூல் தோன்றிய காலத்தில் மட்டும் மறைந்து விட்டிருக்குமா?

3. பொருளதிகாரம் வல்ல புலவர் ஒருவரும் இல்லாத போது, இறையனார் அகப்பொருளுக்குச் சங்கப் புலவர் எல்லாரும் சிறந்த உரை எழுதுதலும், தம்தம் உரையே சிறந்தது என்று பாராட்டிக்கொள்ளுதலும் எங்ஙனம் இயலும்? மேலும் அகப் பொருளுக்குச் சிறந்ததொரு உரையினைக் கூறி, தக்க மேற்கோளும் விளக்கமும் காட்டி, விழுமிய பொருளை இனிது விளக்கிய நக்கீரரைப் பொருளதிகாரம் வல்லவர் அல்லர் என்று கூற முடியுமா?

4. இவ்வுரை தோன்றிய காலத்தில், தமிழ் இலக்கணம் நான்காகப் பிரிந்துவிட்டது. தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்த எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்றுடன் 'யாப்பு' என்ற ஓர் இலக்கணமும் தோன்றி நான்கு பகுதியாகிவிட்டது. "தமிழ் நான்கு வகைப்படும்: எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் யாப்பும் என" என்றும், "எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து" என்றும் வரும் உரைப்பகுதிகள், 'யாப்பு' என்ற நான்காவது பகுதி தோன்றியதை உணர்த்தும். அகப்பொருளை மட்டுமே பொருளதிகாரம் என்று இவ்வுரை குறிப்பிடுகின்றது. ஏனைய புறப் பொருளும் அணியும், மெய்ப்பாடும், மரபும் என்ன ஆயின? அகப்பொருள் ஒன்றைமட்டும் பொருளதிகாரம் என்பது பொருந்துமா?

5. இவ்வுரை பிற ஆசிரியர்களின் கருத்துகளைப் பல இடங்களில் சுட்டுகின்றது. இனி ஒரு சாரார் என்ப, இனி ஒருவன் சொல்வது, ஒரு சாரார் உரைக்குமாறு, ஒரு திறத்தார் என்ப, ஒருசார் ஆசிரியர் என்ப-என்று பல இடங்களில் இவ்வுரை குறிப்பிடுகின்றது. ஆதலின் இவ்வுரை தோன்றிய காலத்தில், வேறு பல புலவர்கள் இருந்தனர் என்று கருதலாம். அவர்களுடைய கருத்தும் எழுத்தும் நூல் வாயிலாகவோ உரை வழியாகவோ நாட்டில் பரவிச் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன என்று கருதுவது பொருந்தாதா?

6. இவ்வுரை செய்தவர் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர் என்று உரை கூறுகின்றது.

"உப்புரி குடிகிழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மனாவான் செய்தது இந்நூற்கு உரை என்பாரும் உள்" என்று வேறோர் இடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. நக்கீரனார் உரை எழுதி, அவர் எழுதியபடியே உரை வழங்கி வந்திருப்பின் இத்தகைய முரண்பட்ட கருத்து எழுந்திருக்குமா?

காலத்தைப்பற்றி எழும் வினாக்கள்

இறையனார் அகப் பொருளும் அதன் உரையும், கடைச் சங்க காலத்தை அடுத்துத் தோன்றியதாக உரை குறிப்பிடுகின்றது. அக் கருத்தை ஏற்கத் தடைகள் பல உள்ளன.

1. இந் நூலின் உரையில், வார்த்தை, சிட்டர், பிராமணன், சுவர்க்கம், சனம், குமாரசுவாமி, வாசகம், காரணிகள் போன்ற வடசொற்கள் மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளன. இவை சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடியாதவை.

நுண்ணறி வுடையோர் நூலொடு பழகினும்

பெண்ணறி வென்பது பெரும்பே தைமைத்தே

என்றும், களவொழுக்கத்தினை, "இல்லது இனியது நல்லது என்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கம்" என்றும் களவியலுரை கூறும் கருத்துகள் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இல்லாதவை.

2. பரத்தையர் பற்றியும் பரத்தையிற் பிரிவு பற்றியும் இவ்வரை கூறும் கருத்து விந்தையானது. பரத்தையர், தலைமகனின் பெற்றோரால் தலைமகனுக் கென்று வளர்த்து வைக்கப் பட்ட உரிமை என்றும், தக்க பருவம் வந்ததும் தலைமகனை அப்பரத்தையர் குழலும் யாழும் முழுவும் கொண்டு இசை யெழுப்பி அழைப்பர் என்றும், தலைமகன் குரவரது பணி மாறுகொள்ள லாகாது' என்று பரத்தையரைக் காணச் செல்வான் என்று கூறுகின்றது. இக்கருத்துகளையும் சங்க நூல்களில் காண இயலாது.

3. இவ்வரை, பாண்டிக் கோவையிலிருந்து 325 பாடல்களை மேற்கோளாகத் தருகின்றது. அக் கோவையின் தலைவனான பாண்டிய மன்னன், நெல்வேல், வல்லம், விழிஞ்சும், சேலூர், கடையம் முதலான இடங்களில் தன் பகைவரை வென்ற நெடுமாறன் என்றும் சிறப்பிக்கப்படுகின்றான்.* இவன் செங்கோலோச்சிய காலம் (710-765) எட்டாம் நூற்றாண்டு என்பர். அப் பாண்டிய மன்னன்மீது பாடப்பட்ட கோவை தோன்றியது கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு ஆயின், அந்நூலிலிருந்து பாடல்களை மேற்கோள் காட்டும் உரையின் காலம் அதற்குப் பிற்பட்டது என்பது விளங்கும்.

நக்கீரர் உரை கண்டபின், ஒன்பது தலைமுறைவரை வாய்மொழியாகவே உரை வழங்கி வந்ததால், காலந்தோறும் பல கருத்துகள் உரையில் சேர்ந்திருக்கும் என்றும், வட சொற்கள் கலந்திருக்கும் என்றும், உரையை ஏட்டில் எழுதிய காலத்தில் பாண்டிக் கோவையிலிருந்து பல பாடல்களை மேற்கோளாகச் சேர்ந்திருக்கக்கூடும் என்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து

இறையனார் அகப்பொருள் உரையாசிரியரைப் பற்றி ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறியுள்ள கருத்துகள் நம்மைமேலும் சிந்திக்கத் தூண்டுகின்றன. அவற்றைக் காண்போம்:

டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத ஐயர்: "இறையனார் அகப் பொருளுக்கு இப்பொழுதுள்ள உரை நக்கீரரால் இயற்றப் பட்டதன்று. சிலப்பதிகாரப் பாடல்கள் அதில் மேற்கோள்களாக வந்துள்ளன. ஆகையால், நக்கீரர் அதை இயற்றியிருக்க மாட்டாரென்று நினைக்கிறேன். அவர் மாணாக்கர் பரம்பரையில் உரை மட்டும் வந்ததென்று தோற்றுவிக்கின்றது. மேற்கோள்கள் பிற்காலத்து ஒருவரால் சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்".

தஞ்சை சீனிவாசப் பிள்ளை: "ஊர் பெயர் தெரியாத ஒருவரால் களவியலுரை பிற்காலத்து எழுதப்பட்டது என்றும், நக்கீரர் எழுதியது அன்று என்றும் புலப்படும்"²

டாக்டர் மு. வரதராசனர்: "இறையனார் அறுபது சூத்திரங்களில் களவியல் என்ற அகப்பொருள் இலக்கணம் எழுதினார். நக்கீரர் என்னும் பெயர் பூண்ட பிற்காலப் புலவர் ஒருவர் இதற்கு விரிவான உரை எழுதியுள்ளார்"³. வாக்கியப் பிணைப்பு

பிற உரைகளுக்கு இல்லாத சிறப்புகள் பல, இவ்வரைக்கு உண்டு. அதனால்தான் இது, மற்ற உரைகளைவிடக் கற்றோர் நெஞ்சத்தில் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.

ஒரு வாக்கியத்தை முடித்து மற்றொரு வாக்கியத்தைத் தொடங்கும்போது, முடித்த வாக்கியத்தின் இறுதியில் உள்ள வினைமுற்றுச் சொல்லை, வினையெச்சமாக்கி அதனைத் தொடங்கும் வாக்கியத்தின் முதலில் வைத்துச் செல்வதை இவ்வரை முழுவதும் காணலாம்.

"ஒரு ஞான்று நீயும் ஆயமும் என்னிற் சிறிது நீங்கினாயாக, ஈங்கு நின்றேன் ஒரு மணிச்சுனை கண்டேன்; கண்டு, வேட்கையான் ஆடுவான் இழிந்தேன்; இழுச்சிக் குட்டம் பக்கேன்; பக்குத் "தோழியோ!" என நீ கேளாயாயினாய் ஆக, ஒரு தோன்றல் வந்து தோன்றி எனது துயர் நீக்குதற்காகத் தன்னை நீட்டினான்; நீட்ட யானும் மலக்கத்தான் நின்கையெனப் பற்றினேன்; பற்ற வாங்கிக் கரை மேல் நிரீஇ நீங்கினான்."

இப்பகுதியில் வினைமுற்றும் வினையெச்சமும் தொடர்புடன் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

தெளிவு

நுட்பமான பொருளையும் அரிய கருத்தையும் இவ்வரை மிகவும் தெளிவாக விளக்குகின்றது. ஒருமுறை கற்றவுடன் கருத்து விளங்கிவிடுகின்றது.

களவொழுக்கம் நன்மை பயக்கும் இயல்பினது என்பதைப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றது:

“களவு என்னும் சொற் கேட்டு, காமம் தீதென்பதூஉம் அன்று; மற்றும் அவை நல்ல ஆமாறும் உண்டு; என்னை, ஒரு பெண்டாட்டி தமரொடு கலாய்த்து நஞ்சுண்டு சாவல் என்னும் உள்ளத்தளாய் நஞ்சு கூட்டி வைத்து, விலக்குவாரை இல்லாத போழ்து உண்பல் என்றவிடத்து, அருளுடைன் ஒருவன் அதனைக் கண்டு, ‘இவள் இதனை உண்டு சாவாமற் கொண்டு போய் உகுப்பல்’ என்று அவளைக் காணாமே கொண்டுபோய் உகுத்திட்டான்; அவளும் சன நீக்கத்துக்கண் நஞ்சுண்டு சாவான் சென்றாள்; அது காணாளாய்ச் சாக்காடு நீங்கினாள். அவன் அக்களவினான் அவளை உய்யக் கொண்டமையின் நல்லூழிற் செல்லும் என்பது. மற்றும் இதுபோல்வன களவாகா, நன்மை பயக்கும் என்பதுசெய்யுள் நடை எதுகை மோனைகள் அமைந்து, இனிய ஓசையுடைய செஞ் சொற்களால் ஆன செய்யுள் நடை பல இடங்களில் உள்ளன.

கூழைப் பருவத்து மாழை கலந்த ஏழ்மை நீர்மை

என்றும்,

அந்தி வானகட்டுச் செங்கோட்டு

மதர்வைக் குழவித் திங்களைக் கண்டு

என்றும் வருகின்ற இடங்களை உள்ளத்தைக் கவர்கின்றன.

வஞ்சிப்பாவும் அகவற்பாவும் பல அடிகளாகத் தொடர்ந்து வருகின்றன:

கருவமைந்த மாநகரிற்கு

உருவமைந்த வாயில்மாடம் போலவும்,

அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு

விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும்

வகைமாண்ட நெடுஞ்சுவர்க்குத்

தகைமாண்ட பாவை போலவும்

என்றும்,

புதையிருள் இரியல் போக,

பொன்தாழ் அருவி மணிநெடுங்கோட்டு

உதயம் என்னும் மணிவரை யுச்சி

உலகு துயில் பெயர்த்துத் தோன்றிய

வளர்ஒளி இள ஞாயிற்றின்

வனப்பொழித்த திருவொளி மழுங்கியது

என்றும்,

பொரிப்புன்கும் புன்னாகமும்

முருக்கொடு முகைசிறந்து

வண்டறைந்து தேனார்ந்து

வரிக்குயில்கள் இசைபாட,

தண்தென்றல் இடைவிராய்த்

தனியவரை முனிவுசெய்யும்

பொழிலது நடுவண்

என்றும் வருகின்ற இடங்களில் வஞ்சிப்பா நடை உள்ளது.

அகவற்பா நடை காணப்படும் இடங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சில:

கோங்கும் வேங்கையும் குரவமும் விரிந்து
நாகமும் திலகமும் நறவும் நந்தியும்

என்றும்,

விசம்பு துடைத்துப் பசும்பொன் பூத்து
வண்டு துவைப்பத் தண்டேன் துளிப்பதோர்
வெறியுறு நறுமலர் வேங்கை கண்டாள்

என்றும்,

கருங்குழற் கற்றை மருங்கு திருத்தி
அளகமும் நுதலும் தகைபெற நீவி
ஆகமும் அணிபெறத் தைவந்து
குளிர்ப்பக் கூறித் தளிர்ப்ப முயங்கி

என்றும் வருகின்ற இப் பகுதிகளில், விழுமிய ஓசை, வளமான சொற்கள், நயமான கற்பனை, கற்கும் தோறும் இன்பம் பயக்கும் இலக்கியச் சுவை ஆகிய யாவும் உள்ளன.

பொருளும் விளக்கமும்

சில சொற்களின் பொருளைத் தெளிவாக இவ்வுரை விளக்குகின்றது. 'அன்பு' என்பதற்குப் பின்வருமாறு விளக்கம் தருகின்றது.

“குடத்துள் விளக்கும், தடற்றுள் வாளும் போல இதுகாண் அன்பு என்று போதத் திறந்து காட்டலாகாது. அன்புடையரான குணங்கண்ட விடத்து இவை உண்மையான் ஈங்கு அன்பு உண்டென்று அனுமித்துக் கொள்ளற்பாற்று. அன்புடையரான குணம் யாவையோ எனின்- சாவிற சாதல், நோவின் நோதல், ஒண்பொருள் கொடுத்தல், நன்கினிது மொழிதல், புணர்வு நனி வேட்டல், பிரிவு நனியிரங்கல் என இவை”.

இவ்வாறே இவ்வுரை தலைமகனுக்குரிய அறிவு நிறை ஓர்ப்பு கடைப்பிடி என்ற நான்கு குணங்களையும், தலைமகளுக்குரிய நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்ற நான்கு குணங்களையும் விளக்கிக் கூறுகின்றது (சூத்-2).

தமிழ் என்பதற்கு, இவ்வுரை அகப்பொருள் என்று பொருள் கூறுகின்றது. “இந்நூல் என்னுதலிற்றோ எனின், தமிழ் நுதலிற்று” என்று கூறுவதால் இக்கருத்தை அறியலாம்.

இலக்கணக் குறிப்புகள்

இவ்வுரையில் பல இலக்கணக் குறிப்புகள் உள்ளன. பல இலக்கணத் தொடர்களுக்கு நல்ல விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளன.

பொதுப்பாயிரம், சிறப்புப்பாயிரம் ஆகியவற்றை இனிது விளக்கி அவற்றின் உட்பிரிவுகளையும் உரை கூறுகின்றது. ஐந்திணைக்கும் உரிய முதல், கரு, உரிப் பொருள்களும், எண்வகை மணமும் விரிவாக விளக்கப்படுகின்றன. ஆற்றொழுக்கு முதலிய நான்கு வகையான சூத்திரக் கிடக்கையும் பொருள் கோளும் தக்க எடுத்துக்காட்டுகளுடன் விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. விற்பூட்டு, விதலை யாப்பு, பாசி நீக்கு, கொண்டு கூட்டு, ஒருசிறைநிலை என ஐந்து வகையாகப் பொருள்கோள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றை ஏனைய உரையாசிரியர் கூறும் கருத்துக்களுடன் ஒப்பிட்டுக் காணலாம். கருத்தன், ஏதுக் கருத்தன், கருமக் கருத்தன் ஆகியவற்றிற்கு நல்ல விளக்கம் இவ்வுரையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

உவமைக் களஞ்சியம்

இவ்வுரை முழுவதும் சிறந்த உவமைகள் பல உள்ளன. வேறு எவ்வுரையிலும் இத்தனை உவமைகள் இல்லை என்னலாம். உவமைகளின் சிறப்பே, உரையாசிரியரின் புலமை மாண்பை வெளிப்படுத்தும் சிறந்த கருவியாய் உள்ளது. இவ்வுரையில் உள்ள பல உவமைகளை, பிற்கால உரையாசிரியர்கள் எடுத்தாண்டுள்ளனர்.

‘கொழுச் சென்றவழித் துன்னாசி இனிது செல்லுமாறு போல’; கருவமைந்த மாநகர்க்கு உருவமைந்த வாயில் மாடம் போலவும் அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும் தகைமாண்ட நெடுஞ்சுவர்க்கு வகைமாண்டபாவை போலவும்-என்று பாயிரத்தின் சிறப்பை விளக்க இவ்வுரையாசிரியர் கூறிய உவமைகள் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிர உரையில் எடுத்தாளுகின்றார்; ஏனைய உரையாசிரியர்களும் மேற்கொள்ளுகின்றனர்.

கடுத்தின்னாதானை, கட்டிபூசிக் கடுத்தீற்றியவாறு போல என்ற உவமையால் அக்கால மருத்துவ முறையினை அறியலாம்.

“இருட்டகத்து விளக்குக் கொண்டு புக்கால், விளக்கு வாராத முன்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்குவந்த பின்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்கு வருதலும் இருள் நீக்கமும் உடனே நிகழும். அதுபோலக் காட்சியும் ஞானமும் ஒழுக்கக் குணங்களது தன்மையழிவும் உடனே நிகழும். விளக்கினைக் காட்சியாகக் கொண்டு, ஞானவொழுக்கங்களை இருளாகக் கொள்க” என்று, உவமை, பொருள் ஆகிய இரண்டையும் இனிது விளக்குகின்றார் உரையாசிரியர்.

தலைவனும் தலைவியும் ஒன்று சேர்தல், “வடகடலிட்ட ஒரு நுகம் ஒரு துளை, தென்கடலிட்ட ஒரு கழி சென்று கோத்தாற் போலவும், வெங்கதிர்க் கனலியும் தண்கதிர் மதியமும் தம் கதிவழுவித் தலைப் பெய்தாற் போலவும்” அரிதின் நிகழும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது (சூத்.2). “வேட்கை எல்லா உணர்வினையும்நீக்கித் தானேயாய் நாண்வழிக் காசு போலவும், நீர்வழி மிதவை போலவும் பான்மை வழியோடி இருவரையும் புணர்விக்கும்” என்று தக்க உவமைகளால் விளக்கப்படுகின்றது. தலைமகனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைமகன்நிலை பல உவமைகளுடன் புனையப்படுகின்றது.

“கார் மருங்கின் மின்னுப் போலவும், நீர் மருங்கிற் கொடிபோலவும், தளிரும் முறியும் ததைந்து, குளிரும் நளிரும் கவினி எழா நின்றதோர் கவின்பெறு கொடிப் போலும் காரிகை, கண்ணாடி மண்டிலத்து ஊது ஆவி போலக் காண ஒளி மழுங்கி, கனல் முன் இட்ட மெழுகுப்பாவை போல மனம் உருகிப் பசந்து காட்டினாள்.”

தலைவியைக் காணாது வருந்தும் தலைவனைப் பாங்கன் இடித்துரைக்கும் பகுதி, பல இனிய உவமைகளுடன் பொலிகின்றது: “குன்றம் உருண்டால் குன்றி வழியடை யாகாதவாறு போலவும், யானை தொடுவுண்ணின் மூடுங்கலம் இல்லது போலவும், எம்பெருமான் நின் உள்ளம் அறிவு நிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடயின் வரைத்தன்றிக் கைம்மிக்கு ஓடுமெயெனின் நின்னைத் தெருட்டற் பால நீர்மையார் உளரோ?” (சூத்.3)

“மூடியிருந்து வேவதோர் கொள்கலம் மூடியது திறந்த விடத்து, ஆவி எழுந்து முன் நின்ற வெப்பம் நீங்கினாற் போல” என்ற சிறந்த உவமை இருமுறை இடம் பெறுகின்றது (சூத். 18,30).

‘வேலேறுபடத் தேளேறு மாய்ந்தாற் போல’ (சூத். 2), ‘பள்ளத்து வழி வெள்ளம் போல’ (சூத்.3), ‘கோடையால் தெறப்பட்டு வாடி நின்ற சந்தன மரம் மழை பெற்றுத் தளிர்ந்தாற் போல’ (சூத்.3), ‘கெடுத்துத் தேடும் நன்கலம் எடுத்துக் கொண்டாற் போன்று’ (சூத்.3) ஆகிய உவமைகள் மிகச் சிறப்பாய்ப் பொருளை விளக்குகின்றன.

மேற்கோள் செய்யுட்கள்

இவ்வுரை, அகநானூறு நற்றிணை குறுந்தொகை ஆகிய தொகை நூல்களிலிருந்து பல செய்யுள்களை ஆங்காங்கே மேற்கோள் காட்டியுள்ளது.

இடம்விளங்கா மேற்கோள் பாடல்கள் சில உள்ளன. அவை இலக்கியச்சுவை மிகுந்தவை; கற்கும் தோறும் இன்பமூட்ட வல்லவை. “பையுள் மாலை” (சூத்.7), ‘ஏனல் காவல்’ (சூத்.7), ‘வெள்ளாங் குருகின்’ (சூத்.9), ‘நெருநலு முன்னாள்’ (சூத்.12) என்னும் தொடக்கத்தையுடைய அகப் பாடல்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவை, தொகை நூலில் இடம் பெறாதபழைய அகப்பாடல்கள். தொகுத்தவை போக எஞ்சிய பாடல்களாக இவை இருந்திருக்கக்கூடும். பிற உரையாசிரியர்களும் பல பழம் பாடல்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

காலத்தின் அடிச்சுவடு

இவ்வரை, பலவிடங்களில் தான் தோன்றிய காலத்து மக்களின் வாழ்க்கை, நாகரிகம், அரசியல், பழக்கவழக்கம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கின்றது.

கணவனை இழந்த பெண்டிர்க்கு அக்கால மக்களிடம் மதிப்பும் செல்வாக்கும் இல்லை என்பதையும், கைம்பெண்டிர் புறக்கணிக்கப்பட்டனர் என்பதையும் பின்வரும் உரைப்பகுதி உணர்த்தும்:

“கண்டிரன்றே, குடுமிக்கூந்தலில் நறுநெய் பெய்து, கொண்டானிற் பின்னையும் இருந்து, சோறு தின்று வாழ்கின்றாள்; ஓ கொடியளே காண்” என்று நித்தல் பழிதூற்றப்பட்டிருந்து பின்னுமே ஒருநாட் சாவல்; அதனான் இன்றே சாவல்” எனச் சாவவும் பெறும்” (சூத்.1)

அக்காலத்தில் இருந்த தண்டனைகளைக் கீழேவரும் பகுதி உணர்த்துகின்றது;

“மற்று உலகத்துக் களவாயின எல்லாம், கைகுறைப்பவும் கண் சூலவும் கழுவேற்றவும் பட்டுப் பழியும் பாவமும் ஆக்கி நரகத் தொடக்கத்துத் தீக்கதிகளில் உய்க்கும்”

திருச்சிராப்பள்ளியின் ஒரு பகுதியான உறையூர் முற்காலத்தில் சிறப்புடன் விளங்கிற்று என்பதை, “ஊர் எனப்படுவது உறையூர் என்ற விடத்துப் பிறவும் ஊருண்மை சொல்லி, அவற்றுள் எல்லாம் உறையூர் சிறப்புடைமை சொல்லுப” என்ற பகுதியால் உணரலாம்.

அக்கால அரசியலை உணரச் சில பகுதிகள் துணை புரிகின்றன. மன்னன், அரசியல் தலைவர்களில் தகுதி வாய்ந்தவர்க்கு ‘ஏனாதி’ என்ற பட்டம் அளித்து, மோதிரம் அணிவித்தான் என்பதை, “ஏனாதி மோதிரம் செறித்தல் திருவுடையான் ஒருவன், ஏனாதி மோதிரம் செறிக்கும் அத்திருஅவன் செறிகின்ற பொழுதே உண்டாயிற்று அன்று; முற்கொண்டு அமைந்துகிடந்தது” (சூத்-2) என்ற பகுதியால் உணரலாம். ஊர்காக்கும் காவலாளர் இரவில் கை விளக்கினோடு திரிந்தனர் என்பதை, “ஊர்காத்தல் இடம் காத்தல் என இவற்றைக் கடிது காத்தும் என்று, காவலாளர் ஏமஞ் சூழ்ந்து கைவிளக்கினோடு திரிவார்” என்ற பகுதி உணர்த்தும் (சூத்-16). அக்காலப் பெருநகரங்களில் நடந்த திருவிழாக்களை “மதுரை ஆவணி அவிட்டமே, உறையூர்ப் பங்குனி உத்தரமே, கருவூர் உள்ளி விழாவே என இவை போல்வன” என்ற பகுதி குறிப்பிடுகின்றது.

இவ்வாறு இவ் உரையாசிரியர் வாழ்ந்த காலத்தின் அடிச்சுவடு இவர் இயற்றிய உரைநூலில் நன்கு பதிந்துள்ளது.

உலக அறிவு

இவ்வரையாசிரியர் உலக அறிவு மிக்கவர் என்பதற்குச் சான்றுகள் பல தரலாம்.

பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவோன் மனைவி

பூப்பின் புறப்பாடு ஈராறு நாளும்

நீத்தகன்று உரைதல் அறத்தாறு அன்றே

என்ற சூத்திரத்திற்குப் பின் வருமாறு விளக்கம் எழுதித் தம் உலக அறிவைப் புலப்படுத்துகின்றார்:

“பூப்புப் புறப்பட்ட முந்நாளும் உள்ளிட்ட பன்னிரு நாளும் கூடி உறைய, படுங்குற்றம் என்னோ எனின்-பூப்புப் புறப்பட்ட ஞான்றுநின்ற கரு, வயிற்றிலே அழியும்; இரண்டாம் நாளின் நின்ற கரு, வயிற்றிலே சாம்; மூன்றாம் நாள் நிற்கும் கரு, குறுவாழ்க்கைத்தாம்; வாழினும் திரு இன்றாம்; அதனால் கூடப்படாது என்ப.”

செல்வர் வாழ்ந்த பெரிய இல்லங்களின் பகுதிகளைப் பின்வருமாறு இவர் விளக்குகின்றார்:

“அட்டில் (சமையல் அறை), கொட்ட காரம் (நெல் முதலிய பண்டம் வைக்கும் அறை), பண்டகசாலை (அணிகலன் முதலியவை வைக்கும் மனையகத்து உறுப்பு), கூட காரம் (மேன்மாடம்), பள்ளியம்பலம் (உறங்கும் இடம்), உரிமையிடம் (அந்தப் புரம்), கூத்தப் பள்ளி

(நாடக அரங்கு) எனும் மனையகங்களும்; செய் குன்றும் இளமரக்காவும் பூம்பந்தரும் விளையாடும் இடமும் எனும் இவ்வரையகங்களும்” (சூத். 21)

வாய்மொழிக் கல்வி

பாடம் சொல்லுகின்ற முறையில், மாணவர் எழுப்பும் வினாவும், அதற்கு ஆசிரியர் விடுக்கும் விடையுமாய்ப் பல பகுதிகள் உள்ளன. அவற்றுள் சில:

“பாயிரம் என்ற சொற்குப் பொருள்யாதோ எனின், புறவுரை என்றவாறு. ஆயின் நூல் கேட்பான் புகுந்தோன் நூல் புறவுரை கேட்டு என்பயன் எனின், நூற்குப் புறனாக வைத்தும் நூற்கு இன்றியமையாதது. ஆதலின் என்க. என் போலவோஎனின், கருவமைந்த மாநகர்க்கு உருவமைந்த வாயில் மாடம் போலவும், அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும், தகை மாண்ட நெடுஞ்சுவர்க்கு வகைமாண்ட பாவை போலவும் என்பது. ஆதலின் பாயிரங் கேட்டே நூல் கேட்கப்படும்.”

“புணராத முன்னும் புணர்ந்த பின்னும் ஒத்த அன்பினனாய் நின்ற தலைமகன் பிரியும் என்றுமோ பிரியான் என்றுமோ எனின், பிரியும் என்றுமே எனின், அன்பிலன் ஆயினானாம்; என்னை, பிரிவு அன்பிற்கு மறுதலையாகலான். இனிப் பிரியானே எனினும், அன்பிலன் ஆயினானாம். என்னை? பிரியாதிருப்ப இவ்வொழுகலாறு பிறர்க்குப் புலனாம்; ஆகவே அவள் இறந்து படும்: அவள் இறந்து பாட்டிற்குப் பரியான் ஆயினானாம், ஆகவே மூன்றாவது செய்யப்படுவது இல்லையாலோ எனின் பிரியும் என்பது. ஆயின், அன்பின்மை தங்காதோ எனின், தங்காது. பிரிவும் அன்பினானே நிகழுமாறு சொல்லுதும்.”

இப் பகுதிகளை வினா விடை வடிவில் ஒன்றன் கீழ் ஒன்றாக எழுதினால், பாடம் சொன்ன பண்டைய முறையின் அமைப்பு வெளிப்படும்.

தூண்டுகோல்

களவியலுரைப் பகுதிகளில் சில, ஆராய்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாய் அமைகின்றன. கடைச்சங்கப் புலவர்கள் இயற்றிய நூல்களைப் பின்வருமாறு உரை கூறுகின்றது:

“அவர்களாற் பாடப்பட்டன நெடுந்தொகை நானூறும் குறுந்தொகை நானூறும் நற்றிணை நானூறும் புறநானூறும் ஐங்குறு நூறும் பதிற்றுப் பத்தும் நூற்றைம்பது கலியும் எழுபது பரிபாடலும் கூத்தும் வரியும் சிற்றிசையும் என்று இத் தொடக்கத்தன.”

இங்கே ‘பத்துப்பாட்டு’ இடம் பெறவில்லை! இவ்வரை தோன்றிய காலத்தில் பத்துப்பாட்டு, தொகுக்கப் பெறவில்லை என்பதா?

களவியலுரை, குறிஞ்சிப் பாட்டைப் பெருங் குறிஞ்சி என்ற பெயருடன் மேற்கோள் காட்டுகின்றது. ஆதலின், பத்துப்பாடல்களும் தனித்தனிப் பெயருடன் வழங்கி இருக்க வேண்டும். இவ்வரை தோன்றிய காலத்திற்குப் பின்னர், பத்துப் பாடல்களும் தொகுக்கப் பெற்று, ‘பத்துப்பாட்டு’ என்று பெயர் இடப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

களவியலுரை காலத்தில் ‘யாப்பிலக்கணம்’ பொருள் இலக்கணத்திலிருந்து பிரிந்து, தனி இலக்கணம் ஆயிற்று. தொல்காப்பியர் காலத்தில் மூன்று பகுதியாக இருந்த இலக்கணம், எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு என நான்காயிற்று. இதனை,

எழுத்ததி காரமும் சொல்லதி காரமும்

யாப்பதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து

‘பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்கும் தலைப்பட்டிலேம்!’

என்று வந்தார்.

என்ற பகுதியால் உணரலாம்.

தோன்றிப் புவை (மருதோன்றி-மருதாணி). பிற்காலத்து உரையாசிரியர்கள் 'காந்தள் மலர்' என்று தவறாகக் கருதிப் பொருள் எழுதி விட்டனர். ஆனால் களவியலுரை, காந்தளைக் குறிஞ்சி நிலத்துக்குரிய புவாகவும், தோன்றியை முல்லை நிலத்துக்குரிய புவாகவும் (கருப்பொருள்களை விளக்கும் இடத்தில்) குறிப்பிடுகின்றது.

இத்தகைய இடங்கள் ஆராய்ச்சியாளர் சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றன.

புகழ்பூத்த புலமை

இறையனார் அகப் பொருளுரையை வழங்கிய உரையாசிரியரை மறைமலையடிகள் பின்வருமாறு புகழ்கின்றார்:

இறைவன் கண்ட பொருள்வரம்பு அறிந்து
 சொல்நெறி மாட்சியும் பொருள் நெறிமாட்சியும்
 அளவையின் விளையும் தெளிவுற விரித்து
 சுவைபெற உரைத்த நவையில் புலமையும்;
 மறைப்பொருள் குறிப்பு நெறிப்பட ஆய்ந்து,
 சிவனையே முதல்எனச் சிவணிய காட்சியும்
 சீரிதின் இயைந்த கீரன்*

இத்தகைய புகழ்மொழி பல கூறிப் புலவர் உலகம் காலந்தோறும் இவரைப் போற்றும்; புகழ் பூத்த புலமையாளராய்-உரையாசிரியர்களுக்குத் தலைவராய் இவர் விளங்குவார்.

இளம்பூரணர்

பழம்பெரும் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் முழுமைக்கும் முதன்முதலில் உரைகண்டு அதனைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திற்கு நன்கு அறிமுகப்படுத்திய பெருமை இளம்பூரணரையே சாரும். "பிறர் உட்புகுந்து காண முடியா வண்ணம், இருண்டு கிடந்த தொல்காப்பியம் என்னும் சரக்கறையுள், தம் அறிவென்னும் அவியா விளக்கைக் கொண்டு துருவி, ஆங்கே அரதனக் குவியல்களை உலகிற்கு முதலில் விளக்கிக் காட்டிய பெருந்தகையார்; அறிதற்கரிதாகிய தொல்காப்பியக் கடலைத் தம் மதிவலி கொண்டு கடைந்து, முதன் முதலில் இலக்கண அமுதம் அளித்த பெரியார்" என்று புலவர் போற்றும் புகழுக்கு உரிய சான்றோர் இவர்.*

இவருடைய உரை, சேனாவரையரும் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் மிக நயமாகத் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுத உறுதுணையாய் அமைந்தது. தொல்காப்பியம் போன்ற பழம்பெரும் இலக்கண நூல்களுக்கு, அவை தோன்றிப் பல நூறு ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் முதன் முதலில் உரை காண்பது எளிய செயல் அன்று. தகுதி வாய்ந்த ஒருவர் உரை கண்டபின், அவரைப் பின்பற்றி வேறு உரை கண்டு விளக்கம் எழுதுதல் அரிய செயல் அன்று. இளம்பூரணர்க்குப் பின் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை கண்ட சேனாவரையர் நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர் இவர் உரையினைப் போற்றி, பல முறை பயின்று தெளிவு பெற்று, இவருடைய புலமைச் சிறப்பை நன்கு உணர்ந்துள்ளனர்; இவரிடம் பெருமதிப்புக் கொண்டவராய் இருக்கின்றனர். தொல்காப்பியம், மாபெரும் நூலாக இன்று இத்துணைச் சீரும் சிறப்பும் எய்தித் திகழ இவரது உரை துணை செய்தது என்று கூறுவது வெறும் புகழ்ச்சியன்று.

இளம்பூரணர் ஒருவரே 'உரையாசிரியர்' என்ற சிறப்புப் பெயரால் தமிழிலக்கிய உலகத்திற்கு அறிமுகமானவர். இவரது பெயரைக் கூறாமல், உரையாசிரியர் என்றே சேனாவரையர் நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர் குறிப்பிடுகின்றனர். அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகாரத்தில் வேனிற்காதையின் தொடக்கத்தில் "உரையாசிரியரான இளம்பூரண அடிகள்" என்று குறிப்பிடுவதால், இளம்பூரணரே உரையாசிரியர் என்று உணரலாம்.

சமயம்

மயிலைநாதர் இளம்பூரணரைத் துறவி என்று குறிப்பிடுகின்றார். நன்னூலின் பத்துவகை எச்சங்களையும் குறிக்கும் 'பெயர்வினை' என்னும் (359) சூத்திரத்திற்கு உரையும் விளக்கமும்

எழுதிய பின், “இஃது ஒல்காப் புலமைத் தொல்காப்பியத்துள் உளங்கூர் கேள்வி இளம்பூரணர் எனும் ஏதமில் மாதவர் ஒதிய உரை என்று உணர்க” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

தொல்காப்பியரைப் பனம்பாரணர் பாயிரம் ‘படிமையோன்’ என்று குறிப்பிடுகின்றது. படிமையோன் என்பதற்குத் ஒழுக்கத்தையுடையான்’ என்று இளம்பூரணர் பொருள் எழுதுகின்றார். எழுத்ததிகாரத்தின் முதற் சூத்திர விளக்கத்தில், “னகாரம் வீடு பேற்றிற்குரிய ஆண்பாலை (மகன் என்ற சொல்லை) உணர்த்துதற் சிறப்பான் பின் வைக்கப்பட்டது” என்று கூறுகின்றார். படிமை என்பது சமண சமயத் துறவிகளின் தவ ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கும் சொல் என்பர்.¹ திகம்பர சமண சமயக் கொள்கையின்படி பெண்கள் நேரே வீடுபேறு அடைய இயலாது. தவம் செய்து, பெண் பிறவி நீங்கி அடுத்த பிறவியில் ஆணாய்ப் பிறந்த பின்னரே வீடுபேறு எய்தமுடியும் என்ற கொள்கை உண்டு. இக்கொள்கைகளை இளம்பூரணர் உரைத்திருப்பதால் இவரைச் சமண முனிவர் என்று கருதலாம். இளம்பூரணர் பெயருடன் அடிகள் என்ற சொல் சேர்ந்து வழங்குவதும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்திகின்றது.

அகத்திணையியலின் முதற்சூத்திர உரையின் இறுதியில் ‘இந்நூலுடையார் காமத்துப் பயனின்மை உய்த்துணர வைத்தவாறு அறிந்துகொள்’ என்று உரைக்கின்றார். இங்கே இவரது துறவுள்ளம் வெளிப்படுகின்றது.

காலம்

இளம்பூரணர் தம் உரையில் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை, யாப்பருங்கல விருத்தி ஆகியவற்றிலிருந்து மேற்கோள் தந்து விளக்குவதால் அந்நூல்களுக்குப்பின் வாழ்ந்தவர் எனலாம். இவரது கருத்தை நன்னூலார் மேற்கொண்டிருப்பதால் இவர் காலம் பதினோராம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம்.

உரையின் இயல்பு

இளம்பூரணர் உரை, ஆழமான தெளிந்த நீரோடை போன்றது; பற்றற்ற துறவி தூய்மையான வாழ்வு நடத்தி மூத்து முதிர்ந்து காவி உடையுடன் அருள் பழுத்த நெஞ்சத்துடன், முகம்மலர்ந்து நம்மிடம் இன்சொல் பேசுவது போன்ற இன்ப உணர்வை இவர் உரை உண்டாக்குகிறது. ஆரவாரமும் பகட்டும் இவர் உரையில் எங்கும் காண்பது அரிது. மிக மிகச் சுருக்கமாகவே தெளிந்த கருத்தைத் கூறி விளங்க வைக்கின்றார். தாம் கருதியதே சிறந்தது என்று எண்ணும் வகையில் இவர் எவ்விடத்திலும் எழுதவில்லை. பிறர் கருத்தை மதித்தலும், புலமை முதிர்ச்சியும், நடுநிலைமையும் உரை முழுவதும் வெளிப்படுகின்றன.

இளம்பூரணர் பிற மொழிப்பயிற்சி மிகுதியாக இல்லாதவர்; தமிழ்க் கடலுள் பல கால் மூழ்கித் திளைத்தவர்; தமிழ் மரபு நன்குஅறிந்த சான்றோர். இவரது தமிழ்நெஞ்சம் பல இடங்களில் வெளிப்படுகின்றது. இவரைச் சிவஞான முனிவர், ‘தமிழ் நூல் ஒன்றே வல்ல உரையாசிரியர்’ என்று தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியில் குறிப்பிடுகின்றார்.

இளம்பூரணர் தம் காலத்தில் வழங்கிய புதிய இலக்கணக் கொள்கைகளை ஆங்காங்கே கூறிச் செல்லுகின்றார்; தொல்காப்பியத்திற்குப் பழைய நூல்களில் இருந்து மட்டுமின்றித் தம்காலத்திற்குச் சிறிது முன்னர்த் தோன்றிய நூல்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டவும் தயங்கவில்லை. புறத்திணையியலில், புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிலிருந்து பல வெண்பாக்கள் உதாரணமாய்க் காட்டப்படுகின்றன. உவமையியலில் பிற்கால அணிநூல் கருத்துகள் இடம்பெறுகின்றன. செய்யுளியலில் யாப்பருங்கலம் போன்ற பிற்கால யாப்புநூல்கள் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. பொருளியலை இவர், அகம் புறம் என்ற இரண்டிற்கும் புறநடை என்று கூறுகின்றார்.

தயக்கமும் ஐயமும்

தொல்காப்பியர் கருத்தையும் இலக்கணக் கொள்கையையும் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வதற்கு இவர் பெரிதும் முயன்றுள்ளார். காலயிடையீடும், புதிய இலக்கணக் கொள்கைகளும் பழைய இலக்கணம் பற்றிய பல வேறு கருத்தும் இவருக்குத் தயக்கமும் மலைப்பும் உண்டாக்கின என்னலாம். அதனால் நடுநிலைமை பிறழாத உள்ளம் கொண்ட இவர், தாம் உரைத்த கருத்துகளையும், பொருளையும் முற்ற முடிந்த முடிபுகளாகக் கருதவில்லை. பல நூற்றாண்டுகள் கழித்து, அந்நூலின் கருத்தை உள்ளவாறு அறிய முயன்று, முதன்முதலில் உரை எழுதிய இவர்க்கு இத்தகைய தயக்கமும் ஐயமும் ஏற்பட்டதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை.

சொல்லதிகாரத்தில், “நிலப்பெயர் குடிப்பெயர்” என்று தொடங்கும் சூத்திரத்தில் (சொல்-162 இளம்), ‘இன்றிவர் என்னும் எண்ணியற் பெயர்’ என்ற அடிக்கு “ஓருவர், இருவர், மூவர், என்பன” என்று விளக்கம் எழுதியபின், “இன்றிவர் என்பது, இத்துணைவர் என்னும் பொருட்டுப் போலும்” என்று ஐயத்தோடு கூறுகின்றார். மேலும்,

கல்வியினாகிய காரணம் வந்தவழிக்கண்டு கொள்க.

அதுபாடமறிந்து திருத்திக் கொள்க.

வழக்குப் பெற்றுழிக் கொள்க.

முதல் சினையாவது வந்தவழிக்கண்டு கொள்க.

ஓகார ஈறும் ஏகார ஈறுமாய் வருவனவிரவுப் பெயர் உளவேற் கண்டு கொள்க.

செய்ம்மன என்பது இப்போது வழக்கரிது.

என்று எழுதும் இடங்கள் உள்ளன.

‘பெயர் நிலைக் கிளவியின்’ (சொல்-443) என்ற சூத்திரத்திற்குப் பொருளும் விளக்கமும் கூறியபின், “இச் சூத்திரத்திற்குப் பிறிதுமோர் பொருள் உரைப்பாரும் உளர். இதுவும் மெய்யுரை போலும்” என்று தயக்கத்துடன் எழுதுகின்றார்.

பொருளதிகாரம் அகத்திணையியலில் (45), “தலைமகள் கூற்று உணர்த்திய சூத்திரம், காலப் பழமையால் பெயர்த்து எழுதுவார், விழ எழுதினார் போலும்” என்று பெரியதோர் ஐயத்தைக் கிளப்பிவிடுகின்றார்.

கற்பியலில்,

மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்ந்த கரணம்

கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டே (கற்-3)

என்ற சூத்திரத்தின்கீழ், “இதனால் சொல்லியது, முற்காலத்துக்கரணம் பொதுப்பட நிகழ்தலின் எல்லார்க்கும் ஆம் என்பதும், பிற்காலத்து வேளாண் மாந்தர்க்குத் தவிர்ந்தது எனவும் கூறியவாறு போலும்” என்று கூறுகின்றார்.

செய்யுளியலில் (106), பரிபாடலுக்குரிய “எருத்து என்பது இவ்வாசிரியர் கருத்தினால் தரவு என்பது போலும்” என்று உரைக்கின்றார்.

இவை யாவும், இளம்பூரணருக்கு ஏற்பட்ட தயக்கத்தையும் ஐயத்தையும் விளக்கும் சான்றுகளாகும்.

உரைத்திறன்

தொல்காப்பிய மூலத்தைக் கொண்டே தொல்காப்பியர் கருத்தை அறிந்துகொள்ளவேண்டும் என்று கருதுபவர், இளம்பூரணர் செய்த உரை இல்லாதிருந்தால், பல சூத்திரங்களுக்குப் பொருள் தெரியாமல் மயங்குவர். இளம்பூரணர்க்குப் பின்வந்த உரையாசிரியர்களும், இளம்பூரணரையே பின்பற்றி, இவரது பொருள் விளக்கம், மேற்கோள், எடுத்துக்காட்டு ஆகியவற்றைப் போற்றி மேற்கொண்டு உரை எழுதுகின்றனர்.

எழுத்ததிகாரத்தில்,

அளவிற்கும் நிறையிற்கும் மொழிமுத லாகி

உளஎனப் பட்ட ஒன்பதிற்று எழுத்தே அவை தாம்

கசதப என்றா நமவ என்றா

அகர உகரமோடு அவைஎன மொழிப (எழுத்-170)

என்ற சூத்திரம் இளம்பூரணர் உரை இன்றேல் விளங்காது. அளவுப் பெயர்க்குப் நிறைப் பெயர்க்கும் முதலில் வரும் எழுத்துகள் ஒன்பது. அவை: கசதப நமவ அஉ என்பன. இவ்

எழுத்துகளை முதலில் கொண்ட அளவுப் பெயர்களாகப் பின் வருவனவற்றை இளம்புரணர் காட்டுகின்றார்:

கலம், சாடி, தூதை, பானை, நாழி, மண்டை, வட்டி, அகல், உழக்கு.

நிறைப் பெயர்கள்:

கழஞ்சு, சீரகம், தொடி, பலம் நிறை, மா, வரை அந்தை: (உகரத்தை முதலெழுத்தாகக் கொண்ட பெயர் இளம்புரணர் காட்டவில்லை. அக்காலத்திலேயே வழக்கிழந்து விட்டது. நச்சினார்க்கினியாரும் இதற்கு உதாரணம் காட்டவில்லை.) எழுத்ததிகாரத்தில்,

ஐஅம் பல்என வருஉம் இறுதி

அல்பெயர் எண்ணும் ஆயியல் திரியாது (எழுத்.394)

என்ற சூத்திரத்திற்கு இளம்புரணரின் உதவியின்றேல் பொருள் விளங்கி இராது. “பொருட் பெயர் அல்லாத எண்ணுப் பெயராகிய தாமரை, வெள்ளம், ஆம்பல் என்பன” என்று இளம்புரணர் தரும் விளக்கத்தால் சூத்திரத்தின் பொருள் தெளிவாகின்றது.

மருவின் தொகுதி மயங்கியல் மொழியும்

உரியவை உளவே புணர்நிலைச் சுட்டே (எழுத்.112)

என்ற சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையைவிட இளம்புரணர் உரையே பொருத்தமாக உள்ளது. “மருஉத் திரளாகிய தலை தடுமாறாக மயங்கின இயல்பையுடைய இலக்கணத்தொடு பொருத்தின மருஉ வழக்கும், உரியன உள புணரும் நிலைமைக் கண்” என்பது இளம்புரணர் உரை.

‘மகன்வினை கிளப்பின் முதனிலை யியற்றே’ என்னும் நூற்பாவில் ‘மகன் வினை’ என்பதற்கு, ‘மகற்குத் தாயாற் பயன்படும் நிலைமையன்றி அவளொடு பகைத்த நிலையை’ என்று எழுதி, ‘மகன்-தாய்க்கலாம்’ என்று உதாரணம் காட்டுகின்றார். இந்த விளக்கமும் உதாரணமும் மிகவும் அரியவை. இளம்புரணர் உரை இன்றேல், இவை வெளிப்பட்டிரா. சொல்லதிகாரத்தில்.

குறித்தோன் கூற்றம் தெரித்துமொழி கிளவி (சொல். 56)

என்ற சூத்திரத்திற்கும்,

“மிக்கதன் மருங்கின்” (சொல்-237) என்ற சூத்திரத்திற்கும் இளம்புரணர் உரை இன்றேல் பொருள் அறிதல் அரிது.

‘கடி’ என்னும் உரிச்சொல் முன் தேற்றுப் பொருளில் வந்தமைக்கு அகநானூற்றுப் பாட்டு ஒன்றினை (110) எடுத்துக் கொண்டு, அதில் ‘கடுஞ்சூள் தருகுவன்’ என்று வருவதை மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார். தமிழிலக்கியத்தில், வேறு எங்கும் இச்சொல் இப்பொருளில் வந்துள்ளதாகக் தெரியவில்லை. இளம்புரணர் காட்டிய இவ்வரிய மேற்கோளையே பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் தம் உரைகளில் காட்டுகின்றனர்.

இளம்புரணர் தந்த மேற்கோளையும் கூறிய விளக்கத்தையும் பின்வந்தோர் அப்படியே மேற்கொண்டமைக்குப் பல சான்றுகள் காட்டலாம். உரையாசிரியர் முயன்று அமைத்த பாதையினைப் பின் வந்தோர் அகலப்படுத்தினர் என்று கூறும் அளவிற்கு இளம்புரணரின் உரைத்திறன் அமைந்துள்ளது.

பொருளதிகாரத்தின் தொடக்கத்தில் (அகத்தினை இயலுக்கு முன்னுரையாக) எழுதும் உரை விளக்கம், அறிவுக்கு விருந்தாய் அமைந்துள்ளது:

“நிலம் எனவே, நிலத்திற்குக் காரணமாகிய நீரும், நீர்க்குக் காரணமாகிய தீயும், தீக்குக் காரணமாகிய காற்றும், காற்றிற்குக் காரணமாகிய ஆகாயமும் பெறுதும்.”

“காலமாவது மாத்திரை முதலாக நாழிகை, யாமம், பொழுது, நாள், பக்கம், திங்கள், இருது, அயநம், ஆண்டு, உகம் எனப் பலவகைப்படும்.”

“கருப்பொருளாவது இடத்தினும் காலத்தினும் தோற்றும் பொருள்”

“உரிப்பொருளாவது மக்களுக்கு உரியபொருள்”.

பரத்தையர் யார் என்பதற்குக் கூறும் விளக்கமும், ஐம் பூதங்களின் சேர்க்கை பற்றிக் கூறும் விளக்கமும் சிறப்பானவை. அவற்றைக் கீழே காண்போம்: பரத்தையர் ஆவார் யார் எனின், அவர் ஆடலும் பாடலும் வல்லராகி, அழகும் இளமையும் காட்டி இன்பமும் பொருளும் வெஃகி, ஒருவர் மாட்டும் தங்காதார்.” (கற்பியல்-10)

“உலகம் என்றது உலகினையும் உலகினுட் பொருளையும். உலகமாவது முத்தும் மணியும் கலந்தாற்போல நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயம் என விரவி நிற்கும். உலகினுட் பொருள் பொன்னும் வெள்ளியும் செம்பும் உருக்கி ஒன்றானாற் போல வேற்றுமைபடாது நிற்கும்; அவ்விரண்டனையும் உலகம் உடைத்தாகலின் கலந்த மயக்கம் என்றார்.” (மரபியல் - 91)

சொல்லும் பொருளும்

உரையாசிரியர் சில சொற்களின் பொருளை நன்கு விளக்கிச் செல்லுகின்றார். அத்தகைய விளக்கம் ஆராய்ச்சி உலகிற்குப் புதிய ஒளி தரவல்லவை. அவற்றுள் சிலவற்றைக் காண்போம்:

அம்பல் என்பது முகிழ்த்தல். அஃது ஒருவர் முகக் குறிப்பினால் தோற்றுவித்தல். அலராவது சொல்லுதல். (களவியல்-49)

புலவி அண்மைக் காலத்தது; ஊடல் அதனின் மிக்கது. (கற்பியல்-15)

மடம் என்பதற்கும் பேதமை என்பதற்கும் வேறுபாடு என்னை எனின், மடம் என்பது பொருண்மை அறியாது திரியக் கோடல்; பேதமை என்பது கேட்டதனை உய்த்துணராது மெய்யாகக் கோடல். (மெய்ப்பாட்-4)

மாணாமை என்ற சொல்லிற்கு மிகாமை என்ற பொருள் உரைப்பது இவரது புலமைச் சிறப்பைக் காட்டுவதாகும்.

மாண மறந்து உள்ளா நாணிலி (கலித்-89)

என்றாற் போல மாணாமை என்பது மிகாமை என உரைப்பினும் அமையும்.”(மெய்ப்ப-24)

“ஒப்பும் உருவும்” என்று தொடங்கும் சூத்திரத்தின்கீழ் (பொருளியல்-42)

ஒப்பு, உரு, வெறுப்பு, கற்பு, ஏர், எழில் முதலிய சொற்களுக்குக் கூறும் பொருள் கற்று மகிழ்த்தக்கவை.

படிமையோன் என்பதற்குத் ‘தவ ஒழுக்கத்தை உடையான்’ என்று பாயிரப் பகுதியில் பொருள் கூறிய இவரே, “படிமை என்பது ப்ரதிமா என்னும் வடமொழித் திரிபு” என்று உரைக்கின்றார். (அகத்-30)

யவனர் என்ற சொல்லை ஆரியச் சிதைவு என்று கூறுகின்றார்.* (எழுத்-65)

உயர்வு என்ற சொல்லைப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்:

“உயர்வுதாம் பல: குலத்தால் உயர்தலும், தவத்தால் உயர்தலும், நிலையால் உயர்தலும், உபகாரத்தால் உயர்தலும் என. (சொல்-87)

“உயர்ந்தோர் என்ற வழிக் குலத்தினான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும், கல்வியான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும், செல்வத்தான் உயர்ந்தாரையும் காட்டும்” (அகத்-3)

“பிறப்பே குடிமை” என்னும் சூத்திரத்தின் கீழும் ‘நிம்பிரி கொடுமை’

என்னும் சூத்திரத்தின் கீழும் (மெய்ப்ப-25,6) இவர் பல சொற்களை இனிது விளக்கியுள்ளார்.

சூத்திர அமைப்பும் உரைப்போக்கும்

இளம்பூரணர் இரண்டு சூத்திரங்களாக அமைத்தவற்றைப் பின்வந்தோர் ஒன்றாகவே எழுதி உரைகண்டனர்; ஒன்றாகக் கொண்டதைப் பிரித்து இரண்டாக்கியதும் உண்டு.

எழுத்ததிகாரம் பிறப்பியலுள் (19.20),

‘எல்லா எழுத்தும்,’ என்றும் ‘அஃதிவண் நுவலாது’ என்றும் தனித்தனியே இளம்பூரணர் பிரித்து உரை கண்டவற்றை நச்சினார்க்கினியர் ஒரே சூத்திரமாக்கி, உரை எழுதுகின்றார். இத்தகைய எடுத்துக்காட்டுகள் பலவற்றைக் தரலாம்.

பல சூத்திரங்களை அடுத்து அடுத்து எழுதிக்கொண்டு “இவை, உரை இயைபு நோக்கி ஒன்றாய் எழுதப்பட்டன” என்று இளம்பூரணர் எழுதிச் செல்வதும் உண்டு. (சொல்: 173-176; 223, 224; 337, 338.)

மரபியலில் (35),

‘மக்கள் தாமே ஆற்றி வுயிரே’ என்ற நூற்பாவிற்குப் பின், ‘ஒருசார் விலங்கும் உளஎன மொழிப’ என்ற நூற்பா இளம்பூரணர் உரையில் மட்டும் உள்ளது.

* ‘யவனர் என்பார் கிரேக்கர். அப்பெயர் அவர்கள் பாஷையில் (ஐயோனீஸ்) ஐயோனியர் என வழங்கும். பழைய வட நூல்களிலும் இவர்கள் யவனர் என்றே வழங்கப் பெறுவர். பழைய தமிழ் இலக்கியங்களில் கிரேக்கரையும் ரோமரையும் பொதுவாக யவனர் என வழங்குவர்.’ - செல்வக்கேசவராய முதலியார், தமிழ் (1906) பக்-84. உவமைகள்

இளம்பூரணர் தம் உரையில் மிகச் சில உவமைகளையே எடுத்தாண்டுள்ளார். அவ்வுவமைகள், கூறக்கருதிய பொருளை இனிது விளக்குகின்றன.

எழுத்ததிகாரத்தில் (2), “சந்தனக்கோல் குறுகின விடத்தும் பிரப்பங்கோல் ஆகாது. அதுபோல, இகர உகரங்கள் குறுகின விடத்தும் அவை உயிர் ஆகாற் பாலன” என்று தக்க உவமை கூறி விளக்குகின்றார்.

செய்யுளியலில் (79), “துள்ளலோசை கலிப்பாவிற்காம் என்றவாறு. துள்ளுதலாவது ஒழுகு நடைத்தன்றி இடையிடை உயர்ந்து வருதல்: கன்று துள்ளிற்று என்றாற்போலக் கொள்க” என்ற பகுதியில் இனிய உவமை இடம் பெற்றுள்ளது.

மரபியலில் (19) கலத்தல், மயக்கம் என்ற சொற்களை “கலத்தலாவது முத்தும் பவளமும் நீலமும் மாணிக்கமும் விரவினாற் போறல். மயக்கமாவது பொன்னும் வெள்ளியும் செப்பும் உருக்கி ஒன்றாதல் போறல்” என்று ஏற்ற உவமைகளைக் கூறி விளக்குகின்றார்.

பாட வேறுபாடும் கருத்து வேறுபாடும்

இளம்பூரணர் தொல்காப்பியத்தின் முதல் உரையாசிரியர் ஆதலின், இவர் கொண்ட சில பாடங்கள், மிகப்பழமையானவை; அப்பாடங்களே சிறந்தவை.

சில சொற்களில் இரண்டொரு எழுத்துகள் மாறிவிடுவதால், சூத்திரங்களின் பொருளே பெரிதும் வேறுபட்டுவிடுகின்றது. எனவே, பாட வேறுபாடுகளில் கருத்துச் செலுத்தி உண்மையான பாடத்தைத் துணியும் கடமை நமக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. பாட வேறுபாடுகள், பொருளதிகாரத்தில் மிகுதியாகப் பொருளை வேறு படுத்திவிடுகின்றன ஆதலின் சில பாட வேறுபாடுகளையும் அவற்றால் சூத்திரத்தின் பொருள் வேறுபடுவதையும் கீழே காண்போம்:

புறத்திணை இயலுள் (4),

மறங்கடைக் கூட்டிய குடிநிலை சிறந்த

கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப் புறனே

என்பது இளம்பூரணர் கொண்ட பாடம். இதற்கு நச்சினார்க்கினியர்,

மறங்கடைக் கூட்டிய துடிநிலை என்று வேறு பாடம் கொள்ளுகின்றார். குடிநிலை என்ற பழைய பாடமே சிறந்தது என்பதற்குச் சிலப்பதிகாரத்தில் வேட்டுவ வரி சான்றாக உள்ளது. அதில், வெட்சித் திணையில் மறக்குடியினது நிலைமையும், கொற்றவையின் நிலைமையும் கூறுவதைக் காணலாம்.*

பொருளியலுள் நச்சினார்க்கினியர்,

இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே

என்று பாடம் கொண்டுள்ளார். இதுவே இன்று பெருவழக்காய் உள்ளது. இளம்பூரணர், 'உரிப்புறத்ததுவே' என்று பாடங் கொண்டுள்ளார்.

உள்ளுறை உவமம், இறைச்சி முதலிய ஐந்தும் பெரும்பாலும் அகத்திணைப் பாடலுக்கே உரியவையாகும் (பொருள்:45). அகத்திணைப் பாடல்களில் முதல் கரு உரி என்ற மூன்று பொருளும் இடம் பெறும் (அகத்:3). உள்ளுறை உவமம், தெய்வம் ஒழிந்த கருப்பொருளை இடமாகக் கொண்டு பிறக்கும் (அகத்:50). இறைச்சி உரிப்பொருளுக்குப் புறம்பாய் வரும் (பொருள்:43). என்ற தொல்காப்பியர் கருத்துக்களை நினைவில் கொண்டு பார்த்தால் 'உரிப்புறத்தது' என்ற பாடம் பொருத்தமாய் இருக்கும்.

களவியலுள்,

இருவகைக் குறிபிழைப் பாகிய இடத்தும்

... .. தொகைஇக்

கிழவோன் மேன என்மனார் புலவர் (களவி-17)

என்ற சூத்திரம் தலைவனுக்குரிய கூற்றுகளை உணர்த்துவதாய் இளம்பூரணர் கொண்டு, அதற்கு ஏற்ப விரிவுரை எழுதுகின்றார். ஆனால் நச்சினார்க்கினியர், அச்சுத்திரத்தின் இறுதி வரியில் உள்ள 'கிழவோன்' என்ற சொல்லுக்குக் 'கிழவோள்' என்று வேறு "கொற்றவை நிலையைக் கூறும் 'மறங்கடைக் கூட்டிய' என்னும் நூற்பாவில், மற்றதைக்குடிநிலை என இளம்பூரணரும் துடிநிலை என நச்சினார்க்கினியரும் பாடங் கொண்டுள்ளனர். குடிநிலையாதெனத் தொல்காப்பியர் கூறாததாலும் அது போர் துவங்குவதற்கு இன்றியமையாத நிகழ்ச்சி அன்றாதலாலும் அது நேரான பாடாமாகாதெனக்கண்ட நச்சினார்க்கினியர் அதைத் துடிநிலை என மாற்றிக் கூறினார் போலும்! துடிநிலை மற்றக் கொற்றவை நிலை கொடிநிலை போல் போர் துவங்குவதற்கு முதல் நிகழ்ச்சியாகாததோடு தொல்காப்பியரும் பிற தொன்னூல்களும் அதனை அத்தகைய வெட்சியின் சிறப்பு வகையாகச் சுட்டாததால் அதுவும் நச்சினார்க்கினியர் கொண்டதன்றித் தொல்காப்பியர் கருத்தாகத் தோன்றவில்லை." - ச.சோ. பாதியார். பழந்தமிழ்நாடுபாடம் கொண்டு தலைவிக்குரிய கூற்றுக்களை உணர்த்துவதாய் உரை எழுதுகின்றார்.

இளம்பூரணர் கொண்ட பாடமே பொருத்தமாய் உள்ளது. "காமத் திணையில்" என்று தொடங்கும் சூத்திரம் முதலாக, "மறைந்தவர் காண்டல்" என்ற சூத்திரம் ஈறாக (களவியல்-18-21) உள்ள நான்கு சூத்திரங்களும் தலைமகளுக்கு உரியவை. நாணமும் மடமையும் கொண்ட தலைவி, களவொழுக்கத்தில் உரையாடல் நிகழ்த்துமிடத்தை மிக மிகநுட்பமாய் அமைத்துக் காட்டுகின்றார் தொல்காப்பியர். 'காமத் திணையில்' (18), 'காமஞ்செல்லா' (19), சொல்லெதிர் மொழிதல்' (20) என்ற மூன்று சூத்திரங்களும் தலைவி உரையாடுவதற்கு உரிய அருமைப்பாட்டினைப் பலவாறு விளக்கிக் காட்டிய பின்னர் 'மறைந்து அவற்காண்டல்' (21) என்னும் நீண்ட சூத்திரத்தில் அவள் உரையாடல் நிகழ்த்தும் இடங்களைச் சுட்டுகின்றார். இவையாவும் பெண் உள்ளத்தின் இயல்பறிந்து அமைக்கப்பட்டவையாகும். 'இருவகைக் குறிபிழைப்பாகிய இடத்தும்' என்று தொடங்கும் சூத்திரம் தலைமகனுக்கு உரியது என்று இளம்பூரணர் கொண்டது பொருத்தமே.

இச்சூத்திரத்தை நச்சினார்க்கினியர் கொண்டதுபோல, தலைவிக்குரியதாகக் கொண்டால், தலைவி களொழுக்கத்தின்கண் நாணமும் மடமும் அச்சமும் இன்றி, உரை நிகழ்த்திய நாகரிகக் குறைபாட்டிற்கு ஆளாவாள். களவொழுக்கத்தில் தலைவன் உரை நிகழ்த்தும் இடத்தை உணர்த்தும் சூத்திரம் தொல்காப்பியர் செய்யவில்லை என்ற குறைபாடும் ஏற்படும். எனவே 'கிழவோன்' என்று இளம்பூரணர் கொண்ட பாடமே சிறந்ததாகும்.

மேலும், 'சுடர்த்தொடீஇ கேளாய்', என்னும் கலிப் பாடல் (கலி-51) உரை விளக்கத்தின் இறுதியில் நச்சினார்க்கினியர் எழுதும் விளக்கம், அவர்க்குக் "கிழவோன்மேன" என்ற பாடம் பொருத்தமானது என்று கருத்து இருப்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது.

களவியலில், (12)

பாங்கர் நிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப

என்பது இளம்பூரணர் கொண்ட பாடம். நச்சினார்க்கினியர்.

பாங்கன் நிமித்தம் பன்னிரண் டென்ப

என்று பாடங்கொண்டார். குழப்பத்திற்கும் முரண்பாடான கருத்திற்கும் இடங்கொடுக்கும் சூத்திரங்களில் இதுவும் ஒன்று. இளம்பூரணர் பழைய உரையாசிரியர்; அவர் கொண்ட பாடம்பழைய பாடம் என்று கொண்டு இச்சூத்திரத்தின் பொருளை அறிய முயலுதல் பயன் தரும்.

தொல்காப்பியர் வரலாற்றுக்குப் புதிய ஒளி

இளம்பூரணர், தொல்காப்பியரைப் பற்றிக் கூறும் கருத்துகள் வரலாற்றுக்குப் புதிய ஒளி தரவல்லவை.

அகத்தியர் சூத்திரங்கள் என்று சிலவற்றை இளம்பூரணர் சிலவிடங்களில் காட்டி இருப்பினும் அகத்தியரையும் தொல்காப்பியரையும் இணைத்து எந்தக் கதையையும் புனைந்துரைக்கவில்லை. “தொல்காப்பியர் அகத்தியரின் பன்னிரு மாணாக்கருள் ஒருவர்; பன்னிரு மாணாக்கரும் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு இயலாக இயற்றித் தொகுத்த நூல், பன்னிரு படலம் என்னும் புறப்பொருள் இலக்கண நூல்; அத்தொகுப்பு நூலுள் முதல் படலமாகிய வெட்சிப் படலத்தை இயற்றியவர் தொல்காப்பியர்” என்பவை போன்ற கதைகளை இளம்பூரணர் நம்பவில்லை. இவர் காலத்தில் அத்தகைய கதைகள் நாடெங்கும் பரவி இருந்திருக்க வேண்டும். இளம்பூரணர் புறத்திணை இயலின் தொடக்கத்தில் பன்னிரு படலம் தொல்காப்பியத்திற்கு மாறுபட்டது என்பதை விளக்கப் பல காரணங்களைக் கூறுகின்றார். மேலும் தொல்காப்பியர் இயற்றியதாகக் கூறப்படும் வெட்சிப் படலம், தொல்காப்பியர் புறத்திணை இயலோடு முரண்படுவதையும் காட்டி, “பன்னிரு படலத்துள் வெட்சிப் படலம் தொல்காப்பியர் கூறினார் என்றல் பொருந்தாது” (புறத்-2) என்று தெளிவுபடுத்துகின்றார்.

இளம்பூரணருக்குப் பின்வந்த உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் தொல்காப்பியரையும் அகத்தியரையும் இணைத்துக் கதைகளைப் புனைந்து கூறிவிட்டனர்.

கருத்துக் கொடை

இளம்பூரணர் உரையில் கூறியுள்ள கருத்துகள் பலவற்றை அவருக்குப்பின் தோன்றிய இலக்கண ஆசிரியர்கள் மேற்கொண்டு நூற்பாக்களை அமைத்துள்ளனர். உரையாசிரியரின் கருத்துக் கொடை நூலாசிரியர்களை உருவாக்க முடியும் என்பதற்கு இளம்பூரணரே சிறந்த சான்றாவார்.

இளம்பூரணர் கருத்துகளை நேமிநாதம், நன்னூல், நம்பியகப் பொருள் ஆகிய நூல்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. இரண்டொரு உதாரணங்கள் மட்டும் காண்போம்: தொல்காப்பியர் கற்பியலில்,

புப்பின் புறப்பாடு ஈராறு நாளும்

நீத்தகன் றுறையார் என்மனார் புலவர்

பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான

(கற்-46)

என்று கூறுகின்றார். இதற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணர், “இதனாற் பயன் என்னை எனின் அது கருத்தோன்றும் காலம் என்க” என்ற கருத்தை எழுகின்றார். இளம்பூரணர் சொன்ன கருத்தை மேற்கொண்டு நம்பியகப் பொருள் ஆசிரியர்,

பூத்த காலைப் புனையிழை மனைவியை

நீரா டியபின் ஈராறு நாளும்

கருவயிற்று உறுஉம் காலம் ஆதலின்

பிரியப் பெறாஅன் பரத்தையிற் பிரிவோன்

என்று கூறியுள்ளார்.

தொல்காப்பியர் உடம்படுமெய் பற்றி,
எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே
உடம்படு மெய்யின் உருபுகொளல் வரையார்

(எழுத்-141)

என்று கூறினார். இளம்பூரணர் இச் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதியபின், “உரையிற் கோடல் என்பதனால், உடம்படு மெய்யாவன யகரமும் வகரமும் எனக் கொள்க. இகர ஈறும் ஈகார ஈறும் ஐகார ஈறும் யகர உடம்படுமெய் கொள்வன; அல்லன எல்லாம் வகரமெய் கொள்வன” என்று உரைத்துள்ளார்.

நன்னூலார் இளம்பூரணர் கருத்தைத் தழுவி,

இஈ ஐவழி யவ்வம் ஏனை
உயிர்வழி வவ்வம் ஏமுன்இவ் விருமையும்
உயிர்வரின் உடம்படு மெய்யென் றாகும்

(நன்-162)

என்று சூத்திரம் அமைத்துள்ளார்.

தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்தில்,
எப்பொரு ளாயினும் அல்லது இல்எனின்
அப்பொருள் அல்லாப் பிறிதுபொருள் கூறல்

(சொல்-35)

என்று கூறிய சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் பின்வருமாறு உரையும் விளக்கமும் கூறுகின்றார்:

“எவ்வகைப்பட்ட பொருளாயினும், தன்னுழை உள்ளது அல்லதனை இல்லை எனலுறுமே எனின், அவன் கூறிய பொருளல்லாத பிறிது பொருள் கூறி இல்லை என்க.”

“தன்னுழை உள்ளதன் உண்மை கூறி, இல்லை என்க என்பது கருத்து. இதன் கருத்து அவன் வினாவப்பட்ட பொருட்கு இனமாய் பிறிது பொருளே கூறுக என்பது.”

பின்வரும் நன்னூல் சூத்திரத்தில் இளம்பூரணர் கருத்து இடம் பெற்றிருப்பதை அறியலாம்.

தம்பால் இல்லது இல்லெனின் இன்னாய்
உள்ளது கூறி மாற்றியும், உள்ளது
சுட்டியும் உரைப்பர் சொற்சுருந் குதற்கே.

(நன்-406)

இளம்பூரணருக்கு முன்

தொல்காப்பியத்திற்கு முதன் முதலில் உரை கண்டவர் இளம்பூரணர் என்று போற்றப்படுகின்றார். ஆனால், அவர் தமக்கு முன் வேறு சில உரைகள் தொல்காப்பியத்திற்கு இருந்ததைப் பலப் பல இடங்களில் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். பிறர் கருத்தை மறுக்காமல், உள்ளதை உள்ளவாறே சுட்டி மேலே செல்லுகின்றார். ஏனைய அதிகாரங்களைவிட, சொல்லதிகாரத்தில் பல இடங்களில், இவர் பிறர் உரைகளை மிகுதியாகக் குறிப்பிடுகின்றார். என்ப ஒரு சாரர் ஆசிரியர் (44, 57), ஒருவன் சொல்லுவது (4, 18, 25, 38, 44), ஒரு திறந்தார்

கூறுப (1, 56, 58) என்பாரும் உளர் (30, 33), என்பதுஒரு கருத்து (66, 447), ஒரு திறத்தார் ஆசிரியர்

* புல்லியோர் பண்டம் கொள்வார்

வினவிய பொருள்தம் பக்கல்

இல்லெனில் இனமாய் உள்ள

பொருள் உரைத்து எதிர்மறுத்தும்

அல்லதுஅப் பொருள்உண்டு என்னின்

விலைசுட்டி அறுந்து நேர்ந்தும்

சொல்லிலும் லாபம் கொள்வார்

தொன்மர பிருக்கை சொல்வோம்

-திருவிளையாடற் புராணம்.

என்ற பாடலில் பரஞ்சோதியார் இளம்பூரணர் கருத்தை மேற்கொண்டுள்ளார்உரைப்பர் (122, 421), ஒரு சாரர் கூறுவர் (408, 455, 456) என்று இளம்பூரணர்பிறர் கருத்துக்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஒருகால், இளம்பூரணர் காலத்தில், தொல்காப்பியத்திற்குப் பல்வேறு உரைகள் வாய்மொழியாக வழங்கி வந்திருக்கலாம். அவற்றைக் கேட்டு அறிந்த உரையாசிரியர், தாம் எழுதிய உரையில் அவற்றைவிடாது போற்றிக் குறித்திருக்கலாம்.

இளம்பூரணருக்குப் பின்

தொல்காப்பியம் பயில்வோர், எழுத்ததிகாரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையையும், சொல்லதிகாரத்திற்குச் சேனாவரையர் உரையையும், பொருளதிகாரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் (முன் ஐந்து இயல்கள்), பேராசிரியர் (பின் நான்கு இயல்கள்) ஆகியோர் உரைகளையும் விரும்பிக் கற்பது வழக்கம். இவ்வழக்கம் பல நூற்றாண்டுகளாக இருந்து வருகின்றது. இவ்வரைகள் மிகுதியாகப் பயிலப்பட்டு வருவதால், தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரை கண்ட இளம்பூரணர் உரை வழக்கிழந்தது; பல ஆண்டுகள் இருக்குமிடம் தெரியாமல் இருந்து வந்தது.

இளம்பூரணர் உரை செல்வாக்கு இழந்து, தொல்காப்பியம் கற்பவர் பார்வையிலிருந்து விலகிப் பின்தங்கிவிட்டதற்குக் காரணம் சில உண்டு.

1.இளம்பூரணருக்குப் பின் உரைகண்டோர் அவரது கருத்துகள் யாவற்றையும் எடுத்துத் தம் உரைகளுள் பெய்து கொண்டு தம் தம் காலத்திற்கு ஏற்ற புது விளக்கங்கள் பலவற்றைத் தந்து உரையை விரிவுபடுத்தினர். இதனால் இளம்பூரணர் உரை பின்தங்கிவிட்டது.

2.எளிய நடையே நல்லநடை என்ற கொள்கை இளம்பூரணருக்குப்பின் மெல்ல மெல்ல மறைந்துவிட்டது. அதனால், எளிய நடையில் எழுதப்பட்ட இளம்பூரணர் உரை ஒதுங்கியது. பலமுறை கற்று உணரும் நுட்பம் வாய்ந்து, எதுகை மோனைகள் அமைந்து, பல்வேறு வகையான இனிய உவமைகள் விரவி இன்னோசை பொருந்திய பிற்கால உரைகள் செல்வாக்குப் பெற்றுப் பரவின.

3.வடமொழிக்கும் வடமொழிக் கருத்திற்கும் இளம்பூரணருக்குப்பின் சிறந்த வரவேற்பு ஏற்பட்டது. தமிழ் ஒன்றே பயின்று, தமிழ்மரபு பிறழாமல் இளம்பூரணர் எழுதிய உரை, இருமொழிப் புலமை பெற்றவர் இயற்றிய உரைகளுடன் போட்டியிட்டு வெற்றிபெற இயலவில்லை.

4.இளம்பூரணர் சமண சமயத்துறவி ஆதலின், பிற சமயத்தவர் இவர் உரையைப் புறக்கணித்து, புது உரை கண்டு தம் உரையைப் பரப்பினர்.

இளம்பூரணர் உரை, இன்று மீண்டும் கற்றவர் போற்றும் சிறப்பைப் பெற்று வருகிறது. தொல்காப்பியத்தின் முதல் உரையாசிரியர் என்ன கூறினார் என்று அறியும் விருப்பம் பலருக்கும் ஏற்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியத்தின் பல்வேறு உரைகளை ஒப்பிட்டு நோக்கி

ஆராய்பவரும், உண்மை உரை கண்டு தெளியும் ஆர்வம் உடையவரும், தமிழ்மொழிக்குத் தமிழ் மரபு அறிந்து எழுதிய உரையே சிறந்தது என்று எண்ணுபவரும் இளம்பூரணர் உரையைப் போற்றிக் கற்று வருகின்றனர்.

நாகரிகமும் பண்பாடும்

இளம்பூரணர் உரையிலிருந்து அக்காலத்துத் தமிழ் நாட்டு நாகரிகமும் பண்பாடும் அறிய முடிகின்றது. அவற்றைக் கீழே காண்போம்.

எட்டி, காவிதி போன்ற பட்டம் பெற்றவர்களுக்குப் பூ அளித்தலும், புரவு (நிலம்) அளித்தலும் அக்காலத்தில் வழக்கமாய் இருந்தன. அவற்றை இளம்பூரணர், “எட்டிப்பு, எட்டிப்புரவு, காவிதிப்பு, காவிதிப் புரவு” (எழுத்ததிகாரம்;155) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அரசியல் அலுவலர்களையும், தொழிலாளிகளையும் இளம்பூரணர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“எல்லாக் கொல்லரும் சேவகரும் தச்சரும் புலவரும் எனவும்; எல்லா நாயகரும் மணியகாரரும், வணிகரும் அரசரும் எனவும் வரும்” (எழுத்-325).

அக்காலத்தில் அம்புகளை வைக்கப் கொட்டிலும், போர்க் காலத்தில் கோட்டையிலிருந்த பகைவர்மீது எய்ய அம்புப்புழை, துளை முதலியனவும் இருந்தன. அவற்றை இளம்பூரணர், “ஏளக் கொட்டில், சாலைதுளை புழை” என்று குறிப்பிடுகின்றார் (எழுத்-277). வில்லும் அம்பும் சிறந்த போர்க்கருவிகளாகப் பயன்பட்டன. குதிரையை மத்திகைக் கோல் (சாட்டை) கொண்டு அடித்து ஓட்டினர் என்ற செய்தியைப் பின்வரும் உரைப் பகுதியால் உணரலாம்;

“வில் பற்றி நின்று கோல் தா என்றால், கணைக்கோலின் மேல்நிற்கும், அதற்குச் சார்பு அதுவாகலான். குதிரை மேலிருந்து, ‘கோல் தா’ என்றால், மத்திகைக் கோலாம் ஆகலானும் சுள்ளற்கோலாம் ஆகலானும் செல்லும், அதற்குச் சார்பு அதுவாகலான்” (சொல்-53).

“பாட்டு ஆராய்ந்தான்” என்று இவர் காட்டும் தொடர் மொழி (எழுத்-195) நம்மைச் சிந்திக்கவைக்கின்றது.

கொங்கத்து உழவு, வங்கத்து வாணிகம் என்ற தொடர்கள் அக்கால உழவுத்தொழிலையும், வாணிகத்தையும் நினைவூட்டுகின்றன.

வட்டம், சதுரம், கோணம் முதலிய வடிவங்கள் அமைக்கவும், கோணத்துள் கோணமும் கோணத்துள் வட்டமும் அமைக்கவும் அக்காலத்தவர் அறிந்திருந்தனர் என்பது நமக்கு வியப்பு அளிக்கிறது. இச் செய்தியினை, “வடிவாவது வட்டம் சதுரம் கோணம் முதலாயின” (உவமையியல் 1) என்றும், “கோணா கோணம் கோணா வட்டம்” (எழுத்-312) என்றும் இளம்பூரணர் குறிப்பிடுவதால் உணரலாம்.

இளம்பூரணர் காலத்தில், ‘ஆசீவகப் பள்ளியும் குமரக் கோட்டமும் இருந்தன (எழுத்-154). பெண்கள் தைநீராடினர். மக்கள் அறச்செயலுக்காகத் தம்மிடம் உள்ள பசுக்களின் பாலைக் கறந்து தந்தனர். மாடுகள், தினவுபோகத் தேய்த்துக்கொள்ள மரமோ கல்லோ பொது இடங்களில் நடப்பட்டது. (சொல்-50).

அக்காலத் தலைமகன், தனது நாட்டகத்து வழங்காது, பிற நாட்டகத்து வழங்கும் நூலைக் கற்றுவரவும், வாரியுள் யானை காணவும், நாடுகாணவும், புனலாடவும், கடவுளரை வழிபடவும் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லுதல் வழக்கமாக இருந்தது (அகத்:27,47). கணிவன் ‘பகலும் இரவும் இடைவிடாமல் ஆகாயத்தைப் பார்த்து ஆண்டு நிகழும் வில்லும் மின்னும் ஊர்கோளும் தூமமும் மீன்வீழ்வும் கோள் நிலையும் மழைநிலையும் பார்த்துப் பயன் கூறினான் (புறத்-16).

சிற்பூரணர்களில் கோழிகளை வளர்த்து அவற்றைப் போரிடச் செய்து அவற்றின் வெற்றி தோல்விகளைக் கண்டு மக்கள் மகிழ்ந்தனர் என்பதை, “மேலைச்சேரிக் கோழி அலைத்தது என, கீழைச்சேரிக் கோழி அலைப்புண்டமை சொல்லாமையே முடிந்ததாம்” என்ற உரைப்பகுதியால் அறியலாம் (சொல்-61).

‘அண்ணாத்து ஏரி’ என்று ஓர் ஏரியை இளம்பூரணர் சுட்டுகின்றார் (எழுத்-134). இது, திருவண்ணாமலையில் இருந்த பெரிய ஏரியைக் குறிக்கலாம் என்பர் மே.வீ.வேணுகோபால பிள்ளை.

‘உறையூரிற் பெரியது கருவூர்’ என்ற தொடர், கருவூரின் பழஞ்சிறப்பை நினைவூட்டுகின்றது. (சொல்-106). ஆய்வு செப்பும் வினாவும் வழுவாது வருவதற்கு, “நும் நாடு யாது என்றால், தமிழ் நாடு என்றல்” என்பதை உதாரணங்காட்டுகின்றார் (சொல்-13). தமிழர் வாழும் நாட்டைத் தமிழ்நாடு என்று வழங்கிய வழக்கம் அக்காலத்தில் இருந்தது என்பதை அறியும்போது எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி பிறக்கிறது.

வினாவிற்கு விடையாக உறுவது கூறுதலும் வழுவாகாது என்பதற்கு, சாத்தா, உறையூர்க்குச் செல்லாயோ எனின், கடமுடையார் வளைப்பர்; பகைவர் எறிவர் என்பது” என்று உதாரணம் காட்டுகின்றார் (சொல்-15).

எழுத்ததிகாரத்தில்,

வெண்ணுக்கரை (வெண்ணாற்றங்கரை)

எண்ணுப்பாறு (எள் ஏற்றிய தோணி)

எண்ணநோலை (எள் உருண்டை)

ஈமக்குடம் (பிணத்தை இடும் மிடா)

ஆகியவற்றை உதாரணம் காட்டுகின்றார். இவை, இவர் அறிந்திருந்த இடம், மக்கள் உணவு, பழக்க வழக்கம் ஆகியவற்றை நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

கூழுக்குக் குற்றவேல் செய்யும் (சொல்-74), பசித்தேன் பழஞ்சோறு

தான நின்றாள் (435) என்ற உதாரணங்கள், அக் காலத்தில் வாழ்ந்த ஏழைமக்களின் நிலையினை உணர்த்துகின்றன.

தம் காலத்தில் வழங்கி வந்த விடுகதை (பிசி) ஒன்றை உரையாசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்:

அச்சுப் போலப்

பூ பூக்கும்!

அமலே என்னக்

காய் காய்க்கும்

(பூசுணைக் கொடி)

போலிப் பாயிரம்

இளம்பூரணரைப் பற்றி, சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுள் ஒன்று, செந்தமிழ் என்னும் இதழில்* வெளிவந்துள்ளது:

தண்கடல் அசைவளி உறுப்பத் திரைபிதிர்ந்

தூங்கலின் பொருட்குவைப் புணரியில் ஐயுற

அலைவமன் மயரினை அகற்றல் எழுத்தால்

திணைதுறை உட்கோள் இயற்றினன், அறியாக்

கவர்பொருள் மாக்கள் மயக்கினுக்கு இரங்கிப்

பாயிருங் காப்பியச் சுவைபல உணர்ந்தகம்

தோய மடுத்தோர் தொல்காப்பியன் உரை

முத்திற ஓத்தினுக்கு ஒத்தசீர்க் காண்டிகை

சொல்நிலை மேற்கோள் தொகுபொருள் துணிவுடன்

இயல்நூற் பாமுடிபு இணைத்து அடிகாட்டி,

தலைகடை கூட்டித் தந்தனன்; பண்டே

கொங்குவேள் மாக்கதை குறிப்புரை கண்டோன்;

தன்னறிவு அளவையில் நல்லுரை தேவர்

பன்மணிக் குறட்பால் மதிப்பிடப் பொறித்தோன்:

குணகடல் செல்லூர் மணக்குடி புரியான்

தண்முலை முகைஎன வெண்ணூல் சூடி

அந்தணன் அறவோன் அருமறை உணர்ந்த

இளம்போதி பயந்த புனிதன்

இளம்பூரணன் உரை இனிது வாழ்க ஈங்கென்

இப் பாயிரத்திலிருந்து இளம்பூரணர் வரலாற்றினைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்; இளம்பூரணர் தமிழகத்தின் கிழக்குக் கடற்கரையோரமாய் உள்ள செல்லூரில் பிறந்தவர்; மணக்குடி புரியான் என்பது அவரது குடிப்பெயர்; அவர் தந்தையார் அந்தணர், அறவோர், அருமறை உணர்ந்தவர், இளம்போதி என்பவர். இளம் பூரணர் தொல்காப்பியம், கொங்குவேள் மாக்கதை, திருக்குறள் ஆகிய மூன்று நூல்களுக்கும் உரை இயற்றியவர்.

மேலே காட்டப்பட்ட செய்யுள், பிற்காலத்தில் ஒருவர் (சொர்ணம் பிள்ளை)* எழுதிவிட்ட போலிச் செய்யுள் என்பதைத் தமிழறிஞர் மு. அருணாசலம் (12-ஆம் நூற். இலக்கிய வரலாறு) தெளிவுப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்தச் செய்யுள் கூறும் செய்திகள் பொய்யானவை என்பதைப் பின்வரும் சான்றுகளால் உணரலாம்:

1.தொல்காப்பியம் இளம்பூரணர் உரையைத் தேடிப் பதிப்பித்தவர் எவருக்கும் இந்தச் செய்யுள் கிடைக்கவில்லை. வேறு ஏட்டுச் சுவடிகளிலும் இது இடம் பெறவில்லை.

2.திருக்குறள் உரையாசிரியர்களைக் கூறும் பழைய வெண்பா இளம்பூரணரைக் குறிப்பிடவில்லை. இவர் இன்னிலை என்று பெயரால் ஒரு போலி நூலையும் செங்கோன் தரைச்செவு என்ற பொய்நூலையும் இயற்றி ஆராய்ச்சி உலகில் குழப்பம் உண்டாக்கியவர்.

3.பெருங்கதையைப் பதிப்பித்த டாக்டர் உ.வே.சா. அதற்குக் குறிப்புரை இருந்தமை பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.

இந்தப் போலிச் செய்யுள், ஆராய்ச்சி அறிஞர் டி.வி. சதாசிவப் பண்டாரத்தாரையும் மயக்கி விட்டது. அவர் இளம்பூரணரை மணக்குடவர் என்று முடிவு செய்ய முயன்று ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். போலிப் புலவரின் பொய்மை எவ்வளவு குழப்பத்தை உண்டாக்கிவிட்டது!

இறையனார் அகப்பொருள் உரையாசிரியரா?

இறையனார் அகப்பொருள் உரையாசிரியர் இளம் பூரணரே என்ற ஒரு கருத்தைத் தமிழ்ப் பெரியார் மு. இராகவஐயங்கார் (ஆராய்ச்சித் தொகுதிக்கண்) வெளியிட்டுள்ளார். களவியல் உரை முதற்கூத்திர விளக்கத்தில், 'என்மனார்' என்ற சொல்லுக்குக் கூறப்பட்டுள்ள இலக்கணக் குறிப்பு, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரத்தில் முதற் சூத்திர உரையில் இளம்பூரணர் கருத்துடன் ஒத்துள்ளது. களவியல் உரை ஏழாம் சூத்திரத்தில் 'செலவினும்' என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்குத் தரும் விளக்கம் இளம்பூரணர் கூறுவது போலவே உள்ளது. ஆதலின் இருநூலின் உரையாசிரியர்களும் ஒருவரே என்பர். இரண்டொரு இடங்கள் ஒத்துள்ளன என்ற ஒரு சான்று இக்கருத்தை வலிமையுள்ள தாக்கவில்லை. ஆதலின் இக்கருத்து மற்றவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

இல்லாத உரைப் பகுதி

இளம்பூரணருக்குப் பின் வந்த உரையாசிரியர்கள் சிலர், அவரது உரைகளைக் குறிப்பிடும் இடங்களில் சில இன்றுள்ள இளம்பூரணர் உரையில் காணப்படவில்லை. மதுரைக்

காஞ்சியுரையில் (40...42) நச்சினார்க்கினியர், “(தென் திசையை) இராவணன் ஆளுதல் பாயிரச் சூத்திரத்து உரையாசிரியர் கூறிய உரையானும் உணர்க” என்று கூறுகின்றார். இங்கே நச்சினார்க்கினியர், உரையாசிரியர் என்று குறிப்பிடுவது இளம்பூரணரை எனின், பாயிரச் சூத்திர உரை என்பது தொல்காப்பியப் பாயிரத்தைக் குறிக்க வேண்டும். ஆனால் இன்றுள்ள இளம்பூரணர் பாயிரச் சூத்திர உரையில் தென்திசையை இராவணன் ஆண்ட செய்தி கூறப்படவில்லை.

1. இலக்கிய ஆராய்ச்சிகளும் கல்வெட்டுகளும் (1961) பக். 58-61. அடியார்க்கு நல்லார், சிலப்பதிகாரத்தில் வேணிற்காதையின் தொடக்கத்தில், குமரிக் கண்டத்தைக் கடல் கொண்ட வரலாற்றையும் அதனை அறிதற்கு உறுதுணையாய் இருந்த சான்றுகளையும் குறிப்பிடுகின்றார். பன்மலை நாடும் காடும் நதியும் பதியும் தடநீர்க் குமரி வடபெருங்கோட்டின் காறும் கடல் கொண்டு ஒழிதலாற் குமரியாகிய பெளவம் என்றார் என்க. இஃது என்னை பெறுமாறு எனின்,

வடிவேல் எறிந்த வான்பகை பொறாது

பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்

குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள

என்பதனாலும், கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைத்த இறையனார் பொருளுரையானும், உரையாசிரியராகிய இளம்பூரண அடிகள் முகவுரையானும் பிறவாற்றானும் பெறுதும்’ என்று கூறுகின்றார். இளம்பூரணர் எந்த நூலின் முகவுரையில் கூறினார் என்று அடியார்க்கு நல்லார் குறிப்பிடவில்லை. தொல்காப்பிய உரையின் முகவுரையில் குமரிக் கண்டம் கடல்கொண்ட செய்தி இளம்பூரணரால் கூறப்படவில்லை.

நச்சினார்க்கினியர், நூன்மரபில் ‘மெய்யோடியையினும்’ என்ற சூத்திரஉரையில் உரையாசிரியர் கருத்தாகக் குறிப்பிடும் பகுதி இன்றுள்ள இளம்பூரணர் உரையில் இல்லை. இவ்வாறே சேனாவரையர், உரையாசிரியர் கூறியவையாகக் காட்டும் பகுதி (68, 114 சொல். சேனா. உரை) இளம்பூரணர் உரையில் இல்லை.

இத்தகைய இடங்கள் எல்லாம் இளம்பூரணரைப் பற்றி ஆராய இன்னும் இடம் உண்டு என்பதனை நமக்கு அறிவிக்கின்றன.

சேனாவரையர்

தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைகண்ட புலவர் பெருமக்கள் ஐவர்*. இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர், தெய்வச்சிலையார், கல்லாடர் ஆகிய ஐவரும் ஒருவரின் ஒருவராகக் காலந்தோறும் சொல்லதிகாரத்திற்கு விரிவான உரைஎழுதி, தமிழ்மொழிக்கு தொண்டு புரிந்தனர். ஐவரில் சேனாவரையர் உரையே இன்றுவரை, புலவர்உலகம் போற்றும் பெருமையுடன் விளங்குகின்றது. சேனாவரையர்உரை தோன்றியபின், அதற்குமுன் வழங்கி வந்த இளம்பூரணர்உரை,

* இயற்றியவர் பெயர் அறியப்படாத உரை ஒன்று உள்ளது. செல்வாக்கு இழந்தது. பயில்வார் இன்றிப் போயிற்று. ஆனால், சேனாவரையர் உரைக்குப்பின் தோன்றிய உரைகள் யாவும் அவ்வுரை முன் நிற்கும் ஆற்றலின்றிப் பீடு குறைந்தன; சேனாவரையர்உரை பெற்ற பெருமையும், போற்றுதலும் பெறாமல் நின்றன.

சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்திற்கு மட்டுமே உரை எழுதியுள்ளார். இவர் வேறு நூலோ, உரையோ எழுதியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சிவஞான முனிவர், “சேனாவரையர் எழுத்ததிகாரத்திற்கு உரைசெய்தார் ஆயின், இன்னோரன்ன பொருளனைத்தும் தோன்ற, ஆசிரியர் கருத்துணர்ந்து உரைப்பர். அவர், சொல்லதிகாரம் போலப் பெரும்பயன்படாமை கருதி எழுத்ததிகாரத்திற்கு உரை செய்யாது ஒழிந்தமையின் பின்னுள்ளோரும் மயங்குவராயினர்” என்று கூறுகின்றார். மேலும் சேனாவரையர், தம் உரையில், எழுத்ததிகாரத்தை எழுத்தோத்து (சொல். 143, 420) என்றும், பொருளதிகாரம் (250) என்றும், உவமஇயலை அணியியல் (சொல். 440) என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். எழுத்ததி காரத்திலிருந்தும் பல சூத்திரங்களை எடுத்து விளக்கிச் செல்லுகின்றார். அவ்விடங்களில், ஏனைய பகுதிக்குத் தாம் உரை எழுதியமை பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.

பெயர்

சேனாவரையர் என்ற சொல்லுக்குப் படைத்தலைவர் என்பது பொருள். சேனை + அரையர் எனப்பிரித்துப் படைத் தலைவர் என்று பொருள் கொள்வர் நன்னூலின் உரையாசிரியராகிய மயிலைநாதர். சிறப்பால்பெறும் பெயருக்கு 'ஆசிரியன், படைத்தலைவன், சேனாவரையன்' என்பனவற்றை உதாரணமாகக் காட்டியுள்ளார் (நன். பெய.-19). ஆதலின், பண்டைத் தமிழ்மன்னர்கள், தம் படைத்தலைவர்களுக்குச் 'சேனாவரையர்' என்ற சிறப்புப் பெயரை இட்டுவழங்கினர் என்று அறியலாம். சேனாவரையர் என்பது இயற் பெயராகவும் 'கல்வெட்டுகளில் வழங்கியுள்ளது. உரையாசிரியராகிய சேனாவரையரைப் படைத்தலைவர் என்று கொள்வதற்குச் சான்று எதுவும் இல்லை. ஆதலின், அதனை இயற்பெயராகவே கருத வேண்டியுள்ளது. இவரது முன்னோர்கள், படைத்தலைவர்களாக இருந்திருக்கக்கூடும். அக்காரணம் பற்றி, இவருக்குச் சேனாவரையர் என்ற பெயர் வழங்கி இருக்கலாம்.

வாழ்ந்த இடம்

இவர், தென்பாண்டி நாட்டில் வாழ்ந்தவர் என்பதற்கு இவர் உரையில் சான்றுகள் சில உள்ளன.

திசைச் சொற்களை விளக்கிக் கூறுமிடத்தில், "தென்பாண்டி நாட்டார் ஆ எருமை என்பவற்றைப் பெற்றம் என்றும், தம்மாமி என்பதனைத் தந்துவை என்றும் வழங்குப" என்று உதாரணம் காட்டுகின்றார் (சொல்.400). ஏனைய நாட்டு வழக்கிற்கு எடுத்துக்காட்டு எதுவும் தரவில்லை.

'பெண்மை யடுத்த மகனென் கிளவி' (164) என்பதற்குப் 'பெண்மகன்' என்று உரை கூறியபின், "புறத்துப்போய் விளையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண் மகளை மாறோக்கத்தார். இக்காலத்தும் பெண்மகன் என்று வழங்குப" என, அச் சொல் வழங்குமிடத்தைப் பலகாலும் கேட்டு அறிந்தவர் போலத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார். சொல்லதிகாரத்திற்கு உரை வகுத்த ஏனைய உரையாசிரியர்கள், இவ்வாறு இடஞ்சுட்டு விளக்கவில்லை. சேனாவரையர் குறிப்பிடும் மாறோக்கம் என்பது, தென்பாண்டிநாட்டில், கொற்கையைச் சூழ்ந்த பகுதிக்கு முற்காலத்தில் வழங்கிய பெயராகும்.¹

கல்வெட்டின் உதவி: மாறோக்கத்தில் எவ்வூரில் சேனாவரையர் வாழ்ந்தார் என்பதை அறிந்துகொள்ளக் கல்வெட்டு, பெரிதும் துணைசெய்கின்றது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில், கொற்கைக்கு அருகில் தாமிரவருணியாற்றின் கரையில், ஆற்றூர் என்னும் ஊர் உள்ளது. அவ்வூர்க்கோயிலில், வரையப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுகளில் ஒன்று, ஆற்றூர்ச் சேனாவரையர் என்பவர், ஆசிரியமாணாக்கர் முறையில் தம் முன்னோரிடமிருந்து, தமக்குக் கிடைத்த நிலம் மனை ஆகியவற்றைத் தம் ஊரில் உள்ள சோமநாதக் கடவுளுக்கு வழங்கிய செய்தியைக் கூறுகின்றது.² இக் கல்வெட்டில் கூறப்படும் சேனாவரையர், தொல்காப்பிய உரையாசிரியராகிய சேனாவரையாக இருக்கக்கூடும் என்று அறிஞர் உலகம் கருதுகின்றது.

அக்கோயிலில் உள்ள வேறு இரண்டு கல்வெட்டுகளால், பின்வரும் செய்திகள் தெரிகின்றன. சேனாவரையரின் முன்னோர் ஆற்றூரில், படைத்தலைவர்களின் வழித்தோன்றல்களாகவும், இடம் பொருள் ஏவல் உடைய பெருஞ் செல்வராகவும் இருந்தனர்; அவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகப் புலமை வாய்ந்த குடியினர். ஆசிரியர் மாணாக்கர் வழிமுறையாகத் தம் முன்னோரிடமிருந்து புலமைத்திறம் பற்றித் தமக்குக் கிடைத்த நிலம் மனை ஆகியவற்றையே சேனாவரையர், சிவன்கோயிலுக்கு வழங்கினார்.

காலம்

இவ்வாறு ஆற்றூர்ச் சேனாவரையர் தம் சொத்துகளைச் சிவன் கோயிலுக்கு வழங்கிய காலம், மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனது ஏழாம் ஆட்சியாண்டாகிய கி.பி.1275 ஆகும். இப் பாண்டியனை எம்மண்டிலமும் கொண்டருளிய மாறவர்மன் குலசேகரன் (கி.பி.1268-1311) என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். எனவே, சேனாவரையர், அப் பாண்டிய மன்னன் காலத்தில் 13-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்னலாம்.¹

சமயம்

இவரது உரையைக் கொண்டு, இவரது சமயத்தை அறிய இயலவில்லை. 'அரையர்' என்ற பெயர், திருவரங்கத்தில், பள்ளி கொண்ட பெருமாள் கோயிலின்கண், திருவாய்மொழியை அபிநயம் பிடித்துப் பாடுவோருக்கு வழங்குவதால், ஒருகால் சேனாவரையர் திருமாலின் அடியவராய் இருத்தல் கூடுமோ என்று கருதுபவர் உண்டு.

இவரது உரைநூலின் தொடக்கத்தில், வாழ்த்துப் பாடல்கள் நான்கு காணப்படுகின்றன. அவை முறையே விநாயகரையும், மாதொருபாகனையும், கலைமகளையும் அகத்தியரையும் வாழ்த்தி வணங்குகின்றன. அவற்றுள் முதற் பாடலாகிய,

தன்தோள் நான்கின் ஒன்றுகைம் மிகூஉம்

களிறுவளர் பெருங்கா டாயினும்

ஒளிபெரிது சிறந்தன்று அளியஎன் நெஞ்சே

என்ற விநாயகர் வாழ்த்தை. இளம்பூரணர் மேற்கோளாகக் காட்டுகின்றார் (தொல். பொருள். செய். 50). இளம்பூரணர் சேனாவரையர்க்கு முந்தியவர் ஆதலின், இச் செய்யுளை இளம்பூரணர் உரையிலிருந்து சேனாவரையர் பெற்றுள்ளார். ஏனைய பாடல்களை இயற்றியவர் சேனாவரையரே என்பதில் கருத்து வேற்றுமை இல்லை. பல ஆண்டுகளாக அப் பாடல்கள், சேனாவரையர் உரையோடு சேர்ந்தே வழங்கி வருகின்றன. வேறு ஒருவர் அவற்றை இயற்றியதாக இன்றுவரை யாரும் கருதவில்லை. அவை, இடைச்செருகல் என்பதற்குச் சான்று எதுவும் இல்லை. சாசனத் தமிழ்க் கவிசரிதம் (1987) பக்.108-1044. மு. இராகவ ஐயங்கார். ஆதலின் அவற்றைச் சேனாவரையர் இயற்றியதாகவே கருத வேண்டும். சேனாவரையர் சிவநெறிச் செல்வர் என்பதற்கு அப் பாடல்களே தக்க ன்றுகள் ஆகின்றன. முன்னர்க் குறிப்பிட்ட ஆற்றூர்க் கல்வெட்டுச் செய்தியும் அவர் சைவர் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

ஆசிரியப்பணி

சேனாவரையர் ஆசிரியப் பணி பூண்டு வாழ்ந்தவர் என்பதைக் கல்வெட்டால் மட்டுமின்றி, அவர் உரையாலும் அறியலாம்.

“மாணாக்கர்க்கு உணர்வு பெருகல் வேண்டி வெளிப்படக் கூறாது உய்ந்துணர வைத்தல் அவர்க்கு (உரையாசிரியர்க்கு) இயல்பு” என்று முதற் சூத்திர உரை விளக்கத்திலேயே மாணாக்கரை நினைவுபடுத்துகின்றார். தம் உரையை, ஓர் ஆசிரியர் தம் மாணாக்கர் பலர்க்குப் பாடம் சொல்லும்போது மாணவர் எழுப்பும் வினாவும் ஆசிரியர் கூறும் விடையும் அமையுமாறு எழுதிச் சொல்கின்றார்.

என் சொல்லியவாரோ எனின் (43), யாதோ மக்கட்சுட்டு உடையவாரெனின், கொள்ளாமோ எனின் -நன்று சொன்னாய் (92). இச் சூத்திரம் வேண்டா எனின் - அஃதொக்கும் (124), உணர்த்தும்வழிச் சிறிய சொல்லுதும் (201), கூறிய கருத்து என்னை எனின்-நன்று சொன்னாய் (204), இச் சூத்திரம் வேண்டா எனின்-இதற்கு விடை ஆண்டே கூறினாம் (432)

என்று சேனாவரையர் எழுதிச் செல்கின்றார். பலகாலும் மாணாக்கர்க்குப் பாடம் சொல்லிப் பழகிய பழக்கத்தால் இவ்வாறு எழுதுகின்றார்.

‘பொருட்குத் திரிபில்லை உணர்த்த வல்லின்’ (392) என்னும் சூத்திரத்திற்கு, நல்லாசிரியர் ஒருவர் தம் மாணாக்கர்க்குக் கற்பிக்கும் முறையில் உரை எழுதுகின்றார்.

“உறுகால் என்புழி உறு என்னும் சொற்குப் பொருளாகிய மிகுதி என்பதன் பொருளும் அறியாத மடவோனாயின், அவ்வாறு ஒருபொருட்கிளவி கொணர்ந்து உணர்த்தல் உறாது, ‘கடுங்காலது வலி கண்டாய்’ ஈண்டு ‘உறு’ என்பதற்குப் பொருள் என்று தொடர் மொழி கூறியாயினும், கடுங்காலுள்ள வழிக்காட்டி யானும், அம் மாணாக்கன் உணரும் வாயில் அறிந்து உணர்த்தல் வல்லனாயின், அப்பொருள் திரிப்புடாமல் அவன் உணரும் என்றவாறு.”

இவ்வுரைப் பகுதியிலிருந்து, சேனாவரையர் தம் மாணாக்கர்க்குப் பாடம் சொன்ன முறையையும், அப்போது தமக்குஏற்பட்ட அனுபவத்தையும் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார் என்று அறியலாம்.

உரையில் இடம்பெற்றுள்ள வேறு சில உதாரணங்களும் சோனவரையர், ஆசிரியர் என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

நூல்: கற்கும் நூல் (234), சாத்தனது புத்தகம் (413), நூலின் இடையும் கடையும் தலையும் நின்ற மங்கலத்தை நூற்கண் மங்கலம் என்றும் (82) என்பவை போன்ற குறிப்புகள் நூலைப் பற்றியவை.

பொருள் மயக்கமாகிய பிசிச் செய்யுட்கண் (விடுகதைப் பாடலில்) திணை முதலாயின திரிந்து வருவதற்கு.

எழுதுவரிக் கோலத்தார் ஈவார்க் குரியார்

தொழுதிமைக் கண்ணணைந்த தோட்டார்-முழுதகலா

நாணிற் செறிந்தார் நலங்கிள்ளி நாடோறும்

பேணற் கமைந்தர் பெரிது

என்ற வெண்பாவைக் காட்டி, “புத்தகம் என்னும் பொருள் மேல் திணைதிரிந்து வந்தவாறு கண்டு கொள்க” என்று கூறுகின்றார். சேனாவரையர் காலத்தில் பனையோலைகளில் வரிவரியாக எழுதி, மை பூசிக் கயிற்றால் கட்டிய ஏட்டுச் சுவடி இருந்தது. அதனை மேற்கூறிய விடுகதைப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

கற்கும் முறை: கற்பார்க்குச் சிறந்தது செவி (75), உரைத்தென உணர்ந்தான் (228), சாத்தனது கற்றறிவு (80), கற்று வல்லன் ஆயினான் (230), நூலது குற்றங் கூறினான் (111) என்ற எடுத்துக் காட்டுகள் கற்குமுறையை உணர்த்துகின்றன.

ஆசிரியரும் மாணாக்கரும்: திருவீர ஆசிரியன்; ஆசிரியன் பேரூர் கிழான் செயிற்றியன் இளங்கண்ணன் சாத்தன் வந்தான் (41), மாணாக்கர்க்கு நூற்பொருள் உரைத்தான், மாணாக்கர்க்கு அறிவு கொடுத்தான் (75), ஆசிரியனோடு மாணாக்கர் வந்தார் (91) என்பவை ஆசிரியரையும் மாணாக்கரையும் பற்றியவை.

தந்தையும் மகனும்: “சாத்தன் கைஎழுதுமாறு வல்லன்; அதனால் தந்தை உவக்கும் (38), ஓதல் வேண்டுமென்ற வழி, வேண்டும் என்பது ஓதற்கு வினை முதலாற்றிறாம். அவன் ஓதலை விரும்பும் தந்தைக்கும் ஏற்றவாறு கண்டுகொள்க” என்ற உதாரணங்கள், சேனாவரையர் காலத்தில் தம் மக்களின் கல்வித்திறன் கண்டு, பெற்றோர் உவந்தனர் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

உரையின் இயல்பு

சேனாவரையர் உரை, திட்பமும் நுட்பமும் வாய்ந்தது. சேனாவரையரின் புலமைப் பெருமிதமும் ஆராய்ச்சி வன்மையும் கருத்துத் தெளிவும் உரை முழுவதிலும் உள்ளன. கற்கண்டை வாயிலிட்டு மெல்ல மெல்லச் சுவைத்து இன்புறுவதுபோல், இவர் உரையை நாள்தோறும் பயின்று மெல்ல மெல்ல உணர்ந்து மகிழ வேண்டும். பலமுறை ஆழ்ந்து பயின்றாலும் இவ்வுரையை முற்றும் பயின்று விட்டோம் என்ற மனநிறைவு ஏற்படுவதில்லை. செங்குத்தான மலைமீது ஏற, கல்லும் முள்ளும், மேடும் பள்ளமும் நிறைந்த குறுகிய வழியில் வெயிலில் நடப்பது போன்ற உணர்ச்சியை, இவ்வுரையைக் கற்கத் தொடங்கும் மாணவர் முதலில் அடைவர்; முடிவில், மலையுச்சிக்குப் போய், மர நிழலில் நின்று, தண்ணென்ற காற்று வீச மெய் குளிர்ந்து, அங்கிருந்தபடியே மண்ணும் விண்ணும் வழங்கும் இன்பக் காட்சியைக் கண்டு மகிழும்போது பெறும் இன்ப உணர்வைப் பெறுவர்.

இவ்வுரை செறிவும், சுருங்கச் சொல்லி உய்த்துணர வைக்கும் இயல்பும் உடையது; ஆற்றல் வாய்ந்த சொற்களை ஆராய்ந்து எடுத்து, ஆழமான பொருளைத் திணித்து, ஆழ்ந்து பலமுறை கற்கும்வகையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது; தருக்கநூல் முறை வழுவாமல் தடை விடைகள் பல எழுப்பி, பிற உரையினை மறுத்தும் கருத்தை நிலைநாட்டுகின்றது. இவ்வுரையைக் கற்கும் போது, சிங்க நோக்காக நூலின் முன்னும் பின்னும் நோக்கி, அவற்றை நன்கு நினைவில் கொண்டு கற்க வேண்டிய பகுதிகள் பல இருப்பதை உணரலாம். தூய தமிழ்நடை, பீடு குன்றாமலும் பொருள் தெளிவுடனும் இனிய கருத்தோட்டத்துடனும் நூல் முழுவதும் அமைந்துள்ளது.

இத்தனை சிறப்புகளும் வாய்ந்த சேனாவரையர் உரை, காலந்தோறும் புலவர் பெருமக்களின் போற்றுதலைப் பெற்று, காலவெள்ளத்தைக் கடந்து வருவதில் வியப்பில்லை. இவ்வுரையினை நன்கு பயிலாதவரை, தமிழ்ப் புலவர்கள், இலக்கணப் புலமை நிரம்பியவராகக் கருதுவதில்லை.

முழுநோக்கு

சேனாவரையர் சொல்லதிகாரம் ஒன்றிற்கே உரை கண்டிருப்பினும், தொல்காப்பியம் பற்றி முழுநோக்கு உடையவர். எழுத்தையும் பொருளையும் அவர் சிங்க நோக்காகக் கண்டு விளக்கம் எழுதுகின்றார். சொல்லதிகார அமைப்பையும் முழுமையாக நோக்கி, இயல் அடைவிலும், சூத்திரங்களின் அமைப்பு, பாடவேறுபாடு, ஓசை ஆகியவற்றிலும் ஈடுபடுகின்றார். கிளவியாக்கத்திற்குப்பின் வேற்றுமையியலையும் அதன்பின் வேற்றுமை மயங்கியலையும், பின் மற்ற இயல்களையும் வைத்தமை பற்றிச் சேனாவரையர், ஒவ்வோர் இயலின் தொடக்கத்திலும் எழுதும் விளக்கம் படித்து மகிழ்த்தக்கதாகும்

சூத்திரங்களின் அமைப்பு

“இச் சூத்திரத்திற்குக் கருத்தாயின்..... என்னும் சூத்திரத்தின் பின் வைக்க எனின்” என்று சேனாவரையர் தாமே வினா எழுப்பிக்கொண்டு விடை கூறுவதும் உண்டு (67).

“அவைதாம், தத்தம் பொருள்வயின்” (115) என்னும் சூத்திரத்தின் இறுதியடியாகிய

வேற்றுமை மருங்கின் போற்றல் வேண்டும்

என்பதைப் பிரித்து, ஒரு சூத்திரமாக உரையாசிரியர் உரைத்ததை எடுத்துக் கூறி, அவ்வாறு பிரித்தது சிறந்தது அன்று என்று விளக்குகின்றார்.

அடிமறிச் செய்தி அடிநிலை திரிந்து

சீர்நிலை திரியாது தடுமா றும்மே

(எச்ச. 407)

என்னும் சூத்திரத்தையும், அதற்கடுத்த சூத்திரத்தின் (408) குறளடியாகிய

பொருள்தெரி மருங்கின்

என்பதையும் சேர்த்து,

அடி மறிச் செய்தி

அடிநிலை திரிந்து சீர்நிலை திரியாது

தடுமா றும்மே பொருள்தெரி மருங்கின்

என்று சூத்திரம் அறுப்பாரும் உளர் என்று சேனாவரையர் சுட்டுகின்றார்.

வேற்றுமைப் பொருளை (83) என்று சூத்திரத்தின் முதல் இரண்டடியை ஒரு சூத்திரமாகவும், பின் இரண்டடிகளை மற்றொரு சூத்திரமாக உரைப்பாரும் உளர் என உரையாசிரியர் கூறியதாகச் சேனாவரையர் உரைக்கின்றார்.

பெயரியலில்,

அவற்றுள், நான்கே இயற்பெயர்

(175)

என்னும் சூத்திர உரையின் கீழ், “கூறப்பட்ட பெயரது பாகு பாடாகிய ஒரு பொருள் நுதலுதல் பற்றிய ஒரு சூத்திரமாயிற்று. நான்காய் விரிதலும் இரண்டாய் விரிதலும் தாமே யாதலுமாகிய பொருள் வேற்றுமையான் மூன்று சூத்திரம் எனினும் அமையும்” என்று எழுதுகின்றார். இச் சூத்திரம் வேண்டா எனின்” என்று சேனாவரையரே வினா எழுப்பிக்கொண்டு, விடைகூறும் இடங்களும் உள்ளன (52,92, 462).

சூத்திரங்களுக்குரிய ஓசை நயத்திலும் சேனாவரையர் ஈடுபட்டுள்ளார். பலமுறை ஒதிஓதிப் பண்பட்ட அவரது செவி நுட்பம் நம்மை வியக்கச் செய்கின்றது.

“தாமே என்பது கட்டுரைச் சுவைபட நின்றது (63, 199); செய்யுள் இன்பம் நோக்கி அளபெழுந்து நின்றது (210), செய்யுள் இன்பம் நோக்கி.....என்றார் (295) என்று சேனாவரையர் கூறும் இடங்கள் குறிப்பிடத் தக்கவையாகும்.

உரைத்திறன்

தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ள இலக்கண விதிகளையும் சூத்திரங்களையும் சேனாவரையர் தம் நுண்மாண் நுழைபுலம் கொண்டு நுணுகி நோக்கி, நூலாசிரியர் ஒவ்வொரு சொல்லையும் பொருளாழ்த்துடன் அளந்து அமைத்திருக்கின்றார் என்ற கருத்தைப் பல இடங்களில் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார்.

வினையெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது

நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்

(198)

என்ற சூத்திரத்திற்குச் சேனாவரையர் எழுதியுள்ள விளக்கம் பலமுறை கற்று மகிழும் வகையில் உள்ளது:

“வேற்றுமை கொள்ளாது என்னாது காலமொடு தோன்றும் எனின், தொழில் நிலையொட்டும் தொழிற் பெயரும் வினைச் சொல்லாவான் செல்லும் ஆகலானும் காலமொடு தோன்றும் என்னாது வேற்றுமை கொள்ளாது எனின், இடைச் சொல்லும் உரிச்சொல்லும், வினைச்சொல்லெனப்படும் ஆகலானும் அவ்விரு திறமும் நீக்குதற்கு ‘வேற்றுமை கொள்ளாது, காலமொடு தோன்றும்’ என்றார். வினைச் சொல்லுள், வெளிப்படக் காலம் விளங்காதனவும் உள; அவையாவும் ஆராயுங்கால் காலம் உடைய என்றற்கு ‘நினையுங்காலை’ என்றார்” என்று சேனாவரையர் எழுதியுள்ள விளக்கம் புலமைக்கு விருந்தளிக்கின்றது.

இவ்வாறே “பெண்மை சுட்டிய” (4) என்னும் சூத்திரத்திற்கு இவர், சொல்லுக்குச் சொல் நுண்பொருள் கண்டு; உரை எழுதும் திறன் வியந்து போற்றுதற்கு உரியதாகும்.

ஆராய்ச்சித் திறன்

சேனாவரையர் தொல்காப்பியரிடம் பெருமதிப்புக் கொண்டவர். தொல்காப்பியர் நூலில், தாம் ஏற்றுக்கொள்ள இயலாத சில இலக்கணக் கருத்துக்கள் இருப்பதைச் சேனாவரையர் சில இடங்களில் உணர்கின்றார். இருப்பினும், தொல்காப்பியரைக் குறைகூறாமல், தம் கருத்தை எழுதித் தம் ஆராய்ச்சித் திறனைக் காட்டுகின்றார்.

“எல்லே இலக்கம்” என்பது, இடையியலில் உள்ள சூத்திரம் (சொல்.269). ‘எல்’ என்பதை உரிச் சொல்லாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பது சேனாவரையர் கருத்து. ஆனால் தொல்காப்பியரே அதனை இடைச்சொல் என்று கூறுவதால், சேனாவரையர் தம் கருத்தையும் எழுதி நூலாசிரியரையும் மதிக்கின்றார். “எல் என்பது உரிச்சொல் நீர்மைத்து ஆயினும் ஆசிரியர் இடைச்சொல்லாக ஒதினமையின், இடைச்சொல் என்று கோடும்” என்று மிகச் சுருக்கமாக எழுதித் தம் சொல்லாராய்ச்சித் திறனை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

மூன்றாம் வேற்றுமையின் உருபுகளாகிய “ஒடுவும் ஆனும் இரண்டு வேற்றுமை ஆகற்பால எனின்” என்று சேனாவரையர் வினா எழுப்பிக் கொண்டு ஆராயும் பகுதி, அவருடைய மொழியாராய்ச்சித் திறனை விளக்கும் சிறந்த சான்றாகும்.

“நும்மின் திரிபெயர் நீயிர்” என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார் (எழுத்.326; சொல் 143). ஆனால் சேனாவரையர் “நீயிர் என்பதன் திரிபு நும்” என்னும் கருத்துடையவர். இருப்பினும் தம் இலக்கண ஆராய்ச்சித் திறனை வெளிப்படுத்தி, நூலாசிரியரைப் போற்றியே உரை எழுதியுள்ளார் (சொல்.98, 143).

இலக்கணக் கொள்கையும் ஆராய்ச்சியும்

சேனாவரையர், இலக்கணத்தில்பயின்றுவரும் சொற்றொடர்களையும் கொள்கைகளையும் நுணுகி ஆராய்ந்து விளக்குகின்றார். சிலசொற்றொடர்களின் வரலாறு, வழக்கு, வடிவம், பொருள் ஆகியவற்றை நன்கு சிந்தித்து நல்ல முடிவுகளை வெளியிடுகின்றார்.

‘என்மனார்’ என்னும் சொல்லுக்கும் (1), ‘மார்’ ஈற்று வினைச் சொல்லுக்கும் (7) இவர் கூறும் இலக்கண விளக்கம் படித்து மகிழத்தக்கது.

‘எவன்’ என்னும் வினாச்சொல் பற்றி விளக்கம் எழுதியபின், ‘எவன் என்பதோர் பெயரும் உண்டு; அஃது இக்காலத்து என் என்றும், என்னை என்றும் நிற்கும். ஈண்டுக் கூறப்பட்டது வினைக்குறிப்பு முற்று என்க” (219) என்று ஆராய்ந்து கூறுகின்றார்.

‘எய்யாமை’ என்றும் சொல்லைப்பற்றி “அறிதற்பொருட்டால் எய்தல் என்றானும், எய்த்தல் என்றானும்சான்றோர் செய்யுட்கண் வாராமையின், எய்யாமை எதிர் மறையன்மை அறிக” (342) என்று எழுதுகின்றார்.

‘இலம்பாடு’ என்னும் சொல்லைப் பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்; ‘இலம் என்னும் உரிச்சொல், பெரும்பான்மையும் பாடு என்னும் தொழில் பற்றியல்லது வாராமையின் இலம்பாடு என்றார்’ (360).

“கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்” (372) என்னும் சூத்திரத்தின் கீழ், “கறுமை, செம்மை என்னாது கறுப்பு சிவப்பு என்றதனான் தொழிற்பட்டுழியல்லது அவை வெகுளி உணர்த்தாமை கொள்க” என்று விளக்குகின்றார்.

‘கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே’ (452) என்பதன் கீழ், சம்பு, சள்ளை, சட்டி, சமழ்ப்பு என்பவை பிற்காலத்தே தோன்றிய சொற்கள் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இலக்கண விளக்கம்

இலக்கணத் தொடர்களையும், கொள்கைகளையும் சேனாவரையர் திறம்பட விளக்குகின்றார்:

கிளவியாக்கம்: “வழுக்களைந்து சொற்களை ஆக்கிக் கொண்டமையான், இவ்வோத்து கிளவியாக்கம் ஆயிற்று. ஆக்கம்-அமைத்துக் கோடல்.” (1)

இரட்டைக் கிளவி: “ஈண்டு இரட்டைக் கிளவி என்றது, மக்கள் இரட்டை, விலங்கு இரட்டை போல, வேற்றுமை உடையனவற்றை அன்றி, இலையிரட்டையும் பூவிரட்டையும் போல ஒற்றுமையும் வேற்றுமையும் உடையனவற்றை என்று உணர்க” (48).

முக்காலம்: இறப்பாவது, தொழிலது கழிவு. நிகழ்வாவது, தொழில் தொடங்கப்பட்டு முற்றுப்பெறாத நிலைமை. எதிர்வாவது தொழில் பிறவாமை. தொழிலாவது, பொருளினது புடைபெயர்ச்சியாகலின், அஃது ஒரு கணம். நிற்பதல்லது இரண்டு கணம் நில்லாமையின், நிகழ்ச்சி என்பது ஒன்று அதற்கு இல்லையாயினும், உண்டல், தின்றல் எனப் பல்தொழில் தொகுதியை ஒரு தொழிலாகக் கோடலின், உண்ணாநின்றான், வாராநின்றான், என நிகழ்ச்சியும் உடைத்தாயிற்று என்பது” (200).

இடைச்சொல்: சார்ந்துவருதல் உரிச்சொற்கும் ஒத்தலின், தமக்கெனப் பொருளின்மை இடைச்சொற்குச் சிறப்பிலக்கணமாம்” (249). சொல்லும் பொருளும் சில சொற்களுக்குச் சேனாவரையர் கூறும் பொருள் சிறப்பாக உள்ளது.

‘காலம்’ என்பது காலக் கடவுளை.

‘உலகம்’ என்றது ஈண்டு மக்கள் தொகுதியை.

‘பால்வரை தெய்வம்’ என்பது எல்லார்க்கும் இன்ப துன்பத்திற்குக் காரணமாகிய இருவினையும் வகுப்பது.

‘வினை’ என்பது அறத்தெய்வம்.

‘சொல்’ என்பது நாமகளாகிய தெய்வம் (57).

வடமொழிப் புலமையும் பற்றும்

சேனாவரையர் தமிழ் இலக்கணத்தில் தேர்ச்சி பெற்றிருப்பதைப் போலவே, வடமொழி இலக்கணத்திலும் வல்லவராக விளங்குகின்றார். இருமொழியிலும் வல்லவரான சிவஞான முனிவர், இவரை ‘வடநூற்கடலை நிலைகண்டு உணர்ந்த சேனாவரையர்’ என்று வாயாரப் புகழ்ந்து போற்றுகின்றார். வடமொழி பயின்றவர் என்றோ, கற்றவர் என்றோ புலமை பெற்றவர் என்றோ கூறாமல், வடநூற்கடலை நிலைகண்டு உணர்ந்தவர் என்று கூறியுள்ளதால், சேனாவரையருக்கு அம்மொழியில் அளப்பரிய பேராற்றல் இருந்தது என்பது விளங்கும்.

அங்ஙனம் புகழ்வதற்கு ஏற்பச் சேனாவரையர், வடமொழி இலக்கணக் கொள்கைகளைத் தெளிவாக விளக்குகின்றார்; வடமொழி இலக்கண விதிகளை மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

அதிகாரம் (1), ஞாபகம், அநுவாதம் (10), யோக விபாகம் (11), உத்தரம் (13), நேயம் (55), காரகம் (112), கரும கருத்தன் (246), தாது (246) ஆகிய வடமொழிச் சொற்களை, தக்கஇடங்களில் எடுத்தாண்டு விளக்கியுள்ளார்.

பிரயோக விவேக நூலாசிரியர், 'வாக்கிய பதீயம், அரிபீடிகை, ஏலாராசீயம் முதலாயின வழங்குங் காலத்து அவ்வுரை நோக்கிச் சேனாவரையர் முதலாயினார் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதினார் என்க' என்று கூறுகின்றார் (திங்ங-16).

பின்னங்குடி ச.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் சேனாவரையர் உரையில் உள்ள வடநூற் கருத்துக்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.¹ அவற்றைக் காண்போம்:

1. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகார உரை - முன்னுரை.வேதாந்தம்

“முயற்சியும் தெய்வமும் ஆகிய காரணங்களுள், தெய்வம் சிறந்தமையான்” (சொல்-242).

தருக்கம்

“பண்போடு இவற்றிடை வேற்றுமை என்னை எனின், இன்மை பொருட்கு மறுதலையாகலின், பொருளின்கண் கிடக்கும் பண்பு எனப்படாது; அன்மையும் உண்மையும் பண்பிற்கும் ஒத்தலின் பண்பு எனப்படா; என்னை? குணத்திற்குக் குணம் இன்மையின்” (சொல்-214).

பூர்வ மீமாம்சை (வாக்கிய பேதம், நியமவிதி)

“இவ்வாறு ஒரு பொருள் நுதலிற்றாக உரையாக்கால் சூத்திரம் என்றாமாறு இல்லை” சொல்-1); “இரு தொடர்ப்படச் சூத்திரத்து” (சொல்-67); “இரண்டு வேற்றுமையும் எய்துவதனை நியமித்தவாறு” (87); “ஏனையிடத்து வாராது என்று நியமித்தற்கு என்பது” (260).

வியாகரணம்

வடநூலாரும் பிரியாத் தொகையும் பிறசொல்லான் விரிக்கப்படும் என்றார் (416); இவற்றை வடநூலார் தாது என்பர் (415); இயற்பெயராவன சாத்தன் கொற்றன் என வழங்குதற் பயத்தவாய் நிமித்தம் இன்றிப் பொருளே பற்றி வரும் (174); இயைபின்மை நீக்கலும், பிறிதின் இயைபு நீக்கலும் என விசேடித்தல் இருவகைத்து (182).

வடமொழிப் புலமையும் பற்றும் மிகுதியாகச் சேனாவரையருக்கு இருந்த காரணத்தால் தமிழ் மொழியின் இயல்புக்கும் இலக்கணத்திற்கும் ஒவ்வாத கருத்துகள் சிலவற்றையும் கூறியுள்ளார். அவற்றை மனத்தில் கொண்டு ஆராய்ச்சி அறிஞர் டி.வி. சதாசிவப் பண்டாரத்தார் சேனாவரையரைப்பற்றி, “வடமொழியும் தமிழும் நன்கு பயின்றவர். இவ்விரு பெரிய மொழிகளும் இருவேறு தனிமொழிகள் என்பதை மறந்த வடநூல் முடிபுகளையும் கொள்கைகளையும் தமிழுக்குரிய இலக்கணங்களில் புகுத்தி அவற்றிற்கு அமைதி கூறுவர்” என்று கூறுகின்றார்.¹

சேனாவரையர், தொல்காப்பியரைப் பற்றிக் கூறும்போது வடநூலொடு மாறுகொள்ளாமல், நூல் இயற்றியவர் (74, 114) என்று கூறுகின்றார். மேலும் “தமிழ்ச்சொல் வடபாடைக்கண் செல்லாமையானும், வடசொல் எல்லாத் தேயத்திற்கும் பொருவாகலானும்” (401) என்றும், “நீர் என்பது ஆரியச் சிதைவு” (398) என்றும் கூறுகின்றார். இத்தகைய கருத்துகளை இன்றைய ஆராய்ச்சி உலகம் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

மறுப்பு

சேனாவரையர், இளம்பூரணர் கொள்கைகளை ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட இடங்களில் மறுத்து, வேறு உரை கூறுகின்றார். இளம்பூரணரை உரையாசிரியர் என்றே எங்கும் குறிப்பிடுகின்றார். அவரிடம் பெருமதிப்பும் அச்சமும் கொண்டவராய் நயமாகத் தம் கருத்தை உரைக்கின்றார். இளம்பூரணர் உரைப் போக்கினை நன்கு உணர்ந்துள்ளார். அவரது கருத்தையும் கொள்கையையும் கசடறத் தெளிந்துள்ளார். இளம்பூரணர் கருத்தை அடியொற்றி, உரையாசிரியரும் இங்ஙனே கூறினார் என்று சேனாவரையர் போற்றும் இடங்களும் உண்டு.

உரையாசிரியர் கருத்தை மறுக்கும்போது, போலி உரை என்றும், பிறர் மதம் மேற்கொண்டு கூறினார் என்றும், அவர்க்கு அது கருத்து அன்று என்றும், நூலாசிரியர்க்குக் கருத்து அன்மையின் உரையாசிரியர்க்கும் அது கருத்து அன்று என்றும் கூறி மறுத்துச் சேனாவரையர் தம் கருத்தை நிறுவுகின்றார்.

இவற்றை உற்று நோக்கும்போது, சேனாவரையர் காலத்தில் இளம்பூரணர் உரைக்குப் போலியாக வேறு உரை ஒன்று இருந்ததோ என்ற ஐயம் எழாமல் இல்லை. இன்றுள்ள இளம்பூரணர் உரையில், இரண்டு இடங்கள் (66, 114) சேனாவரையர், உரையாசிரியர் உரையாகக் குறிப்பிடும் பகுதிகள் இல்லை. சில இடங்களில் (242, 285, 403) என்பாரும் உளர் என்று, பெயர் கூறாமல் சுட்டப்படும் பகுதி இளம்பூரணர் உரையில் காணப்படுகின்றன.

சேனாவரையர் காலத்தில் (இளம்பூரணர் உரை தவிர) வேறு சில உரைகளும் வழங்கிவந்தன என்பதற்குச் சான்றுகள் பல உண்டு. சேனாவரையர் அவ்வுரைகளை இயற்றியவர் ஊர் பேர் எதுவும் கூறாமல் என்பாரும் உளர் (37, 59, 74, 163, 182, 249, 250; 255, 316; 397, 407, 416, 420, 422; 440, 441, 450, 451, 452, 455) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

நூல்களும் புலவர்களும்

சேனாவரையர் பல தமிழ் நூல்களையும் புலவர் பெயர்களையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

ஆதியில் தமிழ்நூல் அகத்தியர்க் குணர்த்திய

மாதொரு பாகனை வழுத்துதும்

என்றும், சந்தனப் பொதியத் தடவரைச் செந்தமிழ்ப்

பரமா சாரியன் பதங்கள்

சிரமேற் கொள்ளுதும்

என்றும் அகத்தியரைப் போற்றுகின்றார். மேலும், முனிவன் அகத்தியன் (41), அகத்தியனால் தமிழ் உரைக்கப்பட்டது (73), யா பன்னிரு மாணாக்கர் உளர் அகத்தியனார்க்கு (279), அகத்தியம் முதலாயின எல்லா இலக்கணமும் கூறலின் (463) என வரும் இடங்கள் சேனாவரையர் அகத்தியரைப் பற்றிக் கொண்ட கொள்கையினை விளக்கும்.

திருக்குறளைப் பல இடங்களில் மேற்கோளாகக் காட்டி, சேனாவரையர் இனிது விளக்குகின்றார். திருவள்ளுவரைத் 'தெய்வப் புலவன்' (41) என்று அழைக்கின்றார். 'இகழ்ச்சியிற் கெட்டான் மகிழ்ச்சியின் மைந்துற்றான்' என்று திருக்குறளை நினைவில் கொண்டு உதாரணம் காட்டுகின்றார். (78). தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களை மேற்கோள் காட்டும் இடம் பல உண்டு. பத்துப்பாட்டு, மலைபடுகடாத்திலிருந்து மிகுதியான மேற்கோள் தருகின்றார். இவர் காலத்தில் அணியிலக்கணம் செல்வாக்குப் பெற்றுப் பரவி இருந்தது என்பதற்குச் சான்றுகள் உண்டு.

கபிலரால் செய்யப்பட்ட நூலைக் 'கபிலம்' என்றும், 'பரணரது பாட்டியல்' என்றும், இவர் குறிப்பிடும் நூல்கள் (114) மறைந்து போயின.

நன்னூலாரும் சேனாவரையரும்

சேனாவரையர் நன்னூலார் கருத்துக்களைத் தம் உரைகளில் ஆங்காங்கே சுட்டிச் செல்லுகின்றார்.

'புதியன தோன்றினாற் போலப் பழையன கெடுவனவும் உள எனக் கொள்க' (452) என்று சேனாவரையர் கூறுவது,

பழைய கழிதலும் புதியன புகுதலும்

வழுவல கால வகையி னானே

(நன்.-462)

என்ற நன்னூல் சூத்திரத்தை நினைவூட்டுகின்றது.

202 ஆம் சூத்திர உரையில், உண்கின்றனம், உண்கின்றாம் என்பனவற்றை உதாரணங் காட்டுகின்றார். மற்றோர் சூத்திர உரையில் (229), உண்பாக்கு, வேபாக்கு ஆகிய சொற்களைச் சுட்டுகின்றார். 215 ஆம் சூத்திர உரையில், “அளபெடை தன்னியல்பு மாத்திரையில் மிக்கு, நான்கும் ஐந்தும் மாத்திரை பெற்று நிற்கும்” என்று கூறுகின்றார். இவையாவும் நன்னூலார் கருத்துக்களாகும்.

பேச்சு வழக்கும் உலகியலும்

சேனாவரையர், தம் காலத்து மக்கள் பேசிய முறையை உலகியலோடு பல இடங்களில் குறிப்பிடுகின்றார். அவை இவர் மக்களுடன் நெருங்கிப் பழகியவர் என்பதையும், உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகியவர் என்பதையும் அறிவிக்கும்.

கிளவியாக்கத்துள், “ஆக்கம்-அமைத்துக்கோடல்; நொய்யும் நுறுங்கும் களைந்து அரிசி அமைத்தாரை அரிசியாக்கினார் என்ப ஆகலின்” என்று எழுதுகின்றார் (சொல்.1). ‘மற்றையது’ என்னும் சொல், இனம்குறிக்கும் என்பதற்கு, “ஆடை கொணர்ந்தவழி, அவ்வாடை வேண்டாதான் மற்றையது கொணா என்னும்” என்று பேச்சு வழக்கினைக் குறிப்பிடுகின்றார் (264).

இறந்த காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல்

விரைந்த பொருள என்மனார் புலவர்-241

என்ற சூத்திரத்திற்கு, “சோறு பாணித்தவழி உண்ணா திருந்தானைப் போகல் வேண்டும் குறியுடையான் ஒருவன், ‘இன்னும் உண்டிலையோ?’ என்றவழி, ‘உண்டேன், போந்தேன்!’ என்னும்” என்று மக்கள் பேச்சினை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

வினாவாக வரும் வினைச்சொல், எதிர்மறைப் பொருளில் வரும் என்பதற்கு, “கதத்தானாக- களியானாக ஒருவன் தெருளாது வைதான்; அவன் தெருண்டக்கால், வைப்பட்டான் ‘நீ என்னை வைதாய்!’ என்றவழி, தான் வைததை உணராமையான் ‘வைதேனே?’ என்னும்” என்று உதாரணம் காட்டுகின்றார். (244).

காலம் மயங்கி வருவதற்கு, ‘நாளை அவன் வாளொடு வெகுண்டு வந்தான்; பின் நீ என் செய்குவை எனவரும்’ என்பதைக் காட்டுகின்றார் (247).

குறிப்பால் உணர்த்தும் பொருளுக்கு “அவல் அவல் என்கின்றன நெல்; மழை மழை என்கின்றன பைங்கூழ்” என்று எடுத்துக்காட்டுகள் தருகின்றார்.

அவர் காலத்தில் வாய்மொழி வாயிலாக வழங்கிவந்த நாட்டுக்கதை ஒன்றினைக் கூறுகின்றார். ‘தொன்னெறி மொழிவயின் ஆஅகுநவும்’ (449) என்பதற்கு, ‘முது சொல்லாகிய செய்யுள் வேறுபாட்டின்கண் இயைபில்லன இயைந்தனவாய் வருவனவும்’ என்று பொருள் எழுதிக் கீழே உள்ள கதையைச் சுட்டுகின்றார்;

ஆற்றோரம் இருந்த ஓர் ஊரில், வாழ்ந்துவந்த எருமை ஒன்று, ஆற்று வெள்ளத்தில் மூழ்கி இறந்து நாற்றம் மிகுதியாக எழுந்தது. அதனால் அந்த எருமையை எடுத்து அடக்கம் செய்பவர் யார் என்ற வினா எழுந்தது. அவ்வூர்க் கணக்கன், தனக்குப் பகையாய் இருந்த குயவரைப் பழிவாங்க எண்ணி, “ஊர்க் குயவர், பசுமட்கலங்கைகள் சுடும் பொருட்டு அமைத்த சுள்ளையில் எழுந்த புகையாகிய மேகத்தால் மழை மிகுதியாகப் பெய்து, வெள்ளம் வந்தது. அவ் வெள்ளத்தில் மூழ்கி எருமை செத்தது. எனவே ஆற்றுள் செத்த எருமையை எடுத்து அடக்கம் செய்தல், ஊர்க்குயவர்களின் கடமையாகும். இவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்பதற்கு என்னிடம் உள்ள பழைய சுவடி சான்றாய் உள்ளது” என்றான். வேடிக்கையான இக் கதையினைச் சேனாவரையர் மிகச் சுருக்கமாக, ‘ஆற்றுள் செத்த எருமை ஈர்த்தல், ஊர்க்குயவர்க்குக் கடன் என்பது முதலாயின’ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.*

இவையாவும் சேனாவரையர் இலக்கணப் புலமையுடன், மக்கள் பேசும் பேச்சினையும் நுணுகி அறிந்தவர் என்பதை விளக்கும்.

காலத்தின் அடிச்சுவடு

சேனாவரையர் காலத்து மக்களின் வாழ்க்கை, நாகரிகம், பண்பாடு ஆகியவை அவர் உரையில் இடம் பெற்றுள்ளன. கால வெள்ளம், கரையில் ஒதுக்கிய பொன்மணல்களாய் மின்னி அவை, காண்பவர் கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்கின்றன.

சேனாவரையர் காலத்தில், பாம்புக் கடியினால் உடம்பில் ஏறிய நஞ்சினைப் போக்க ஒருவகையான கருங்கல்லும் பயறும் பயன்பட்டன. அவ்விரு பொருள்களும் ஒரு சேர அக்காலக் கடைகளில் விற்கப்பட்டன. இச் செய்தியினைச் சேனாவரையர், “பாம்புணிக் கருங்கல்லும் பயறும் விற்பான் ஒருவனுழைச் சென்று” என்று குறிப்பிடுகின்றார் (35).

இக் காலத்தைப் போலவே அக் காலத்திலும் வீட்டின் தரையைக் கல்லும் செங்கல்லும் கலந்து போட்டு இடித்து வலிமையாக்கினர் என்பதை, “கல்லும் இட்டிகையும் பெய்து குற்றுச் செய்யப்பட்ட நிலத்தை வலிதாயிற்று எனின் அது செயற்கைப் பொருளேயாம்” என்று அவர் கூறுவதால் அறியலாம் (19).

நிலத்தை விற்கும்போதும் வாங்கும்போதும் பதிவேடுகளில் அக் காலத்தில் குறித்து வைக்கப்பட்டன என்பதை “நிலத்தது விநோதரமஞ்சரியில் இக் கதை சிறிது வேறுபாட்டுடன் கூறப்பட்டுள்ளது. பார்க்க பிற்சேர்க்கை-1. ஒற்றிக் கலம். சாத்தனது விலைத்தீட்டு” என்ற எடுத்துக்காட்டுகளால் அறியலாம் (80).

நாட்டுப்புறங்களில் வாழ்ந்த அக் காலச் சிறுவர்கள், பலவகை விளையாட்டுகளை விளையாடும்போது, குழுக்களாகப் பிரிந்து, அக்குழு ஒவ்வொன்றிற்கும் பெயர் வைத்து மகிழ்ந்தனர். இவ் வழக்கத்தினைச் சேனாவரையர், “கூடிவரு வழக்கின் ஆடியற் பெயர்-பட்டி புத்திரர், கங்கைமாத்திரர் என்பன. இவை ஆடல் குறித்து இளையார் பகுதிபடக் கூடிய வழியல்லது வழங்கப்படாமையிற் குழுவின் பெயரின் வேறாயின” என்று குறிப்பிடுகின்றார். (165).

நெஞ்சில் பதிந்த நிகழ்ச்சி

காட்டு வழியில், கள்வர்கள் பதுங்கி இருந்து அவ்வழியில் சென்றவரை அடித்துத் துன்புறுத்தி அவர்களிடமிருந்த பொருளையும், ஆடைகளையும் பறித்துக் கொண்ட நிகழ்ச்சி ஒன்று சேனாவரையர் உள்ளத்தில் ஆழப்பதிந்திருக்கின்றது. அந் நிகழ்ச்சியினை அவர் பல இடங்களில் (101, 245, 395) குறிப்பிடுகிறார். மேலும், அவர் காலத்தில் திகம்பரஜனர (கடவுளர்) காட்டு வழியிற் செல்வது உண்டு என்றும், அவர்களிடம் ஆடை இன்மையாலும், அவர்களிடம் கள்வருக்கு அச்சம் இருந்தமையாலும் அத்துறவிகளைக் கள்வர்கள் ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டுவிடுவர் என்றும் தெரிகின்றது.

“வழி போயினார் எல்லாம் கூறை கோட்பட்டார் என்றவழி, கூறை கோட்படுதல் கடவுளரை (திகம்பரர்களை) ஒழித்து ஏனையோர்க்கே ஆயினவாறு போல” (101).

“ஒரு காட்டின்கண் போவார் கூறை கோட்படுதல் ஒரு தலையாகக் கண்டு இஃது இயற்கை என்று துணிந்தான், கூறை கோட்படா முன்னும் இக் காட்டுள் போகில் கூறை கோட்பட்டான், கூறை கோட்படும் என்னும்” (245).

“கூறைகோட்படுதல் கடவுளர்க்கு எய்தாதவாறு போல” (395).

சேனாவரையர் தம் நெஞ்சில் பதிந்த நிகழ்ச்சியை இவ்வாறு பலமுறை கூறுகின்றார்.

ஊர்கள்

சேனாவரையர் கருவூரைக் குறிப்பிடும் இடங்கள் பல உண்டு. கருவூர்க்குச் செல்லாயோ சாத்தா (13,68), கருவூரின் கிழக்கு (77, 110, 398) என்பவை அவர் காட்டும் உதாரணங்கள். சேனாவரையர் காலத்தில், உறையூரும் சிராப்பள்ளிக் குன்றும் சிறப்புடன் விளங்கின என்பதை “உறையூர்க்கு அயல் நின்ற சிராப்பள்ளிக் குன்றை உறையூர்க்கண் குன்று என்றும்” என அவர் கூறுவதால் உணரலாம் (82). மங்கலம் என்ற சிற்றூரை ‘மங்கலம் என்பதோர் ஊருண்டு போலும்’ (278) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அறநெறிகள்

சேனாவரையர், தம் காலத்தில் ஊர்தோறும் கோயில் இருந்தது என்பதை, ‘ஊரானோர் தேவகுலம் (427) என்ற உதாரணத்தால் நினைவூட்டுகின்றார். கன்னியா குமரித் தீர்த்தமாடி வந்த துறவிகள் “குமரியாடிப் போந்தேன்; சோறு தம்மின்” என்று கூறி, இல்லந்தோறும் அன்னம் ஏற்று உண்டனர் (13). ‘அறம் செய்த துறக்கம் புக்கான்’ (57), ‘மழை பெய்தற்குக் கடவுளை வாழ்த்தும்’ (232), நாகர்க்கு நேர்ந்த பலி (99) என்ற உதாரணங்கள் நினைக்கத் தக்கவையாகும்.

மகளிர்

“அறிவு முதலாயினவற்றான் ஆண்மகன் சிறந்தமையின், ஆடுஉ அறிசொல் முற் கூறப்பட்டது” (2) என்று சேனாவரையர் கூறுவது, அக்காலச் சமுதாயத்தின் குரல் ஒலியோ என்று எண்ண இடம் தருகின்றது. அக்கால மகளிர் கடுக்கலந்த கைபிழி எண்ணெய் பூசித் தம் கூந்தலை நன்கு வளர்த்தனர் (21); தாம் வளர்த்த கிளிக்கு நங்கை என்றும், எருதுக்கு நம்பி என்றும் செல்லப் பெயரிட்டு அழைத்தனர் (449). அவர்கள் சமையற் கலையில் தேர்ந்து விளங்கினர் என்பதை, ‘சுவையாறும் உடைத்து இவ்வடிசில்’ (33), சாத்தி சாந்தரைக்குமாறு வல்லள்; அதனால் கொண்டான் உவக்கும் (40) என்ற எடுத்துக்காட்டுகள் நன்கு உணர்த்துகின்றன.

சாதிகள்

அந்தணரைப்பற்றிப் பல உதாரணங்களைச் சேனாவரையர் காட்டுகின்றார்:

பார்ப்பனச்சேரி (49), நான்மறை முதல்வர் (33), அந்தணர்க்கு ஆவைக் கொடுத்தான் (75), அசரன் ஆ கொடுக்கும் பார்ப்பான் (234), ஓதும் பார்ப்பான் (234), பார்ப்பான் கள்ளுண்ணான் (161)-இவை அக்காலச் சமுதாய நிலையை நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

போர்ச்செய்திகள்

முற்காலப் போர்முறையை உணர்த்தும் உதாரணங்களைச் சேனாவரையர் காட்டுகின்றார். அவர், படைத்தலைவர் குடியில் பிறந்தவர் என்பதை அவை நமக்கு அறிவிக்கின்றனசாத்தன் வந்தான்; அஃது அரசர்க்குத் துப்பாயிற்று (40), அரசனோடு இளையர் (வீரர்) வந்தார் (91), யானை தேர் குதிரை காலாள் எறிந்தான் (45, 291) யானும் என் எஃகமும் சாறும் (சால்தும்-போதும்) (43,209), கவசம் புக்கு மாக்கொணா என்ற வழி, குதிரை என்பது சார்பினால் விளங்கிற்று (53), இவர் யார் என்ற வழி, படைத்தலைவன் எனவும் செப்பிய வழி (68), வென்ற வேல் (234), கதி யாறும் உடைத்து இக்குதிரை (33) என்பவை அக்காலப்போர் முறையை உணர்த்துகின்றன.

யானை

யானையைப் பற்றிக் கணக்கற்ற உதாரணங்களைச் சேனாவரையர்த் தில் காணலாம்.

‘பன்மை சுட்டிய’ (82) என்ற சூத்திரத்திற்குக் காட்டும் பல உதாரணங்கள் யானையைப் பற்றியவை. யானை பற்றி வரும் குறிப்புகளில் சில பின்வருமாறு:

“யானைநூல் வல்லான் ஒருவன் காட்டுள் போவுழி ஓர் யானை அடிச்சுவடு கண்டு, ‘இஃது அரசு உவா ஆதற்கு ஏற்ற இலக்கணம் உடைத்து’ என்ற வழி” (37), “நம் அரசன் ஆயிரம் யானை உடையன்” (50), கோடு கூரிது களிறு (61), யானைக்கோடு கிடந்தது (67), யானையது கோட்டைக் குறைத்தான் (87), புலி கொல் யானைக்கோடு வந்தன (96).

கலைகள்

சேனாவரையர் காலத்தில், தமிழகத்தில் இசையும் கூத்தும் சிறப்புற்று விளங்கின.

யாழ் (117, 173, 399), குழல் (117) முதலிய இசைக் கருவிகள் இருந்தன. ‘பாணியும் தாளமும் ஒரு பொருள் ஆயினும், இசை நூலார் தாளத்துடன் ஒரு சாரனவற்றிற்குப் பாணி என்னும் பெயர் கொடுத்தாற்போல்’-என்று சேனாவரையர் கூறும் உவமை அவர் காலத்து இசைக் கலையின் சிறப்பை உணர்த்துகின்றது.

ஆடரங்கு (415), ஆடிய கூத்தன் (234) என்ற சொற்றொடர்கள் அக்காலத்தில், நாடகக்கலை சிறப்புடன் இருந்ததைப் புலப்படுத்துகின்றன.

உழவும் தொழிலும்

பின்வரும் உதாரணங்கள் உழவுத் தொழில் பற்றியவை:

“எருப்பெய்து இளங்களை கட்டு, நீர்கால் யாத்தமையால் பைங்கூழ் நல்லவாயின (21); நம் எருது ஐந்தனுள் கெட்ட எருதுயாது? (32); எருது இரண்டும் மூரி (33), நம்பி நூறு எருமையுடையவன் (50); ஏர்ப்பின் சென்றான் (82); கருப்பு வேலி (104).

சேனாவரையர் காலத்தில், 'குழிப்பாடி' என்னும் இடத்தில் நெய்த ஆடை சிறந்து விளங்கிற்று (114, 115). அழுக்குப்படிந்த ஆடையைத் தூய்மை செய்து கூலி பெறும் வழக்கம் அக்காலத்திலும் இருந்தது (234). இதனை ஆடையொலிக்கும் கூலி என்று சேனாவரையர் குறிக்கின்றார்.

பொருள்களை ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குக் கொண்டு செல்லக் கழுதை பயன்பட்டது. 'துலொடு கழுதை பாரம் சுமந்தது' (74) என்பது சேனாவரையர் காட்டும் உதாரணம்.

நாணயத்தைப் பரிசோதிப்பவர் (வண்ணக்கர்), குழுஉக்குறியாகப் பொற்காசை (காணத்தை) நீலம் என்று வழங்கினர் (16).

'இரும்பு பொன்னாயிற்று' (142) என்ற உதாரணம் இரசுவாதக் கலையை நமக்கு நினைவூட்டுகின்றது.

அக் காலத்தில் பொற்கொல்லர், பொன்னைக்கொண்டு அரைஞாண் கயிறு (கடிசுத்திரம்) செய்தனர் (76).

பொது

உணவு, அணிகலன், இசைக்கருவி, படை ஆகியவற்றில் அக்காலத் தமிழ்மக்கள் பெரிதும் தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினர் என்பதைப் பின்வரும் உரைப்பகுதி விளக்கும்:

"அடசில் என்பது, உண்பன தின்பன பருகுவன நக்குவன என்னும் நால்வகைக்கும்; அணி என்பது, கவிப்பன கட்டுவன செறிப்பன பூண்பன என்னும் தொடக்கத்தனவற்றிற்கும்; இயம் என்பது, கொட்டுவன ஊதுவன எழுப்புவன என்னும் தொடக்கத்தினவற்றிற்கும் பொதுவாகலின், அடசில் அயின்றார் மிசைந்தார் எனவும், அணி அணிந்தார் மெய்ப்படுத்தினார் எனவும், இயம் இயம்பினார் படுத்தார் எனவும், வழங்கினார் தொடார் எனவும் பொது வினையால் சொல்லுக (46)."

பேராசிரியர்

பேராசிரியர் என்ற பெயருடன் தமிழிலக்கிய உலகில் பலர் உள்ளனர். தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்திற்கு உரை வகுத்த பேராசிரியர், பல ஆண்டுகளாக நன்கு அறிமுகமானவர். பொருளதிகாரம் பின்னான்கு இயல்களுக்குப் பேராசிரியர் உரை உள்ளது. ஆதலின் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களுள் ஒருவராக-கற்றவர் நெஞ்சத்தில் நிலையான இடத்தைப் பெற்றவராக இவர் விளங்குகின்றார்.

பேராசிரியர் என்ற பெயருடன் உள்ள வேறு பல ஆசிரியர்களை இனிக் காண்போம்.

1. திருக்கோவையார் உரை எழுதிய பேராசிரியர்

திருக்கோவையாருக்கு உரை எழுதியவர் பேராசிரியர் என்னும் பெயரால் அழைக்கப்படுகின்றார். திருக்கோவையார் உரையில் பல இடங்களில் இலக்கண மேற்கோளாக, தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களைக் காட்டுகின்றார். அவ்விடங்களில் தொல்காப்பியத்திற்கு உரைசெய்ததாய் எவ்விதக் குறிப்பும் காட்டவில்லை. மேலும், பொருளதிகார உரையாசிரியராகிய பேராசிரியர் செய்யுளியலில் (155) "இனி, கோவையாக்கி எழுத்து எண்ணி அளவியற்படுத்துச் செப்பினும் அவையேயாம்" என்று குறிப்பிட்டு, 'காண்பான் அவாவினால்' என்று தொடங்கும் கோவைச் செய்யுள் ஒன்றைக் காட்டுகின்றார். எவ்விடத்திலும் திருக்கோவையார் செய்யுள் ஒன்றையும் மேற்கோள் காட்டவில்லை. ஆதலின் திருக்கோவையார் உரையாசிரியராகிய பேராசிரியர் வேறு ஒருவர் என்று கருத வேண்டியுள்ளது.

2. பொதுப்பாயிரம் செய்த பேராசிரியர்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திற்கு உரை எழுதிய பேராசிரியர்,

வடவேங்கடம் தென்குமரி

என்னும் சிறப்புப் பாயிரம் செய்தார் பனம்பாரனார் எனவும்,

வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்

என்னும் பொதுப்பாயிரம் செய்தான் ஆத்திரையன் பேராசிரியன் எனவும் பாயிரம் செய்தான் பெயர் கூறியவாறு” என்று மரபியலில் (98) கூறுகின்றார். தம் பெயரையே ஆத்திரையன் பேராசிரியன் என்று படர்க்கையாக வைத்துக் கூறார் ஆதலின், ஆத்திரையன் பேராசிரியன் என்பவர் வேறு ஒருவர் என்று உணரலாம். அவர் செய்த பொதுப்பாயிரம் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்திற்கு உரை வகுத்த பழைய உரையாசிரியர்களாகிய இளம் பூரணரோ, சிவஞான முனிவர் அப் பொதுப்பாயிரம் முழுவதையும் தந்து தம் உரையைத் தொடங்குகின்றார். 33 அடிகளால் அமைந்த அப்பாயிரம் அகவற்பாவால் அமைந்து, ஆசிரியர், மாணவர் ஆகியவர்களின் தகுதிகளைக் குறிப்பிடுகின்றது

3. மயேச்சுரர் என்னும் பேராசிரியர்

யாப்பருங்கல விருத்தியுரையில், யாப்பு நூல் ஒன்று இயற்றிய மயேச்சுரர், பேராசிரியர் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றார்.

‘பிறை முடிக் கறை மிடற்றனார் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர், திரிபுரம் எரித்தவர் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர், பெண்ணொரு பாகன் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர், காமனைக் காய்ந்தவர் பெயர் மகிழ்ந்த பேராசிரியர் என்று பலவாறு ‘மயேச்சுரர்’ என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியம் செய்யுளில் உரையால் தெரியக் கிடக்கும் பேராசிரியர் கொள்கையில் சிலவற்றோடு, இவ்விருத்தியுரையிற் கண்ட பேராசிரியர் மயேச்சுரர் சூத்திரங்கள் மாறுபடுகின்றன. அது கொண்டு ஈண்டு சுட்டப்பட்டவர். தொல்காப்பியத்திற்கு உரை இயற்றிய பேராசிரியர் அல்லர் என்று துணியப்படும்.

4. குறுந்தொகை உரை எழுதிய பேராசிரியர்

குறுந்தொகைக்கு உரை எழுதிய பேராசிரியர் ஒருவர் உண்டு. நச்சினார்க்கினியரின் உரைச் சிறப்புப் பாயிரம்,

நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான்

கல்வியும் காட்சியும் காசினி அறிய

பொருள்தெரி குறுந்தொகை

என்று கூறுகின்றது. குறுந்தொகைக்குப் பேராசிரியர் எழுதிய உரை மறைந்து விட்டது.

பொருளதிகாரத்திற்கு உரை இயற்றிய பேராசிரியரே குறுந்தொகைக்கும் உரை இயற்றினார் என்பதற்குத் தக்க சான்றுகள் இல்லை.

நச்சினார்க்கினியர் அகத்திணை இயலில் (46), “யானே ஈண்டையேனே” என்னும் (குறுந்தொகை 54) பாட்டில் ‘மீன் எறி தூண்டில்’ என்றதனை ஏனையுவமம் என்றார்” என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு அவர் குறிப்பிடுவது, பேராசிரியர் பொருளதிகாரத்திற்கு எழுதிய உரையையாகும்.¹

பேராசிரியர் நேமிநாதர்

‘தமிழ் நாவலர் சரிதை’யில் ஒட்டக்கூத்தர் உலாப் பாடிய போது, பேராசிரியர் நேமிநாதர் பட்டோலை பிடிக்கப் பாடியது என்ற தலைப்புடன் ஒரு செய்யுள் காணப்படுகிறது. நேமிநாதர் என்பவருக்கும் பேராசிரியர் என்ற பெயர் வழங்கியது என்பதை இதனால் அறியலாம்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்-பேராசிரியர்

தொல்காப்பிய உரையாசிரியரான பேராசிரியர், கடல் போல் பரந்த புலமையுடையவர். இவரது புலமைத் திறனைத் தொல்காப்பியம் பொருளதிகார உரையில் கண்டு வியக்கலாம். இப் பேராசிரியர் தம் உரைகளில் நன்னூல், தண்டியலங்காரம், யாப்பருங்கலம் ஆகிய நூலாசிரியர்களின் கருத்துகளை எடுத்துக் கூறி மறுக்கின்றார். எனவே, இவர் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவர் என்னலாம்.

மேலும், இவர் செய்யுளில் உரையில் (செய். 149),

கொன்றை வேய்ந்த செல்வன் அடியிணை

என்றும் ஏத்தித் தொழுவோம் யாமே

என்னும் கொன்றைவேந்தன் செய்யுளை மேற்கோள் காட்டுகின்றார். மூதுரை என்னும் நீதிநூலிலிருந்து, 'அட்டாலும் பால் சுவை' என்ற பாடலையும் மேற்கோள் காட்டுகின்றார்.

இவை பேராசிரியரின் காலத்தை அறிவிக்கும் தக்க சான்றுகளாய் உள்ளன.

பேராசிரியர் அடிச்சுவட்டில்

பேராசிரியர் என்பது கல்வி ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் சிறந்து விளங்கியவரைக் குறிக்க எழுந்த பெயர். இவரது இயற்பெயர் இன்னதென்று அறிய முடியவில்லை. நச்சினார்க்கினியர் தம் உரைகளில் பேராசிரியர் என்ற பெயரையே வழங்குகின்றார். பேராசிரியரைப் பின்பற்றி நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதும் இடங்கள் பல உண்டு. இருவர் உரைகளையும் ஒப்பிட்டுக் காணச் செய்யுளியல் ஒன்றே துணை புரிகின்றது. அவ்வியலுக்கு அமைந்துள்ள இருபெரும் உரையாசிரியர்களின் உரையை ஒப்பிட்டு நோக்கினால், பேராசிரியர் பெருமை புலனாகும்; பேராசிரியரின் அடிச்சுவட்டினையே நச்சினார்க்கினியர் பெரிதும் பின்பற்றி நடக்கின்றார் என்பது விளங்கும். உரை எழுதும் முறை, சொல்லும் வகை, சொற்பொருள் உரைக்கும் திறன், மேற்கோள் ஆட்சி, உரைநடைப் போக்கு ஆகிய எல்லாவற்றிலும் நச்சினார்க்கினியர் பேராசிரியரையே பின்பற்றுகின்றார்.

சமயம்

பேராசிரியர் வேதம் கூறும் வைதிக நெறியைப் பின்பற்றுபவர். செய்யுளியலில் (109) 'வாழ்த்தப்படும் பொருளாவன-கடவுளும் முனிவரும் பசுவும் பார்ப்பாரும் அரசரும் மழையும் நாடும் என்பன' என்று கூறுகின்றார். இங்கே வைதிகச் சமயச் சாயலைக் காணலாம்.

செய்யுளியலில் பாடல், கலிப்பா ஆகியவற்றின் வகைகளுக்கு உதாரணமாக இவர், எட்டுத் தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகிய பரிபாடலிலிருந்தும், கலித்தொகை கடவுள் வாழ்த்தையும் மேற்கோள் காட்டுகின்றார். அப்பாடல்கள் திருமால், முருகன், சிவன் ஆகிய தெய்வங்களையும் பரவும் பாடல்களாகும். இவையேயன்றி இவர் காட்டும் வேறு சில தனிப்பாடல்களும் (பரிபாடலின் வகைகள்) மேற்கூறிய தெய்வங்களைப் பற்றியவையேயாகும்.

மரபியலில் (94),

வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்

முனைவன் கண்டது முதல்நூல் ஆகும்

என்ற சூத்திரத்திற்கு எழுதிய விளக்கத்தில், 'பிற்காலத்துப் பெருமான் அடிகள் களவியல் செய்தாங்குச் செய்யினும்' என்று கூறுகின்றார்.

இவையாவும் இவர் வைதிக நெறியைப் பின்பற்றுபவர் என்பதை உணர்த்துவனவாகும்.

மறந்துபோன உரைப்பகுதிகள்

பேராசிரியர், பொருளதிகாரம் முழுமைக்கும் உரை இயற்றினார் என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. இன்று மெய்ப் பாட்டியல், உவம இயல், செய்யுள் இயல், மரபியல் ஆகிய நான்கிற்கு மட்டுமே அவரது உரை கிடைக்கின்றது.

“அவை வெட்சியுள்ளும் ஒழிந்த திணையுள்ளும் காட்டப்பட்டன” (செய்-189)

“காரணம் களவியலுள் கூறினாம்” (மெய்-18)

“அகத்திணை இயலுள் கூறினாம்” (மெய்-19)

“முன்னர் அகத்திணை இயலுள் கூறி வந்தோம்” (செய்-1)

‘முன்னர் அகத்திணை இயலுள் கூறினாம்’ (செய்-80)

என்று பேராசிரியரே கூறுவதால் பொருளதிகாரம் முழுமைக்கும் உரை செய்தார் என்று அறியலாம். மேலும் நச்சினார்க்கினியர் அகத்திணை இயலுள் (46), 'பேராசிரியரும் இப்பாட்டில் மீன்எறி நச்சினார்க்கினியரோ

வலம்புரி முத்திற் குலம்புரி பிறப்பும்

என்னும் பொதுப்பாயிரத்தைக் கூறித் தம் உரையைத் தொடங்கவில்லை. பிற்காலத்தில் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி இயற்றிய தூண்டில் என்றதனை ஏனை உவமம் என்றார் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

அதிகார அமைப்பும் பெயரும்

பேராசிரியர் தம் உரையில், தொல்காப்பிய அதிகாரங்களின் அமைப்பைப்பற்றியும், அவற்றின் பெயர்களைப் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவர் காலத்தில், பொருளதிகாரத்தில் எட்டாம் இயலாக உள்ள செய்யுளியலை ஒன்பதாம் இயலாகவும், மரபியலை எட்டாம் இயலாகவும் மாற்றி அமைத்தவர் இருந்தனர் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார். 'இக் கருத்து அறியாதார் செய்யுளியலினை ஒன்பதாம் ஒத்து என்ப' என்று குறிப்பிடுகின்றார் (மரபியல்-93). அவ்வாறு மாற்றி அமைப்பது கூடாது என்பதற்குக் காரணமும் கூறுகின்றார்.

இன்றும் அவ்விரு இயல்களை முன்பின்னாக மாற்றி (மரபியலை எட்டாவதாகவும், செய்யுள் இயலை ஒன்பதாவதாகவும்) அமைத்து, ஆராய்ச்சிநூல் வெளியிட்டவர் உண்டு.*

அதிகாரம் என்ற பெயரோடு, ஒத்து என்ற பெயரும் அதிகாரங்களுக்கு வழங்கியது என்பதற்குப் பேராசிரியர் உரையில் பின்வரும் சான்றுகள் உள்ளன:

'சொல் ஒத்தினுள், இவ்வாய்பாடு விரிந்து வருமாறு கூறாது. (மரபியல்-18, செய்-1)

'எழுத்து ஒத்தினுள் குறிலும் நெடிலும்' (செய்-2)

இவர் காலத்தில் அதிகாரங்களுக்குப் படலம் என்ற பெயரும் வழங்கிற்று.

'தொல்காப்பியம் என்பது பிண்டம். அதனுள் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம், என்பன படலம் எனப்படும்' (செம்-172) என்று இவர் குறிப்பிடுகின்றார். பேராசிரியர் கருத்தை மேற்கொண்டு, இக் காலத்தும் அறிஞர்கள் சிலர், அதிகாரம் என்ற பெயரை நீக்கிவிட்டு, படலம் என்ற பெயரையே இட்டு வழங்கியுள்ளனர்.

உரைச் சிறப்பு

பேராசிரியர், இளம்பூரணருடன் மாறுபட்டு உரை எழுதும் இடங்கள் சில உண்டு. பேராசிரியர் உரையால், மெய்ப் பாட்டியலும், உவம இயலும் பெரிதும் விளக்கமடைகின்றன. மெய்ப்பாட்டியலை மிகவும் விரிவாக ஆராய்ந்து பல நுட்பமான * தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி - டாக்டர் சி. இலக்குவனார்.கருத்துகளை இவர் கூறுகின்றார். தலைவிக்கு உரிய மெய்ப்பாடுகளை வகைப்படுத்தி, புணரும்முன் தோன்றும் மெய்ப்பாடு, களவிற்குரிய மெய்ப்பாடு, கற்பிற்குரிய மெய்ப்பாடு என்று தெளிவாக விளக்குகின்றார். உவம இயலில் உள்ளுறை உவமம், இறைச்சி பற்றி இவர் கூறும் கருத்துகள் சிறப்பாகவும் விளக்கமாகவும் அமைந்துள்ளன. இளம்பூரணர், ஏனை உவமத்திற்கு உரிய சூத்திரங்களாகக் கொண்டவற்றுள் சிலவற்றைப் பேராசிரியர் உள்ளுறை உவமத்திற்கு உரியவையாக்கி உரைஎழுதியுள்ளார்.

மாறுபட்ட இடங்களை மிக நயமாக மறுக்கின்றார். இது இவருக்கு உள்ள சிறப்பியல்புகளுள் ஒன்று.

'அவர் அறியார்; அவ்வாறு சூத்திரம் செய்வது ஆசிரியர் கருத்து அன்று' (செய்-101); அவ்வாறு கூறுவார் செய்யுள் அறியாதார் (செய்-130); தலைகுலுக்கி வலியச் சொல்லினும் தன்சீர் இன்மையின் என மறுக்க (செய்-108); நாலசைச்சீர் கொண்டாரும் உளர், ஐயசைச்சீர் கொண்டாரைக் கண்டிலம் (செய்-12) என்று இவர் மிக நயமாக மறுக்கின்றார்.

தமக்கு முன் இருந்த உரையாசிரியர்களின் பெயரையோ நூலாசிரியர்களின் பெயரையோ இவர் கூறுவதில்லை. கருத்துகளை மட்டுமே கூறி மறுக்கின்றார்.

இளம்பூரணர், மிகச்சுருக்கமாக எழுதிச் சென்றுள்ள இடங்களை எல்லாம் இவர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். மெய்ப்பாட்டியலின் முதற்கூற்றிர் உரையில், பண்ணைத் தோன்றிய என்பதற்கு 'விளையாட்டு ஆயத்தின்கண் தோன்றிய' என்று இளம்பூரணர் எழுதுகின்றார். பேராசிரியர், 'முடியுடை வேந்தரும் குறுநில மன்னரும் முதலாயினார் நாடக மகளிர் ஆடலும் பாடலும் கண்டும் கேட்டும் காமம் நுகரும் இன்ப விளையாட்டினுள் தோன்றிய' என்று விளக்கமாக எழுதுகின்றார்.

பேராசிரியர் தொல்காப்பியரை, தொல்காப்பியன் என்றும், என்றான் ஆசிரியன் என்றும் ஆசிரியன் என்றும் ஒருமையிலேயே வழங்குகின்றார்.

பழமையும் புதுமையும்

பழைய மரபையும், பழைய நூற்கொள்கைகளையும் பேராசிரியர் பெரிதும் போற்றுகின்றார். புதிய நூல் வழக்கையும் கொள்கைகளையும் கடிந்து ஒதுக்கி விடுகின்றார்.

“அவை சான்றோர் செய்யுள் அல்ல என மறுக்க” (செய்-8)

“அங்ஙனம் வந்தது பிற்காலத்துச் செய்யுள் என்க” (செய்-17) இவரொடு (தொல்காப்பியர்) மாறுபடுதல் மரபன்று என மறுக்க’ (செய்-17).

இவ்வாறு இவர் புதிய மரபை ஒதுக்குகின்றார்.

“பிற்காலத்தில் செய்த நூல்பற்றி முற்காலத்துச் செய்யுட்டு எல்லாம் இலக்கணம் சேர்த்துதல் பயமின்று” (செய்-17).

‘தமிழ்நூலுள்ளும் தமது மதத்துக்கு ஏற்பன முதல் நூல் உள என்று இக் காலத்துச் செய்து காட்டினும் அவை முற்காலத்து இல் என்பது, முற்கூறிவந்த வகையான் அறியப்படும்’ (மரபி-94).

“காலந்தோறும் வேறுபட வந்த அழிவழக்கும் இழிசினர் வழக்கும் முதலாயினவற்றுக்கு எல்லாம் நூல் செய்யின், இலக்கணம் எல்லாம் எல்லைப்படாது இகந்தோடும்” (மர-94).

இத்தகைய கருத்துகளைக்கூறும் பேராசிரியர், பழைய இலக்கண மரபைப் போற்றிப் பிற்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கணக் கொள்கைகளை மறுக்கின்றார்.

நூலுக்கு உரிய பத்துவகைக் குற்றங்களுள் ஒன்றாக, ‘தன்னான் ஒரு பொருள் கருதிக் கூறல்’ என்பதை மரபியலில் உள்ள சூத்திரம் குறிப்பிடுகின்றது (மர-108). இச் சூத்திர உரையில் பேராசிரியர், “தன்னான் ஒரு பொருள் கருதிக் கூறல் என்பது, மலைபடுகடாத்தினை ‘ஆனந்தக் குற்றம்’ எனப் பிற்காலத்தான் ஒருவன் ஒரு சூத்திரம் காட்டுதலும் (ஆளவந்த பிள்ளை ஆசிரியர், மலைபடு-145 நச். உரை), பதமுடிப்பு என்பதோர் இலக்கணம் படைத்துக் கோடலும் (நன்னூல்-பதவியல்) போல்வன” என்று கூறுகின்றார்.

அணிநூலை மறுத்து இவர் கூறும் கருத்துகள் ஆராய்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணை செய்கின்றன.

“இவ் ஒத்தினில் (உவம இயல்) கூறுகின்ற உவமங்களுள் சிலவற்றையும், சொல்லதிகாரத்தினுள்ளும் செய்யுள் இயலுள்ளும் சொல்லுகின்றன சில பொருள்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, மற்றவை செய்யுட்கண்ணே அணியாம் என இக்காலத்து ஆசிரியர் நூல் செய்தாரும் உளர்” என்று கூறி, பின்வரும் காரணங்களைக் காட்டி அணி நூலை மறுக்கின்றார்:

1.அவை ஒருதலையாகச் செய்யுட்டு அணி என்று இலக்கணம் கூறப்படா; என்னை? வல்லார் செய்யின் அணியாகியும், அல்லார் செயின் அணியன்றாகியும் வரும், தாம் காட்டிய இலக்கணத்தில் சிதையா வழியும்.

2.எல்லாம் தொகுத்து அணி எனக் கூறாது, வேறு சிலவற்றை வரைந்து அணி எனக் கூறுதல் பயமில் கூற்றாம்.

3.வரையறுத்துக் கூறல் அமையாது.

4.அவற்றைப் பொருள்உறுப்பு என்பதுஅல்லது அணி என்பவாயின், சாத்தனையும் சாத்தனால் அணியப்பட்ட முடியும் தொடையும் முதலாயவற்றையும் வேறுகண்டாற்போல, அவ்வணியும் செய்யுளின் வேறாதல் வேண்டும்.

5.செய்யுட்கு அணி செய்யும் பொருட்படை எல்லாம் கூறாது சிலவே கூறி ஒழியின் அது குன்றக் கூறலாம்.”

இக் காரணங்களைக் காட்டி, அணி இலக்கணத்தை மறுக்கின்றார் பேராசிரியர்.

மேலும் சொல்லணிகளையும் மிறைக் கவிகளையும் பற்றி இவர் கொண்டுள்ள கருத்து, மிகவும் முற்போக்கு வாய்ந்தது.

மரபியலில்-(90),

மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட்கு இல்லை

மரபுவழிப் பட்ட சொல்லி னான

என்ற சூத்திரத்தின் உரையின்கீழ், பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்:

“நிறைமொழி மாந்தர் மறைமொழி போல்வன சில மிறைக் கவி பாடினார் உளர் என்பதே பற்றி, அல்லாதாரும் அவ்வாறு செய்தல் மரபு அன்று என்றற்கும் இது கூறினான் என்பது; அவை சக்கரம் சுழிகுளம் கோமூத்திரிகை ஏகபாதம் எழுகூற்று இருக்கை மாலை மாற்று என்றாற் போல்வன. இவை மந்திர வகையான் அன்றி, வாளாது மக்களைச் செய்யுள் செய்வார்க்கு அகன் ஐந்திணைக்கும் மரபு அன்று என்பது கருத்து. அல்லாதார் இவற்றை எல்லார்க்கும் செய்தற்கு உரிய என இழியக் கருதி, அன்ன வகையான் வேறு சில பெய்து கொண்டு அவற்றிற்கும் இலக்கணம் சொல்லுப. அவை இத்துணை என்று வரையறுக்கலாகா; என்னை? ‘ஒற்றை, இரட்டை, புத்தி, வித்தாரம்’ என்றாற் போல்வன பலவும் கூட்டிக்கொண்டு அவற்றானே செய்யுள் செய்யினும் கடியலாகாமையின். அவற்றிற்கு வரையறை வகையான் இலக்கணம் கூறலாகா என்பது.”

இவ்வாறு பழைய இலக்கண மரபே சிறந்தது என்று பல இடங்களில் கூறுகின்றார்.

புதிய இலக்கண மரபைப் போற்றாத இவர், வழிவழியாக வழங்கி வரும் பழங்கதைகளை மதித்துப் போற்றுகின்றார்.

தொல்காப்பியர், அகத்தியர் மாணவர் பன்னிருவரில் ஒருவர் என்று இவர் நம்புகின்றார்.எருமை யன்ன என்னும் புறநானூற்றைப் பாடல் (புறம் 5) நரிவெருஉத் தலையார் தம் உடம்பு பெற்று வியந்து பாடியது என்று கூறுகின்றார் (மர-94).

ஆராய்ச்சித் திறன்

பேராசிரியர் தம் ஆராய்ச்சித் திறன் தோன்ற எழுதி நம்மை வியக்கச் செய்யும் இடங்கள் சிலவற்றைக் காண்போம்;

உவம இயலில், வினை பயன் மெய் உரு என்ற நான்கின் அடியாக உவமைகள் பிறக்கும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். (உவம-1) வடிவமும் நிறமும் பண்பினுள் அடங்கும். அவ்வாறு அவர் கூறாது, வேறு வேறாகக் கூறியதற்குக் காரணம் கூறுகின்றார் பேராசிரியர்.

இரவுக் குறிக்கண் கூற்று நிகழ்த்தும் தலைவன் கண்ணால் காணும் நிறம்பற்றிய உவமை கூறமுடியாது. கையாலும் மெய்யாலும் தொட்டு அறிந்து வடிவம் பற்றிய உவமை மட்டுமே கூற முடியும். பகல்வேளையில் நிகழும் கூற்றுகளில் நிறம் பற்றிய உவமைகள் இடம் பெறுவது இயல்பே. நுட்பமாக இதனை உணர்ந்த தொல்காப்பியர், மெய், உரு என்ற இரண்டினையும், பண்பு என்ற ஒன்றினுள் அடக்கிவிடாமல் வேறுபடுத்திக் கூறினார் என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும். இக் கருத்து மிகவும் சிறப்பாக உள்ளது.

இதனைத் தொடர்ந்து, “இந் நான்கு பகுதியே யன்றி அளவும் சுவையும் தண்மையும் வெம்மையும் தீமையும் சிறுமையும் பெருமையும் முதலாயின பற்றியும் உவமப் பகுதி கூறாரோ எனின் அவை எல்லாம் இந் நான்கினுள் அடங்கும்” என்று எழுதுகின்றார்.

உவம உருபுகளைப் பற்றி இவர் விரிவாக ஆராய்ந்தள்ளார். தொல்காப்பியர் கூறிய முப்பத்தாறு உருபுகளையன்றி வேறுசில உவம உருபுகள் வரும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். “பிறவும் என்பதனான் எடுத்து ஒதினவே அன்றி, நேர நோக்க துணைப்ப மலைய ஆர ஆமர அனைய ஏர ஏர்ப்ப செத்து அற்று கெழுவ என்றல்தொடக்கத்தன பலவும்; ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருள் பற்றி வருவனவும்; என என் எச்சங்கள்பற்றி வருவனவும்; பிறவும் எல்லாம் கொள்க” என்று தம் ஆராய்ச்சித் திறன் வெளிப்படும் வகையில் கூறுகின்றார். (உவம-11)!

பல சொற்களின் பொருளை, மிகநுண்மையாக ஆராய்ந்து விளக்குகின்றார். மொழிபெயர்ப்பு - பிறபாடையாற் செய்யப்பட்ட பொருளைத் தமிழ் நூலாகச் செய்வது (மர-97).

வனப்பு-பெரும்பான்மையும் பல உறுப்புத் திரண்ட வழிப் பெறுவதோர் அழகு (செய்-235).

அரற்று-அழகையன்றிப் பலவும் சொல்லித் தன்குறை கூறுதல்; அது காடுகெழு செல்விக்குப் பேய் கூறும் அல்லல் போல வழக்கினுள்ளோர் கூறுவன (மெய்-12).

களவு-வாய்வெருவுதல், அதனானும் அவன் உள்ளத்து நிகழ்கின்றது ஒன்று உண்டு என்று அறியப்படும் (மெய்-12).

தத்தை-பெருங்கிளி; கிளி-சிறுகிளி (மர-98).

கொலை-அறிவும் புகழும் முதலாயினவற்றைக் கொன்று உரைத்தல் (மெய்-10)

கொச்சகம்: ஒப்பினாகிய பெயர்; ஓர் ஆடையுள் ஒரு வழி அடுக்கியது கொச்சகம் எனப்படும்; அதுபோல ஒரு செய்யுளுள் பல குறள் அடுக்கப்படுவது கொச்சகம் எனப்பட்டது (செய்-121). இக் காலத்தார் அதனைப் பெண்டிர்க்கு உரிய உடை உறுப்பாக்கியும் கொய்சகம் என்று ஆக்கலின் என்பது (152).

தொல்காப்பியரை மதித்தல்

பேராசிரியர், தொல்காப்பியரிடத்துப் பெரிதும் மதிப்புடையவர். அவரைத் தெய்வப் புலவராய்-வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவராய்ப் போற்றுகின்றார்; தொல்காப்பியத்தில் குற்றம் குறை எதுவும் இருக்க முடியாது என்று மிக உறுதியாய் நம்புகின்றார். இதற்கு டாக்டர் இராம. பெரிய கருப்பன் (தமிழ்ண்ணல்) பின் வரும் தகுந்த சான்றுகள் இரண்டினைக் காட்டுகின்றார்:*

1. செவிலி கூற்றமைந்த பாடல்கள் காணப்பட்டில எனினும் நம்பிக்கை காரணமாக இவர் (பேராசிரியர்) “இலக்கணம் உண்மையின் அவையும் உள என்பது கருத்து” என்பார் (உவ-31).

2. தொல்காப்பியர் நண்டினை நான்கறிவுடைய உயிராக நூற்பா செய்துள்ளமையின், அதனைக்கண்ட பேராசிரியர், ‘இதற்கு (நண்டிற்கு) மூக்கு என்ற பொறி இலதே.’ எனச் சற்றுத் திகைக்கின்றார். இங்கு ‘வண்டு’ என்றே பாடம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று யாழ்ப்பாணம் சி. கணேசையர் அவர்கள் சான்றுடன் குறிப்பிடுவது பெரிதும் பொருத்தமாகும். ஆனால் சென்னைப் பல்கலைக் கழக உரையாசிரியர்கள் கருத்தரங்குச் சொற்பொழிவுதாம் நினைத்தவாறு பாடத்தை மாற்ற முனையாத அக்காலத்தில் - பேராசிரியர்க்கு இத்தகு சான்றுகள் கிடைத்திருக்க இயலாத அக்காலத்தில், ‘ஆசிரியனை மறுப்பதா? ஏற்பதா?’ என்ற சிக்கல் வந்து நிற்கிறது. அதனை விடுவித்துப் பேராசிரியர் எழுதுகின்றார்; ‘நண்டிற்கு மூக்கு உண்டோ எனில், அஃது ஆசிரியன் (தொல்காப்பியர்) கூறலால் உண்டு என்பது பெற்றாம்’. பழமொழி போல் எடுத்துக்கூறக் கூடிய சிறப்புடன் திகழும் இத்தொடர் பேராசிரியரின் ஆசான் பக்தியைப் புலப்படுத்துகின்றது.

இலக்கியத் திறனாய்வாளர்

பேராசிரியர் உரைவிளக்கம், சிறந்த இலக்கியத் திறனாய்வு நெறிகளைக் கொண்டுள்ளது. முற்காலத்து இலக்கியக் கொள்கைகளையும் திறனாய்வு முறைகளையும் அறிந்து கொள்ள, இவரது உரை பயன்படுகின்றது. கவிதைக் கலையைப்பற்றி வரன் முறையாகவும் நுட்பமாகவும் சிறந்த மேற்கோள் தந்து ஆராய்ச்சித் திறனோடு இவர் விளக்குகின்றார். இலக்கியக் கலைமாட்சி, இலக்கியக்கொள்கை, இலக்கியத் திறனாய்வு வகை ஆகியவற்றைத்

தனித்தனியே பெயர் கூறி இவர் விளக்கவில்லை என்றாலும், இவரது உரையில் அவைபற்றிய அடிப்படையான உண்மைகளைக் காண முடிகின்றது. இலக்கிய ஒப்பியல் ஆய்வும் இவரிடம் உண்டு. முற்காலத்துக் கொள்கைகளைப் பிற்காலத்துக் கொள்கைகளோடு (அணி, யாப்பு பற்றியவை) ஒப்பிட்டு ஒற்றுமை வேற்றுமை காணுதல், வடமொழி நெறியை நினைவூட்டித் தமிழ் நெறியை விளக்குதல் போன்ற ஆய்வு நெறிகளை இவரிடம் காணலாம்.

3. தொல்காப்பிய உரை

இளம்பூரணருக்கு அடுத்தபடியாகத் தொல்காப்பியம் முழுவதற்கும் உரை செய்தவர் நச்சினார்க்கினியரே. பொருளதிகாரத்தில், மெய்ப்பாட்டியல் உவமவியல் மரபியல் ஆகிய மூன்று இயல்களைத்தவிர, மற்ற எல்லாப் பகுதிகளுக்கும் இவரது உரை உள்ளது. செய்யுளியலில் சில பகுதிக்கு உரை கிடைக்கவில்லை.

இவரை,

மறுவும் குறையும் இன்றி என்றும்

கலையின் நிறைந்த கதிர்மதி

என்றும்,

தொல்காப்பியம் என்னும் தொடுகடல் பரப்பை

நிலையுடை கலத்தின் நெடுங்கரை கண்டவர்

என்றும் சிறப்புப்பாயிரம் போற்றுகின்றது.

தொல்காப் பியத்தில் தொகுத்த பொருள்அனைத்தும்

எல்லார்க்கும் ஒப்ப இனிதுரைத்தான்-சொல்லார்

மதுரைநச்சி னார்க்கினியன் மாமறையோன் கல்விக்

கதிரின் சுடர்எறிப்பக் கண்டு

என்று வேறொரு வெண்பா இவரைப் பாராட்டுகின்றது.

இவருடைய உரையில், இனிய உவமையும், நயமான விளக்கமும், செவிக்கினிய சொல்லடுக்கும், இலக்கியச் சுவைமிக்க உதாரணப் பாடல்களும் இடம் பெற்றுக் கற்போரை மகிழ்விக்கின்றன. உரை சிறப்புப்பாயிரம்,

கல்லா மாந்தர் கற்பது வேண்டியும்

நல்லறி வுடையோர் நயப்பது வேண்டியும்

நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பயித்திற்கு உரை இயற்றியதாகக் கூறுகின்றது. ஆம்; இவருடைய உரையை, கல்லா மாந்தர் கற்றுப் புலமைபெறலாம்; நல்லறிவுடையோர் நயந்து போற்றலாம்.

முதன்மை தரல்

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களாகிய எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகியவற்றிற்குத் தொல்காப்பியமே இலக்கணம் என்பதை இவர் பல இடங்களில் வற்புறுத்தித் தொல்காப்பியத்திற்கு முதன்மை தருகின்றார்.

புறத்திணை இயலில், 'கொடுப்போர் ஏத்தி, (35) என்னும் சூத்திரத்தின் உரையில் தத்தம் புதுநூல் வழிகளால் புறநானூற்றிற்குத் துறை கூறினாரேனும் அகத்தியமும் தொல்காப்பியமுமேதொகைகளுக்கு நூலாகலின் அவர் சூத்திரப் பொருளாகத் துறை கூற வேண்டும் என்று உணர்க' என உரைக்கின்றார்.

மதுரைக் காஞ்சி உரையில், 'இப் பாட்டிற்கு மாங்குடி மருதனார் மதுரைக் காஞ்சி என்று துறைப் பெயரான் அன்றி திணைப்பெயரால் பெயர் கூறினார். இத் திணைப்பெயர், பன்னிரு படலம் முதலிய நூல்களாற் கூறிய திணைப்பெயரன்று. தொல்காப்பியனார் கூறிய திணைப்பெயர்ப் பொருளே இப்பாட்டிற்குப் பொருளாகக் கோடலின்' என்று கூறித் தொல்காப்பியத்திற்கு முதன்மை தருகின்றார்.

மலைபடுகடாம் பாடலில் 'தீயின் அன்ன' (145) என்னும் அடிக்கு உரை எழுதும்போது அதில் ஆனந்தக் குற்றம் உண்டு என்பார் கருத்தை மறுத்து, "தொல்காப்பியனாரும் இக் குற்றம் கூறாமையின் சான்றோர் செய்யுட்கு இக் குற்றம் உண்டாயினும் கொள்ளார் என மறுக்க" என்று கூறுகின்றார்.

முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு ஆகிய பாடல்களுக்குப் பொருள் எழுதும்போது பல இடங்களில் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை நினைவூட்டி எழுதுகின்றார்.

கலித்தொகைப் பாடல்களின் திணை, துறை, மெய்ப்பாடு ஆகியவற்றை விளக்கத் தொல்காப்பியத்தின் துணையையே நாடுகின்றார்.

சில சொற்களை விளக்கிப் பொருள் உரைக்கும்போதும், தொல்காப்பியத்தையே பயன்படுத்துகின்றார்.

நாண் (மதுரை-558, குறிஞ்சி-168) என்பதற்கு 'உயிரினும் சிறந்த நாண்' என்று பொருள் எழுதுகின்றார். 'உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே' (பொருள்-113) என்பது தொல்காப்பியம்.

மதுரைக் காஞ்சியில் 'வரைந்து நீ பெற்ற நல்லாழி' (782) என்பதற்கு, "பால்வரை தெய்வத்தாலே வரையப்பட்டு நீ அறுதியாகப்பெற்ற நாள்" என்று எழுதுகின்றார். 'பால்வரை தெய்வம்' என்பது தொல்காப்பியத்தில் உள்ள தொடர் (சொல். கிளவி-58).

இவை யாவும் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியத்திற்கு முதன்மை தருபவர் என்பதற்கு உரிய சான்றுகளாகும்.

முழுநோக்கு

தொல்காப்பியம், எழுத்து சொல் பொருள் என்னும் முப் பெரும்பகுதிகளை உடைய பெருநூல் என்பதையும், அதில் உள்ள ஒருபகுதியை-ஓர் இயலை-ஒரு நூற்பாவை ஆராயும்போது, முழுநூலையும் சிங்க நோக்காக முன்னும் பின்னும் நோக்குதல்வேண்டும் என்பதையும் நச்சினார்க்கினியர் எவ்விடத்தும் மறந்து விடவில்லை. எழுத்ததிகாரத்தில் செய்யுளியலை நினைவூட்டுகிறார். எழுத்ததிகாரத்தின் முற்பகுதியைப் பிற்பகுதியுடன் தொடர்புபடுத்துகின்றார். சொல்லதிகாரத்தில் கிளவியாக்கத்தையும் எச்சவியலையும் இணைத்துக் காட்டுகின்றார். உவமவியல் செய்யுளில் மெய்ப்பாட்டியல் மூன்றையும் ஊடுருவி நோக்கி ஒப்புமை காண்கின்றார். இறைச்சி உள்ளுறை உவமம் மாட்டு ஆகியவை பற்றிய கருத்துகள் வேறு வேறு இடங்களில் இருப்பினும் அவற்றைத் தொகுத்து ஆராய்கின்றார்.

இவையேயன்றி, பிற்காலத்து இலக்கண நெறிகளையும், கொள்கைகளையும் பல இடங்களில் ஆராய்கின்றார். பிற்கால யாப்பு நூலாரைப் போல, தொல்காப்பியர் தளையைச் செய்யுள் உறுப்பாகக் கொள்ளாமைக்கு உரிய காரணத்தை, செய்யுளியலின் தொடக்கத்தில் ஆராய்கின்றார். அவ்வியலின் இறுதியில் சித்திரகவிக்கு இலக்கணம் கூறாமையைச் சுட்டுகின்றார். முழு நோக்குடன் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை கண்ட நச்சினார்க்கினியர், எல்லா உரைநெறிகளையும் போற்றியுள்ளார்.

நூற்பா அமைப்பை ஆய்தல்

நல்ல பாடம் காணுதல்

நூற்பாவுக்கு வினைமுடிபு காட்டுதல்

வைப்பு முறை ஆய்தல்

கருத்துகளைக் கணக்கிட்டு மொழிதல்

சொற்களின் வடிவமும் பொருளும் ஆய்தல்

நுண்பொருளை வெளிப்படுத்துதல்

நயவுரை கூறுதல்

தக்க மேற்கோள் காட்டுதல்

ஆகிய பலவகையான உரைநெறிகளை இவர் மேற்கொண்டுள்ளார்.

நூற்பா அமைப்பை ஆய்தல்

நூன் மரபில் (3)

அவற்றுள்,

அ இ உ எ ஓ என்னும்

அப்பால் ஐந்தும்

ஓரள பிசைக்கும் குற்றெழுத் தென்ப

என்னும் நூற்பா உரையில், “அவற்றுள், அ இ உ - என்பன சொற்சீரடி”

என்று இவர் கூறுவதால் அந்நூற்பாவை, அவற்றுள்,

அ இ உ

எ ஓ என்னும் அப்பா லைந்தும்

ஓரள பிசைக்கும் குற்றெழுத் தென்ப

என்று அமைப்பது இவர் கருத்து என்பது புலனாகிறது.

இளம்பூரணர்,

ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ என்னும்

அப்பால் ஏழும்

ஈரள பிசைக்கும் நெட்டெழுத் தென்ப (எழுத்-4)

என்று அமைந்திருப்பதை நச்சினார்க்கினியர்

ஆ ஈ ஊ

ஏ ஐ

ஓ ஔ என்னும் அப்பா லேழும்

ஈரள பிசைக்கும் நெட்டெழுத் தென்ப

என்று மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்னும் கருத்துடையவர். ஆதலின், “ஆ ஈ ஊ, ஏ ஐ-
என்பனவற்றைச் சொற்சீர் அடியாக்குக” என்று கூறுகின்றார்.

இளம்பூரணர் அகத்திணை இயலில் (6,7),

காரும் மாலையும் முல்லை.

குறிஞ்சி,

கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்

என்று இறு நூற்பாக்களாகக் கொண்டவற்றை நச்சினார்க்கினியர்,

காரும் மாலையும் முல்லை குறிஞ்சி

கூதிர் யாமம் என்மானர் புலவர்

என்று ஒன்றாக்கியுள்ளார்.

இவ்வாறே எழுத்ததிகாரத்தில், எழுத்துகளின் பிறப்புக்குப் புறனடை கூறும் 'எல்லா எழுத்தும்' (எழுத்-102) என்னும் நூற்பாவை நச்சினார்க்கினியர் ஒன்றாக்கினார்; இளம்பூரணர் இரண்டாக்கினார். நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையில்,

“இதனை இரண்டு சூத்திரமாக்கியும் உரைப்ப” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இவற்றால், இவர் நூற்பா அமைப்பினை நன்கு ஆராய்ந்துள்ளார் என்பது விளங்கும்.

நல்ல பாடம் காணாதல்: சொல்லதிகாரத்தில் (24), 'உருபென மொழியினும்' என்பதில் உள்ள 'உருபு' என்பதற்கு ஈடாக 'உருவு' என்று வேறு பாடம் கொண்டு, அந்தப் பாடத்தின் பொருத்தத்தைப் பின்வருமாறு ஆராய்கின்றார்:

“உருபு எனப் பகர உகரமாகப் பாடம் ஓதில், அது வேற்றுமை உருபிற்கும் உவம உருபிற்கும் பெயராய் வடிவை உணர்த்தாது என்று உணர்க. அதுவென் உருபு கெட எனவும்; உருபினும் பொருளினும் மெய்தடுமாறி எனவும்; உருபு தொடர்ந்து அடுக்கிய எனவும்; தொக வருதலும் எனவும்; மெய்யுருபு தொகா எனவும்; யாதன் உருபின் எனவும் பிறாண்டும், வேற்றுமைக்கு உருபு என்றே சூத்திரம் செய்தவாறு காண்க. உவம உருபு என்றல் அவ் ஒத்தினுள் கூறிய உரைகளான் உணர்க” வினை முடிபு காட்டுதல்: கற்பியலில் (9), 'பெற்றகரும் பெரும் பொருள்' என்னும் நூற்பாவிடற்கு உரை எழுதியபின்,

“இச் சூத்திரத்துக் கண், ஏழன் உருபும் அவ்வுருபு தொக்கு நின்று விரிந்தனவும்; செயின் என்னும் வினையெச்சமும் உரிய என்னும் குறிப்புவினை கொண்டன. அவற்றை, இன்னவிடத்தும் இன்னது செய்யினும் உரிய என்று ஏற்பித்து முடிக்க” என்று முடித்துக் காட்டுகின்றார்.

வைப்புமுறை ஆய்தல்

செய்யுளியலில் (190) 'பாணன் கூத்தன் விறிலி' என்னும் நூற்பா விளக்கத்தில்,

“இசைப் பின்னரது நாடகம் ஆதலின், பாணன் பின் கூத்தனும்; பெண்பால் ஆதலின் விறல்பட ஆடும் விறலி அவர் பின்னும்; அவ்வினத்துப் பரத்தை அவர் பின்னும்; அகப் பொருட்குச் சிறவாமையின், அறம் பொருள் கூறும் அறிவர் அவர் பின்னும்; ஏதிலாராகிய கண்டோர் அவர் பின்னும் வைத்தார்.” என்று உரைக்கின்றார். கணக்கிட்டு மொழிதல்; இலக்கணத் கருத்துக்களைக் கணக்கிட்டு இத்தனை என்று கூறுவது இவர்க்கு இயல்பு. எழுத்ததிகாரத்தில் (68), “மொழிக்கு முதலாம் எழுத்து, தொண்ணூற்று நான்கு என்று உணர்க” என்றும்; “மொழிக்கு ஈறாக உள்ள எழுத்து, நூற்று அறுபத்து ஒன்று” (எழுத்-77) என்றும் கூறுகின்றார். தொகை மரபில் (13), ‘அஃறிணை விரவுப் பெயர் இயல்பு மாருளவே’ என்னும் நூற்பா உரையில், “ஆண்டு, நாற்பத்து எட்டுச் சூத்திரங்களான் முடிவதனை ஈண்டுத் தொகுத்தார்” என்று நூற்பாக்களை எண்ணி உரைக்கின்றார்.

சொல்லும் பொருளும்

அரிய சொற்கள் சிலவற்றிற்குப் பொருள் எழுதியும் சில சொற்களுக்கு நுண்பொருள் வரைந்தும், சில சொற்களை ஆராய்ந்து கூறியும் நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதுவது வழக்கம். அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கேகாண்பாம்.

எழுத்ததிகாரம்

ஞமலி-என்பது திசைச் சொல் (எழுத்-64)

ஒழியிற்று என்றாற் போல்வன இழி வழக்கு (64)

உதி-இஃது இக்காலத்து ஒதி என மருவிற்று (243)

ஈம்-என்பது சுடுகாடு (328)

கம்-தொழில் (328)

அழக்குடம்-என்பது பிணக்குடத்தை (353)

ஓ-என்பது மதகுநீர் தாங்கும் பலகை (180)

சொல்லதிகாரம்

உடைமை: உடைமைத் தன்மையும் உடைமைப் பொருளும் என இருவகைப்படும். உடைமைத் தன்மையாவது தன் செல்வத்தை நினைத்து இன்புறுவதற்கு ஏதுவாகிய பற்றுள்ளம். உடைமைப் பொருளாவது ஒன்றற்கு ஒன்றை உரிமை செய்து நிற்பது (215).

பண்பு: ஒருபொருள் தோன்றும் காலத்து உடன் தோன்றி அது கெடும் துணையும் நிற்பது (216).

பிற மொழிச் சொற்கள்: சிங்களம் அந்தோ என்பது, கருநாடகம் கரைய சிக்க, குளிர் என்பன. வடுகு செப்பு என்பது. தெலுங்கு எருத்தைப் பாண்டில் என்பது. துளு மாமரத்தைக் கொக்கு என்பது.

பெண்மை: கட்புலனாயதோர், அமைதித் தன்மை (57).

சாயல்: மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறியான் நுகரும் மென்மை (325).

பொருளதிகாரம்

கயந்தலை-யானைக்கன்று போலும் புதல்வன் (கற்-6). நெடுமொழி - மீக்கூற்றுச்சொல் (புறத்-8). அரும்பாசறை-அரியபாசறை. இரவும் பகலும் போர்த்தொழில் மாறாமை தோன்ற அரும் பாசறை என்றார் (கற்-34).

நாற்பெயர் எல்லை அகத்தவர் - மலைமண்டலம் சோழ மண்டலம் பாண்டிய மண்டலம் தொண்டை மண்டலம் என்னும் நான்கு பெயருடைய தமிழ் நாட்டார் (செய்-79). கூத்தர் நாடக சாலையர் தொன்றுபட்ட நன்றும் தீதும் கற்றறிந்தவற்றை அவைக்கண், எல்லாம் அறியக் காட்டுதற்கு உரியர் (கற்-17); எண்வகைச் சுவையும் மனத்தின்கண்பட்ட குறிப்புகளும் புறத்துப் போந்து புலப்பட ஆடுவார் (புறத்-90).

இசை: சொல்; எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டுப் பொருளறிவுறுக்கும் ஓசை ஆதலின் அதனை இசை என்றார். இஃது ஆகுபெயர்.

கந்தழி-ஒரு பற்றுக்கோடு இன்றி அருவாகித் தானே நிற்கும் தத்துவம் கடந்த பொருள் (புறத்-33).

கூற்று: வாழ் நாள் இடையறாது செல்லும் காலத்தினைப் பொருள் வகையான் கூறுபடுத்தும் கடவுள் (புறத்-24).

எடுத்துக் காட்டுகள்

நச்சினார்க்கினியர் பல இடங்களில் தமக்கு முன் இருந்த உரையாசிரியர்கள் காட்டிய உதாரணங்களைப் பயன்படுத்தி இருப்பினும், சில உதாரணங்கள் இவரால் படைக்கப்பட்டவை; இவரது புலமைமாண்பை வெளிப்படுத்துபவை; இவர் காலத்து நாகரிகத்தை நினைவூட்டுபவை.

பாம்பினிற் கடிது தேள் (எழுத்-131) என்ற உதாரணம் நம் நெஞ்சத்தில் நன்கு பதிகின்றது.

பொன்னகல் நெய்யகல் (எழுத்-160) என்ற தொடர்கள் இவர் காலத்து நாகரிகத்தை உணர்த்துகின்றன.

அவ்வூர்ப் பூசையும் புலால் தின்னாது (சொல்-257) என்ற எடுத்துக்காட்டு, பண்பாட்டின் சிறப்பைக் காட்டுகின்றது.

பாட்டும் கோட்டியும் அறியாப் பயமில் தேக்கு மரம் போல் நீடிய ஒருவன் (சொல்-293) என்ற உதாரணம், கல்லாதவரிடத்து இவர்க்குள்ள வெறுப்பைக் காட்டுகிறது.

இவர் காலத் தமிழகம் (விசய நகரப் பேரரசுக்குட்பட்ட) நாயக்கமன்னர்கள் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது. இருப்பினும் தமிழ் மூவேந்தர் மீது பற்றுடையவராய்ப் பின்வரும் உதாரணங்களைக் காட்டுகின்றார்:

தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் வந்தார் (சொல்-33).

வடுகரசரும் வந்தார்; இனித் தமிழ் நாட்டு

மூவேந்தரும் வரினும்வருவர் (சொல்-285).

அறுவகைத் தொகையும் ஒருங்கு வந்த தொடருக்கு உதாரணமாக, 'துடியிடை நெடுங்கண் துணைமுலைப் பொற்றொடி' என்பதைக் காட்டுகின்றார் (சொல்-421). தம் காலத்தில் வழங்கிவந்த 'கரணம் பிழைக்கில் மரணம்' என்ற பழமொழியைத் தருகின்றார் (கற்பியல்-1).

உள்ளூறை உவமம் ஏனை உவமம் ஆகிய இரண்டையும் சிறந்த உதாரணங்கள் கூறி விளக்குகின்றார்:

"பவளம் போலும் வாய் என்ற வழி, பவளமே கூறி வாய் கூறாவிடின் உள்ளூறை உவமமாம். அவ்வாறு இன்றி, உவமிக்கப்படும் பொருளாகிய வாயினையும் புலப்படக் கூறலின் ஏனை உவமம் ஆயிற்று" (அகத்-49).

உவமைச் சிறப்பு

நச்சினார்க்கினியர் பிறர் கூறிய உவமைகளின் பொருத்தத்தைத் தம் உரையில் விளக்குகின்றார். பாயிர உரையில் கற்கப் படாதோர் (கல்வி கற்பிக்கத் தகுதியில்லா ஆசிரியர்) யாவர் என்பதைப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்:

"இனிக் கற்கப்படாதோரும் நான்கு திறத்தார்:

கழற்பெய் குடமே மடற்பனை முடத்தெங்கு

குண்டிகைப் பருத்தியோடு இவைஎன மொழிப

இதனுள் கழற்பெய் குடமாவது, கொள்வோன் உணர்வு சிறிதாயினும் தான் கற்றதெல்லாம் ஒருங்கு உரைத்தல்.

மடற்பனை என்பது, பிறராற் கிட்டுதற்கு அரிதாகி இனிதாகிய பயன்களைக் கொண்டிருத்தல்.

முடத்தெங்கு என்பது, ஒருவர் நீர்வார்க்கப் பிறர்க்குப் பயன்படுவது போல ஒருவர் வழிபடப் பிறர்க்கு உரைத்தல்.

குண்டிகைப் பருத்தி என்பது, சொரியினும் வீழாது சிறிது சிறிதாக வாங்கக் கொடுக்கும்; அதுபோலக் கொள்வோன் உணர்வு பெரிதாயினும் சிறிது சிறிதாகக் கூறுதல்."

நச்சினார்க்கினியர் தாமே சிறந்த உவமைகளைக் கூறிக் கருத்தை விளக்குகின்றார். அவர் கூறும் உவமைகள் சிலவற்றைக் காண்போம்:

'நூறு காணங் கொணர்ந்தான் என்றால், அவை பொதிந்த கூறையும் அவையென அடங்குமாறு போல'

'நூல் என்றது நூல் போறலின் ஒப்பினாயதோர் ஆகுபெயராம். அவ்வொப்பு ஆயவாறு என்னை எனின், குற்றங்களைந்து எஃகிய பன்னுனைப் பஞ்சிகளை எல்லாம் கைவன் மகடுஉத் தூய்மையும் உடையவாக ஓரிழைப்படுத்தினாற் போல'.

'கோட்டு நூறும் மஞ்சளும் கூடிய வழிப் பிறந்த செவ் வண்ணம் போல'. எள்ளாட்டிய வழியல்லது எண்ணெண் புலப்படாதவாறு போல'.

'நீர் தனித்து அளந்துழியும் நாழியாய், அரைநாழி உப்பிற் கலந்துழியும் கூடி ஒன்றரை நாழியாய் மிகாதவாறு போல்வதோர் பொருட்பற்றி'.

‘மாத்திரை கொள்ளுங்கால் உப்பும் நீரும்போல ஒன்றையாய் நின்றலும், வேறுபடுத்துங்கால் விரலும் விரலும் சேர நின்றாற் போல வேறாய் நின்றலும் பெற்றாம்’.

ஆராய்ச்சியும் விளக்கமும்

‘எழுத்து’ என்பதனைப் பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்:

“எழுத்து என்றது யாதனை எனின், கட்புலனாகா உருவும் கட்புலனாகிய வடிவும் உடைத்தாக வேறுவேறு வகுத்துக் கொண்டு, தன்னையே உணர்த்தியும் சொற்கு இயைந்து நிற்கும் ஓசையையாம். கடல் ஒலி, சங்கொலி முதலிய ஓசைகள் பொருளுணர்த்தாமையானும் முற்கு வீளை இலதை முதலியன பொருள் உணர்த்தினவேனும் எழுத்தாகாமை யானும் அவை ஈண்டுக் கொள்ளார் ஆயினர்”.

இவ்வாறே எழுத்தை ‘உரு’ என்று கொள்ளவேண்டும் என்பதற்கும், இவர் கூறும் காரணங்கள் படித்து இன்புறத் தக்கவை (எழுத்-1).

எழுத்துகளின் வைப்புமுறையும், இன் வற்று முதலிய சாரியைகளின் வைப்புமுறையும் இவரால் நன்கு ஆராய்ந்து கூறப்பட்டுள்ளன.

சொல்லதிகாரத்தில் (1), சொற்களைத் தனி மொழி, தொடர் மொழி என இருவகைப் படுத்தி விளக்குகின்றார்:

“சொல்தான், தனிமொழியும் தொடர்மொழியும் என இருவகைப்படும். தொடர்மொழி, இருமொழித் தொடரும் பன்மொழித் தொடரும் என இருவகைப்படும். அவை தொடருங்கால் பயனிலை வகையானும் தொகைநிலை வகையானும் எண்ணுநிலை வகையானும் தொடரும்.”

1. சாத்தன், உண்டான், மன், நனி என்பன தனி மொழி.

2. சாத்தன் வந்தான் - இது பயனிலைத் தொடர்.

யானைக்கோடு - இது தொகை நிலைத் தொடர்.

நிலம் நீர் - இஃது எண்ணு நிலைத்தொடர். இவை இருமொழித் தொடர்

3. அறம் வேண்டி அரசன் உலகம் புரக்கும் என்பன பன்மொழித்தொடர்.

இலக்கியநெஞ்சம்

நச்சினார்க்கினியர் உள்ளத்தில், இலக்கணத்திற்கு உரை எழுதும்போது இலக்கிய நினைவும், இலக்கியத்திற்கு உரை எழுதும் போது இலக்கணச் சிந்தனையும் எழுகின்றன. தொல்காப்பிய உரையை இவர் இலக்கியக் களஞ்சியம் ஆக்கியுள்ளார். எழில் மிகுந்த சொற்றொடர், உள்ளங்கவரும் உவமை, இனிய ஓசை கெழுமிய வாக்கியம், என்றும் நெஞ்சத்தில் நின்று நிலவும் எடுத்துக் காட்டு, இலக்கியச் சுவை முதிர்ந்த கவிதை மேற்கோள் ஆகியவற்றை இவர் உரையில் காணலாம். இவர் இலக்கியப் பூங்காவில் நுழைந்து தமிழ்த் தேன் திரட்டி வந்து தொகுத்துத் தருகின்றார்.

பாயிர உரையில் உள்ள ‘ சின்னாட்பல்பிணிச் சிற்றறிவினோர்’ என்ற இனிய தொடர், உள்ளத்தைக் கவர்கின்றது. பின் வரும் பகுதியில் கவிதைச் சுவை ததும்பி வழிகின்றது.

‘பாயிரந்தான் தலையமைந்த யானைக்கு வினையமைந்த பாகன் போலவும் அளப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்கமாகிய திங்களும் ஞாயிறும் போலவும் நூற்கு இன்றியமையாச் சிறப்பிற்றாய் இருத்தலின், அது கேளாக்கால் குன்று முட்டிய குரீஇப் போலவும், குறிச்சி புக்க மான் போலவும் மாணாக்கன் இடர்ப்படும் என்க’.

மூலத்தில் உவமை இல்லை எனினும், விளக்கத்திற்காக, இவரே உவமையைப் படைத்து எழுதுவதுண்டு. ‘வளியிசை அண்ணம் கண்ணுற்று அடைய’ (எழுத்-99) என்பதை, - ஓசை அண்ணத்தை அணைந்து உரலாணி இட்டாற் போலச் செறிய’ என்று ஓர் உவமையைக் கூறி விளக்குகின்றார்.

வினைத்தொகைக்கு இவர் தரும் உதாரணமும் விளக்கமும் இவரது கற்பனைத் திறனைக் காட்டுகின்றன.

“கொல்யானை என்பது, அக்காலத்து அஃது உதிரக் கோட்டோடு வந்ததேல் இறப்பும்; அதன் தொழிலைக் கண்டு நின்றுழி நிகழ்வும்; அது கொல்ல ஓடுவதைக் கண்டுழி எதிர்வுப் விரியும்.”

முன்னோர் மொழி

முன்னோர் மொழிந்த பொருளையும், சொல்லையும் பொன்னேபோல் போற்றும் இயல்பினர் இவர். அகத்திணையியலுள், ‘ஒன்றாத் தமரினும்’ என்னும் நூற்பாவில் (41) உள்ள ‘புகழும் மாணமும் எடுத்து வற்புறுத்தலும் என்ற அடிக்கு, “போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறுத்தல் அரசியல் அன்று” என்று விளக்கும் இடத்தில், புறநானூற்றுப் பாடல் (8) ஒன்றின் அடி இடம் பெற்றுள்ளது.

குறுந்தொகைப் பாடல்கள் பலவற்றை மேற்கோள் காட்டும் இவர், சிலவற்றிற்கு நயவுரை கண்டுள்ளார். சொல்லதிகாரத்தில் வினையெச்சங்களை விளக்கும்போது, “கணவன் இனிது உண்டலின், காதலி முகம் மலர்ந்தது” என்று காட்டும் உதாரணம் ‘முளிதயிர் பிசைந்த’ என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலை நினைவூட்டுகிறது. எச்சவியலில் (45) ‘ஒருமை சுட்டிய’ என்னும் நூற்பா உரையில் ‘தினைத்தாளன்ன சிறு பசங்கால்’ என்னும் பாடல் சிறந்த விளக்கம் பெறுகின்றது. செய்யுளியலில் (206), ‘செங்களம்பட’ என்ற முதற்பாடலுக்குரிய இருவேறு எச்சப் பொருளைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

கலித்தொகை, இவரைக் கவர்ந்த நூல்களில் ஒன்று. செய்யுளியலில் கலிப்பா வகைகளுக்கு அந் நூலிலிருந்து பல உதாரணம் காட்டுகின்றார். கற்பியலில் ‘கரணத்தின் அமைந்த’ (5) என்னும் நூற்பாவில் உள்ள ‘மடம்பட வந்த’ என்னும் தொடரை விளக்கும்போது, கலித்தொகைப் பாடல் (7) ஒன்றின் அடிகளை உரைநடையாக்கி எழுதுகின்றார். அப்பகுதி பின்வருமாறு:

“உடன்கொண்டு போதல் முறையன்று என்று அறியாமற் கூறலின், மடம்பட என்றார். செய்கையாவன; தலைவன் கைபுனை வல்வில் நாண் உளர்ந்தவழி, இவள் மையில் வாண்முகம் பசப்பூர்தலும்; அவன் புனைமாண் மரீஇய அம்பு தெரிந்தவழி, இவள் இனைநோக்கு உண் கண்ணீர் நில்லாமையும் பிறவுமாம்”

இப் பகுதியில் கலித்தொகைப்பாடலின் (7) பல அடிகள் இடம் பெற்றுள்ளன;

நீயே,

செய்வினை மருங்கிற் செலவயர்ந் தியாழநின்

கைபுனை வல்வில் ஞாணுளர் தீயே;

இவட்கே,செய்வுறு மண்டிலம் மையாப் பதுபோல்

மையில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே;

நீயே,

வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டி,

புனைமாண் மரீஇய அம்பு தெரிதியே

இவட்கே,

சுனைமாண் நீலம் கார்எதிர் பவைபோல்

இனைநோக்கு உண்கண் ணீர்நில் லாவே

இவ்வாறே கற்பியலில் ‘துன்புறு பொழுதினும்’ (43) என்னும் நூற்பா விளக்கவுரையில் பாலைக்கலிப்பாடலின் (கலி-4) சில அடிகளைத்தந்துள்ளார்.

அகத்திணை இயலில் (44) ‘நிகழ்ந்தது கூறி நிலையலும் திணையே’ என்னும் நூற்பாவை விளக்கும்போது, ‘அரும் பொருள் வேட்கையின்’ என்னும் பாலைக்கலிப்பாடலை (கலி-18)க்காட்டி அதில், ‘நாளது சின்மையும்’ (அகத்திணை-41) முதலிய இலக்கணக் கருத்துக்களைப் பொருத்திக் காட்டுகின்றார்.

அகத்திணையியல் (37) 'ஏமப்பேரூர்' என்பதற்குப் 'பதியெழு வறியாப் பேரூர்' என்று விளக்கும் இடத்தில் இளங்கோ அடிகளில் குரல் எதிரொலிக்கின்றது.

முற்போக்குச் சிந்தனை

நச்சினார்க்கினியரிடம் சிறந்த முற்போக்குச் சிந்தனை உள்ளது. புதுமையை நாடும் திறனாய்வாளர்கள் இவரது முற்போக்குச் சிந்தனையை நயந்து போற்றுவர். அத்தகைய இடங்களில் சிலவற்றைக் காண்போம்:

இளங்கோவடிகள், மங்கல வாழ்த்துப் பாடலின் தொடக்கத்தில், திங்கள் ஞாயிறு மாமழை பூம்புகார் ஆகியவற்றைப் போற்றுவது குறித்துப் பலவகையான புதுவிளக்கங்களைத் திறனாய்வாளர்கள் கூறி வருகின்றனர்.

நச்சினார்க்கினியர் ஒரு கருத்தைத் கூறி நம் சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றார். புறத்திணையியலில் 36-ஆம் நூற்பாவில் வரும்,

நடைமிகுத்து எத்திய குடைநிழல் மரபும்

என்ற அடிக்கு விளக்கம் எழுதும் போது,

'மரபு என்றதனால் செங்கோலும் திகிரியும் போல்வனவற்றைப் புனைந்துரையாக்கலும் கொள்க' என்று கூறி,

திங்களைப் போற்றுவும் ... அளித்தலான்

எனவும், ஞாயிறு போற்றுவும் ... திரிதலான்

எனவும் இவை குடையையும் செங்கோலையும் திகிரியையும் புனைந்தன" என்று விளக்குகின்றார். எனவே, இளங்கோவடிகள் தம் காப்பியத்தில் சோழ மன்னனின் குடை திகிரி முதலியவற்றைப் போற்றியதாகக் கருதுவது பொருந்தும்.

புறத்திணையியலில் (28), 'காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார்' என்பதை விளக்கும்போது,

"காமப் பகுதி கடவுளாரைக் கூறுங்கால் பெண் தெய்வத்தோடு இயல்புடையாரைக் கூறினஅன்றி, எண்வகை வசுக்கள் போல்வாரையும் புத்தர் சமணர் முதலியோரையும் கூறப்படாது" என்று கூறுகின்றார்.

"ஊரோடு தோற்றமும் பரத்தையர்க்கு அன்றி, குல மகளிர்க்குக் கூறப்படாது" (புறத்-30) என்றும் உரைக்கின்றார். இவை, முற்போக்குச் சிந்தனையாளரைப் பெரிதும் மகிழ்விக்கின்றன.

தொல்காப்பியர், வேற்றுமைகளின் இலக்கணத்தைச் சொல்லதிகாரத்தில் வேற்றுமையியல் வேற்றுமை மயங்கியல் விளிமரபு ஆகிய மூன்று பகுதிகளில் விளக்கிக்கூறியுள்ளார்.

சில ஆய்வாளர்கள், 'இம் மூன்று இயல்களையும் தொகுத்து, வேற்றுமைகளைப் பற்றிய கருத்துக்களை எல்லாம் ஒரே இயலில் கூறி இருக்கலாமே' என்று கருதுகின்றனர். நச்சினார்க்கினியரும் இவ்வாற கருதியுள்ளார். செய்யுளியலில் (170), 'நேரினமணியை' என்னும் சூத்திர உரையில், 'நேரினமணி எனவே ஒரு சாதியினும் தம்மின் ஒத்தனவே கூறல் வேண்டும். வேற்றுமை ஒத்தும். வேற்றுமை மயங்கியலும், விளிமரபும் என மூன்றன் பொருளையும் ஒன்றாக வேற்றுமை' என்னாது, வேறுவேறு வைத்தமை காண்க' என்று தம் ஆரய்ச்சித் திறனை வெளிப் படுத்துகின்றார்.

இத்தகைய இடங்களில் எல்லாம், நச்சினார்க்கினியர் சிந்தனையாளர் அரங்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கும் தகுதி பெற்றுச் சிறந்து விளங்குகின்றார்.

முன்னோர் அடிச்சுவட்டில்

இவர், பல இடங்களில் முன்னோர் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி நடக்கின்றார். இளம்புரணர் சுருக்கமாய்க் கூறிய கருத்தை இவர், அழகான நடையில்-எதுகை மோனை அமைந்த சொற்களால் விரித்துக் கூறுகின்றார். முதல், கரு, உரி இவற்றை விளக்கியபின் காலம் அதற்குப் பொருந்தும் வகையினைக் கூறும் முறையை இவர் இளம்புரணரிடமிருந்தே பெற்று அழகுபட விரித்து உரைக்கின்றார். அகத்திணைக்கு மறுதலையாய் அமையும் புறத்திணையின்

பொருத்தம் பற்றிய விளக்கமும் இளம்பூரணர் கருத்தின் அடிப்படையிலேயே அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

புறத்திணையியலில் 'முழுமுதல் அரணம்' (8), என்பதற்கு "அரணிற்ருக் கூறுகின்ற இலக்கணம் பலவும் உடைத்தாதல்' என்று சுருக்கமாக இளம்பூரணர் கூறிச் சென்ற கருத்தினை நச்சினார்க்கினியர் மிக விரிக்கின்றார். சிலப்பதிகாரம், சீவகசிந்தாமணி போன்ற இலக்கியங்களிலிருந்து பல கருத்துகளை மேற்கொண்டு அரண் இலக்கணத்தை விரிக்கின்றார்.

சொல்லதிகாரத்தில் சேனாவரையர் இளம்பூரணர் ஆகியோர் கருத்தைத் தழுவி, விளக்கி எழுதும் இடங்கள் பல உள்ளன. எழுத்ததிகாரத்தில் எழுத்திற்கு உருவம் உண்டு என்ற கருத்தும், பாயிரத்தில் கூறும் கருத்தும் இளம் பூரணர் கூறியவையேயாகும். பல உதாரணங்களையும் நச்சினார்க்கினியர் தம் முன்னோரிடமிருந்து மேற்கொள்ளுகின்றார்.

செய்யுள் இயலுக்குப் பேராசிரியர் எழுதியுள்ள உரையையும் இவரது உரையையும் ஒப்பிடும்போது எத்தனையோ ஒப்புமைகளைக் காணலாம். நோக்கு என்ற உறுப்பினை விளக்கும் போது பேராசிரியர் காட்டிய 'முல்லை வைந்நுனி' என்ற (அகம்-4) பாட்டையே இவரும் மேற்கோள் காட்டி, பேராசிரியரைப் பின் பற்றியே விளக்கம் எழுதுகின்றார்.

முன்னோரை மறுத்தல்

நச்சினார்க்கினியர் முன்னோரை மறுத்து வேறுரை காணும் இடங்களும் உண்டு. எழுத்ததிகாரத்தில் சில இடங்களில் இளம்பூரணர் கருத்தை மறுக்கின்றார். சொல்லதிகாரத்தில் இளம்பூரணரை மறுப்பதோடு சேனாவரையரையும் மறுக்கின்றார். ஓரிடத்தில், "சேனாவரையர், ஆசிரியர் கருத்தும் சான்றோர் செய்யுள் வழக்கமும் உணராமல் கூறினார்" (சொல்-414) என்று சிறிது வன்மையாகவே தாக்குகின்றார்.

பொருளதிகாரத்தில் இளம்பூரணரை மறுத்து, வேறுரை காணும் இடங்கள் பல உண்டு. பொருளியல் என்பது அகம் புறம் என்ற இரண்டின் ஒழிபுகூறும் பகுதி என்பது இளம்பூரணர் கருத்து. நச்சினார்க்கினியர், "புறத்திணை இயலுள் புறத்திணை வழக்கூறி, அகப்பொருட்டு உரிய வழுவே ஈண்டுக் கூறுகின்றது என்று உணர்க" என்று கூறுகின்றார். திணைப்பெயர்கள் யாவும் நிலத்திற்குரிய முல்லை முதலிய பூக்களால் பெற்ற பெயர் என்பர் இளம்பூரணர் (அகத்-5). அக் கருத்தினை நச்சினார்க்கினியர் மறுத்துக் கூறுகின்றார்.

"இனி இவ்வாறன்றி முல்லை முதலிய பூவாற் பெயர் பெற்றன இவ் ஒழுக்கங்கள் எனின், அவ்வந் நிலங்கட்கு ஏனைப் பூக்களும் உரியவாகலின் அவற்றால் பெயர் கூறலும் உரிய எனக் கடாவுவார்க்கு விடைஇன்மை உணர்க" என்பது நச்சினார்க்கினியரின் மறுப்புரை.

இறையனார் களவியல் உரையாசிரியரையும் இவர் மறுக்கும் இடங்கள் உண்டு (அகத் 3, 53).

செய்யுளியலில் பேராசிரியரைச் சில இடங்களில் மறுக்கின்றார். செய்யுளுக்குரிய தொடை பற்றிய கணக்கை (செய்-109) இவர் வேறுவகையாய் விளக்கி நான்கு வேறு கருத்தினைக் கூறி, 'இவற்றுள் நல்லது உய்த்து உணர்ந்து கொள்க' என்று கூறுகின்றார்.

பிறர்க்கு விரித்த வலையில்

தமக்கு முன் இருந்த உரைகளை மறுத்து, புதுஉரை காணமுயலும் நச்சினார்க்கினியர், சில புதிய கொள்கைகளை உருவாக்கிக் கொண்டு புதுவழி வகுக்கின்றார். ஆனால், தாமே அக் கொள்கைகளை மறந்து தாம் வகுத்த புதுவழியை விட்டு விலகிச் செல்கின்றார். அத்தகைய இடங்களில் இவர் உரையே இவர்க்கு மறுப்பாக அமைந்து விடுகின்றது.

எழுத்ததிகாரத்தில், ஓரெழுத்து ஒருமொழி (45) என்னும் நூற்பா உரையில்,

"ஒற்றும் குற்றியலுகரமும் சொல்லில் இடம்பெறும் போது அவற்றைக் கணக்கிடக்கூடாது; ஏனெனில் செய்யுளியலில் தொல்காப்பியர் அவ்வாறு கூறியுள்ளார்" என்று உரைத்து, வரகு கொற்றன் ஆகியவற்றை ஈரெழுத்து ஒரு மொழிக்கு உதாரணம் காட்டுகின்றார். ஆனால், இவ்வாறு கூறிப்பிறரை மறுத்ததை மறந்து, மெல்லெழுத்து இயற்கை (எழுத்-145) என்னும் நூற்பா விளக்கத்தில், "ஈரெழுத்து ஒருமொழிக்கண், மெய்ஞ்ஞானம் நூல் மறந்தார் எனவரும்" என்று மாறு படக் கூறுகின்றார். மெய் நூல் ஆகிய சொற்களை ஈரெழுத்துச் சொற்களாகவே கொண்டு உதாரணம் காட்டுகின்றார்.

குற்றியலுகரம் ஒலிக்கின்ற முறையைக் கூறுகின்ற,

அல்லது கிளப்பினும் வேற்றுமைக் கண்ணும்

எல்லா இறுதியும் உகரம் நிறையும்

(எழுத்-408)

என்னும் நூற்பாவில், 'உகரம் நிறையும்' என்ற பாடத்தை மாற்றி இவர், 'உகரம் நிலையும்' என்று வேறு பாடம் கொண்டுள்ளார். தாம் கொண்ட பாடமே சரியானது என்றும் விளக்குகின்றார். ஆனால் செய்யுளில் உரையில் சீர்கள் நிற்கும் நிலையைப் பற்றிக் கூறும் போது 'உகரம் நிறையும்' என்ற பாடத்தையே கொண்டுள்ளார்.

கிளவியாக்கத்தில் (57), காலம் உலகம் என்ற நூற்பாவின் விளக்கத்தில் சேனாவரையர் 'உலகம் என்பது வடசொல்' என்று கூறியுள்ளதை இவர் உடன்படாமல்,

"காலம் உலகம் என்பன வடசொல் அன்று, ஆசிரியர் வடசொற்களை எடுத்தோதி இலக்கணம் கூறார் ஆதலின்" என்று கூறி மறுக்கிறார். ஆனால்,

பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப

(கற்-4)

என்னும் நூற்பாவிற்கு விளக்கம் கூறும் போது,

ஈண்டு என்ப என்றது, முதல் நூல்

ஆசிரியரை அன்று வடநூலோரைக் கருதியது என்று உரைக்கின்றார்.

இத்தகைய இடங்களில் நச்சினார்க்கினியர், பிறரைச் சிக்க வைப்பதற்காக விரித்த வலையில் தாமே சிக்கிக் கொண்டு இடர்ப்படுகின்றார்.

அடி சறுக்கிய யானை

இவர் உரையில் சில இடங்களில் முன்னுக்குப் பின் முரண்பாடான கருத்துக்கள் உள்ளன.

களவியலில் (1), 'கந்தருவர்க்குக் கற்பின்றி அமையவும் பெறும். ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவே அமையாது என்றற்கு, துறையமை என்றார்' என்று கூறிய இவர் புறத்திணையியலில் (2), 'களவு நிகழ்கின்ற குறிஞ்சிப் பொருளாகிய கந்தருவமணம் வேத விதியாலே இல்லறம் ஆனாற் போல்' என்று கூறுகின்றார். கந்தருவமும் களவும் ஒன்றே என்று வேறுபாடு எதுவும் இல்லாதது போல் எழுதிவிடுகின்றார்.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் அதோளி இதோளி என்னும் சொற்கள், சங்க காலத்தில் வழக்கிழந்து விட்டன என்னும் கருத்தினராய்ச் செய்யுளியலில் (80), அதோளி இதோளி உதோளி குயின் என்றாற் போல்வன இடைச்சங்கத்திற்கு ஆகா ஆயின என்று கூறுகின்றார்.

ஆனால் இவ்வாறு தாம் கூறி இருப்பதை மறந்து கலித்தொகை 117 - ஆம் பாடலின் உரையில், அப்பாடலில் உள்ள ஈதோளி என்னும் சொல்லின் வடிவத்தை ஆராயும் போது,

'இதோளி-ஈதோளி எனச் சுட்டு நீண்டு நின்றது' என்று விளக்குகின்றார்.

இவர் தம் காலத்தில் நிலவி வந்த பிற்போக்கான சமூகக் கட்டுப்பாடுகளை உரையில் புகுத்திவிட்ட இடமும் உள்ளது. உண்ணும்போது பிறர் பார்க்கக்கூடாது; அந்த நேரத்தில் மற்றவர் வீட்டினுள்ளே வரக்கூடாது என்னும் பிற்காலச் சமுதாய வழக்கத்தைக் களவியல் (15) உரைப்பகுதியில் கூறுகின்றார்.

புகாஅக் காலைப் புக்குஎதிர்ப் பட்டும்

பகாஅ விருந்தின் பகுதிக் கண்ணும்

என்பதற்கு, “உண்டிக் காலத்துத் தலைவி இல்லத்துத் தலைவன் புக்கு” என்று எழுதியபின், “சுடர்த்தொடீஇ கேளாய்” என்னும் கலிப்பாடலை மேற்கோள் காட்டுகின்றார். அந்தப் பாடல் இவர் கருத்திற்கு அரண் செய்யவில்லை. அதில்,

மேலோர் நாள்

அன்னையும் யானும் இருந்தேமா, இல்லிரே

உண்ணுநீர் வேட்டேன் என வந்தாற்கு

என்னும் பகுதியில் உண்டிக்காலம் என்ற குறிப்பு இல்லை.

இவரே களவியலில் (40) “மனையகம் புகாஅக் காலை” என்பதற்கு,

உள் மனையிற் சென்று கூடுதற்கு

உரித்து அல்லாத முற்காலத்து உண்டான இரவுக்குறி

என்று எழுதுகின்றார். இக் கருத்து, முன் கூறியதற்கு மாறாக உள்ளது. இங்கே கூறிய கருத்தே பொருத்தமாய் உள்ளது.

இத்தகைய இடங்கள், “ஆனைக்கும் அடிசறுக்கும்; ஆராய்ச்சியாளர்க்கும் நினைவு தடுமாறும்!” என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லுகின்றன!

மறதியா ? புறக்கணிப்பா ?

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின், காலந்தோறும் தோன்றி வளர்ந்துள்ள சொல்வடிவம் இலக்கியக்கொள்கை இலக்கணக் கருத்து ஆகியவற்றைத் தம் உரையில் ஆங்காங்கே விளக்கிக் கூறுகின்ற இயல்புடையவர் நச்சினார்க்கினியர். ஆனால் சில இடங்களில், பிற்கால இலக்கண இலக்கிய வழக்குகளைச் சிறிதும் நினைவுபடுத்தாமலும் குறிப்பிடாமலும் உரை எழுதிச் செல்கின்றார்.

களவியலில் (3) ‘சிறந்துழி ஐயம்’ என்னும் நூற்பா உரையில், தலைவியைக் காணும் தலைவனுக்கே ஐயம் நிகழும் என்றும்; தலைவனைக் காணும் தலைவிக்கு ஐயம் நிகழாது என்றும் கூறுகின்றார். இதற்குக் காரணம் கூறும்போது, “தலைவிக்கு, முருகனோ இயக்கனோ மகனோ என ஐயம் நிகழின் அதனை நீக்கி உணர்தற்குக் கருவி இலள் ஆகலானும் இங்ஙனம் கூறினார். தலைவிக்கு ஐயம் நிகழின் அச்சமேயன்றி, காமக்குறிப்பு நிகழாதாம்” என்று உரைக்கின்றார்.

ஆனால் இவரது கருத்திற்கு மாறாக இலக்கண இலக்கிய வழக்குகள் உள்ளன. அவை இவர்க்கு முற்பட்டவை. எனினும் அவற்றை நினைவுபடுத்தவில்லை!

1. இறையனார் களவியலுரை,

“இவளும் இவனை ஐயப்படும். ‘கடம்பக் கடவுள் கொல்லோ! இயக்கன் கொல்லோ! அன்றி மக்களுள்ளான் கொல்லோ!” என்று இங்ஙனம் ஐயப்படும்” என்று தலைவனைக் காணும் தலைவிக்கும் ஐயம் நிகழும் என்று கூறுகின்றது.

2. சீவக சிந்தாமணியில், பதுமை சீவகனை நோக்கிய போது,

வணங்கு நோன்சிலை வார்கனைக் காமனோ !

மணங்கொள் பூமிசை மைவரை மைந்தனோ ! (சிந் - 1311)

என்று ஐயற்றதாய்த் திருத்தக்க தேவர் பாடுகின்றார்.

3. பெரிய புராணத்தில் சுந்தரரைக் கண்ட பரவை யார்,

முன்னே வந்து எதிர் தோன்றும்

முருகனோ ! பெரு கொளியால்

தன்னேரில் மாரனோ !

தார்மார்பின் விஞ்சையனோ

மின்னேர்செஞ் சடையண்ணல்

மெய்யருள்பெற் றுடையவனோ !

என்னே ! என் மனம் திரித்த

இவன்யாரோ ! என நினைந்தார்

(தடுத்த - 144)

என்று ஐயுற்றதாய்ச் சேக்கிழார் பாடுகின்றார்⁴. கம்பராமாயணத்தில், இராமனைக் கண்ட சீதைக்கு ஐயம் ஏற்பட்டதையும், பின் ஐயம் நீங்கித் தெளிந்ததையும் கம்பர் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்:

நெருக்கியுட் புகுந்தரு நிறையும் பெண்மையும்

உருக்கி,என் உயிரொடும் உண்டு போனவன்

பொருப்புறழ் தோற்புணர் புண்ணி யத்தனு,

கருப்புவில் அன்று;அவன் காமன் அல்லனே !

(மிதிலை - 54)

உரைசெயின் தேவர்தம் உலகுளா னவன்

விரைசெறி தாமரை இமைக்கும் மெய்ம்மையான்

வரிசிலைத் தடக்கையன், மார்பின் நூலினன்,

அரசிளங் குமரனே ஆகல் வேண்டுமால்.

(மிதிலை - 58)

மேலே காட்டியுள்ள இலக்கண இலக்கியங்கள் நச்சினார்க்கினியர்க்கு முற்பட்டவை; செல்வாக்குடன் இலக்கிய உலகில் நிலவி வந்தவை. சிந்தாமணிக்கு இவரே உரை கண்டுள்ளார். ஆதலின் இத்தகைய இடங்களை இவர் மறந்துவிட்டார் என்பதா? புறக் கணிக்கின்றார் என்பதா?

பிற்கால இலக்கிய வழக்கை மறந்தோ புறக்கணித்தோ இவர் உரை எழுதுகின்ற இடம், மற்றொன்றும் உள்ளது.

சொல்லதிகாரத்தில் (452),

கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே

என்றும் நூற்பா விளக்கத்தில்,

“புதியன தோன்றினாற் போல, பழையன கெடுவனவும் உள.அவை அழன் புழன் முதலியனவும், எழுத்திற் புணர்ந்த சொற்கள் இக் காலத்து வழங்காதனவும் ஆம்” என்று எழுதுகின்றார்.

ஆனால், மணிமேகலையில் அழன் புழன் என்ற சொற்கள் வழங்கியுள்ளன. ஆராய்ச்சி அறிஞர் மு. இராகவ ஐயங்கார் ஆராய்ச்சித் தொகுதியில் (பக் - 107), “மணிமேகலைச் சக்கரவாளக் கோட்ட முரைத்த காதையில் (92),

அழற்பெய் குழிசியும் புழற்பெய் மண்டையும்

என வரும் தொடர், அழன் புழன் என்ற வழக்குகளைக் குறிப்பது போலும்” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.மேலே காட்டியுள்ள அடிக்குப் பொருள் கொள்வதில் சிக்கல் உள்ளது. நச்சினார்க்கினியர் எழுத்ததிகார உரையில் (எழுத்.354), அழன் என்பதற்குப் பிணம் என்று பொருள் கூறுகின்றார். ஆனால் இவர் புழன் என்பதை விளக்கவில்லை.

மணிமேகலைக்கு உரை எழுதிய ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார், அழல் புழல் என்று கொண்டு, மேலே காட்டிய அடிக்கு, "தீப்பெய்த பானையும் புழல் என்னும் பண்ணியம் இட்ட கலனும்" என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.

மணிமேகலையில் இது மேலும் ஆராய வேண்டிய இடமாகும்.